Spiritul rătăcitor

ALCRIS

Capitolul 1

Fantomele şi vampirii ciocăneau în uşa mare de la intrarea în vechea casă de piatră din Cambridge.

Willy deschise uşa casei prietenilor ei şi-şi scoase capul afară, privind curioasă în jur. Un vânt îngheţat de toamnă târzie intră în casă făcând-o să tremure, deşi era îmbrăcată într-o rochie groasă de caşmir.

Era şase şi jumătate, dar deja se întunecase. Casa aceea era situată mai departe de drumul principal şi iluminatul stradal nu ajungea până la ea. Ca să ajungă la casă, copiii erau nevoiţi să străbată o cărare lungă şi strâmtă, pavată cu piatră şi prost luminată. Willy era surprinsă de curajul de care dădeau ei dovadă, atunci când se aventurau serile pe acel drum, doar pentru a primi câteva bomboane.

Anne şi Mark stinseseră luminile de pe verandă, pentru a descuraja copiii cu „ne daţi sau nu ne daţi”. Puţin mai devreme, invitaţii costumaţi în diferite personaje cu ocazia sărbătorii Halloween, întâmpinaseră colindătorii cu râsete, glume şi bomboane. Acum, plictisiţi să facă glume pe seama colindătorilor, stăteau adunaţi în jurul mesei de lângă şemineu, conversând unii cu alţii.

Anne şi Mark, care serviseră până atunci băuturi şi sandvişuri invitaţilor, se aşezaseră şi ei alături de ceilalţi, lângă foc. Anne, însărcinată în luna a şasea, tocmai îşi aşezase picioarele pe o măsuţă veche de cafea, când, cineva ciocăni în uşă. Willy, amabilă ca de obicei, îi făcu semn să stea liniştită şi se duse să deschidă în locul prietenei sale.

Luă punga de pe măsuţa de la intrare şi oferi „vampirului” şi „fantomei” bomboane. „Fantoma” avea pe sub cearşaf o haină mai groasă, dar „vampirului” îi clănţăneau dinţii de frig. îi sfătui să se întoarcă acasă şi să se îmbrace mai gros, când, lângă un copac, puţin mai departe, i se păru că vede o siluetă. Deci, copiii erau însoţiţi, aşa că nu mai avea de ce să se îngrijoreze.

— Sărbători fericite, le ură ea, înainte să închidă uşa.

— Mulţumim, răspunseră copiii politicoşi, dar uşor dezamăgiţi.

Willy se gândi că probabil, acei copii se aşteptaseră la ceva mai consistent din partea proprietarilor unei case aşa de impunătoare şi sumbre. Ceva mai interesant, mai incitant. Poate că era mai bine dacă îi aştepta între tufişuri şi le trăgea o sperietură pe cinste, decât să le ureze un banal „Haloween fericit" şi să le ofere câteva dulciuri. Evident că asta era o prostie. Ce părere şi-ar fi făcut părintele care-i aştepta lângă copac?

Intră grăbită în camera de zi călduroasă şi se aşeză pe un taburet lângă foc, alături de Anne şi Elaine Flynn. Elaine povestea o întâmplare amuzantă cu o blondă drăguţă dar cam prostuţă, care venise în căutarea unei slujbe la agenţia la care lucra ea, Blackstone Group. Willy mai auzise povestea şi nu mai era atentă la subiect. Se relaxă ascultând zumzetul molcom al conversaţiilor şi muzica liniştitoare, în surdină.

Casa lui Mark şi Anne arăta minunat în seara aceea. Spaţioasă, cu tavane înalte, părea locul perfect pentru organizarea petrecerilor de Halloween. Anne o decorase cu dovleci şi porumb uscat. Lumânări mari şi aromate sclipeau misterios pe mese, aruncând pe pereţi umbre ciudate. Willy o ajutase în dimineaţa aceea să coacă porumb, dovleci şi să prepare sandvişuri. Pe la prânz pregătiseră masa, decorând-o de sărbătoare.

Willy nu ţinea minte când petrecuseră ultima dată aşa de bine. Se distrase cu Anne pe cinste pregătind petrecerea. Ea îşi privi prietena. Willy şi John se mutau la Nantucket, o insulă izolată din Oceanul Atlantic, unde nu cunoşteau pe nimeni, loc în care John se putea concentra mai bine asupra muncii lui.

Simţi privirile lui Anne şi îi aruncă un zâmbet complice. Se cunoşteau bine. Nu aveau nevoie de vorbe ca să se înţeleagă. Şi Nantucket nu era la capătul pământului. Puteau să se întâlnească, dar mai rar, ce-i drept. Aveau să-şi simtă lipsa una celeilalte. Era adevărat că amândouă

urmau să fie preocupate de alte probleme. Anne trebuia să nască şi Willy avea o căsnicie fericită cu John şi voia să-l ajute să reuşească în ceea ce-şi propusese. Dar o prietenă devotată nu era aşa de uşor de înlocuit.

Anne se aplecă spre ea, făcându-i un semn şi şoptindu-i:

— Willy!

În vocea ei era un avertisment pe care Willy îl sesiză imediat. Privi în direcţia indicată de prietena ei. John se sprijinise de uşa de la intrare, cu un pahar cu băutură în mână, zâmbindu-i unei tinere slabe, îmbrăcată într-o rochie neagră şi sexy. Erica Hart, artista agenţiei la care lucra John, se costumase în vrăjitoare şi arăta senzaţional.

— Vai, Anne, râse sigură pe sine Willy, nu te îngrijora. Erica este inofensivă.

— Nu prea cred, spuse suspicioasă Anne.

Willy nu fusese în viaţa ei geloasă, deşi John era mai frumos ca bărbat, decât ea, ca femeie. Fusese crescută într-o familie iubitoare, cultă şi solidă. Părinţii ei muriseră într-un accident de avion, când ea avea paisprezece ani. Naşul ei o luase sub ocrotirea lui, şi la adăpostul banilor moşteniţi, cu educaţia primită, Willy ajunsese o femeie cu un caracter solid, sigură pe sine.

Acum, la treizeci de ani, nu mai era preocupată de aspectul ei. La şaisprezece ani, avea un metru optzeci şi era foarte complexată, dar naşul ei o ajutase mult ca să treacă peste acest handicap. Când intrase la facultate, realizase că aspectul nu era chiar aşa de important. Ea nu era dulcică şi delicată, dar putea fi impunătoare şi elegantă. Şi mulţi bărbaţi o curtau.

Fusese luată prin surprindere doar atunci când John o ceruse de soţie. Era un bărbat frumos, după care alergau multe fete. Şi ea se îndrăgostise de el în taină, dar nu crezuse că era posibil ca ei doi să fie împreună. Trecuseră opt ani de atunci şi erau la fel de îndrăgostiţi unul de celălalt.

Iar acum se mutau în Nantucket, şi Willy nu avea de ce să se simtă ameninţată de prezenţa Ericăi în preajma

soţului său.

— Eşti aşa de curajos, îi spuse Erica lui John, privindu-l cu admiraţie. Nu-mi vine să cred.

John zâmbi amuzat, simţindu-se flatat. Nu era impresionat de atenţia pe care i-o acorda Erica. De ani de zile încerca să-l seducă, şi el deja se plictisise de avansurile ei. Era impresionat de faptul că Erica înţelesese că pentru a se muta, îi trebuise într-adevăr mult curaj.

Când John o ceruse pe Willy de nevastă, nu ştiuse că ea moştenise o adevărată avere. În ciuda faptului că el avusese o copilărie plină de lipsuri, John îi ceruse lui Willy să trăiască alături de un artist sărac, şi să încerce să se descuce doar din banii câştigaţi de el. Muncise mult ca să ajungă acolo unde se situa în acel moment. Mulţi profesori şi critici îl sfătuiseră să continue cu perseverenţă ceea ce începuse, pentru că se afla pe drumul cel bun. Simţise nevoia să-i demonstreze lui Willy că dragostea lui pentru artă nu era doar un moft.

Dar asta fusese mai de mult. Acum, înverşunarea lui de a nu se folosi de acea moştenire i se părea prostească. Îşi dădea seama că acei bani puteau să-l ajute să se concentreze mai bine asupra muncii lui de artist.

Venise într-o noapte de primăvară acasă, şi îi spusese lui Willy că ar fi vrut să renunţe la slujba de la agenţie, care le aducea bani, dar care nu-l ajuta să se împlinească, ca artist. Willy îl sprijinise din tot sufletul, plăcându-i ideea. Petrecuseră nopţi întregi discutând, făcându-şi planuri, visând.

John îşi dorea de mult timp să scape de prejudecăţile oamenilor, de colegii plictisitori de la serviciu, de oamenii pe care-i întâlnea pe stradă atunci când făcea jogging dimineaţa. Voia să se izoleze, pentru a-şi redescoperi chemarea artistică. Voia o schimbare esenţială.

Îşi petrecuseră primăvara şi vara făcând mici excursii pe insulă, căutând o casă potrivită. Nantucket era locul vacanţelor lui Willy, un mic paradis idilic, perfect pentru dispoziţia în care voia să se afle John. Acolo erau practic izolaţi de lume. Găsiseră o casă minunată, veche, plină

de atmosferă şi ajutându-se de moştenirea lui Willy o cumpăraseră imediat.

În ultimele luni, căsnicia lor, solidă de altfel, căpătase un strop de sare şi piper, devenise mai incitantă. Se iubeau mult, dar în opt ani de zile, pasiunea care-i anima se transformase într-o prietenie confortabilă. Această nouă perspectivă trezise ceva în ei. Şi aşteptau cu bucurie momentul în care aveau să se mute şi să-şi schimbe viaţa.

Aşa că Erica nu avea de ce să-l intereseze. Nu că ar fi fost urâtă. Era chiar foarte sexy. De când se angajase la agenţia aceea la care câştiga bani frumoşi, uşor blazat de munca de proiectare, plictisit de designul de frigidere şi alte obiecte casnice, observase că Erica începuse să-i facă ochi dulci. Şi el era bărbat. O remarcase, dar o iubea prea mult pe Willy ca să rişte ceea ce avea pentru o aventură trecătoare.

Totuşi în seara aceea avea chef de distracţie. Se întreba ce ar fi zis soţia lui dacă l-ar fi văzut flirtând cu Erica.

— Mă gândeam să plec şi eu de la agenţie, spuse aceasta. Vreau să mă ocup mai mult de pictură. Ştii, mă inspiri.

John privi coafura Ericăi. Părul ei negru era excesiv de tapat, făcând-o să semene cu o vrăjitoare veritabilă şi senzaţional de sexy. Apoi aruncă o privire spre Willy, care stătea lângă foc. Willy îi zâmbi uşor ameninţător. îl înţelegea. Nu era geloasă. Formau o pereche unită.

Acum câţiva ani, John ar fi considerat zâmbetul lui Willy o insultă. L-ar fi găsit frustrant, intimidant. De fapt multe lucruri îl intimidau la soţia lui, şi cel mai important era acela că Willy răzbătea cu o serenitate uimitoare prin lume.

John nu-i dorea răul. Voia doar ca Willy să se zbată puţin mai mult pentru a obţine ceva. Moştenise o avere şi muncea doar din plăcere.

Willy broda feţe de masă, şerveţele, aşternuturi, cămăşi de noapte, cu mult stil şi bun-gust. Culorile folosite de ea erau vii, frumoase şi numai John ar mai fi fost în

stare să le combine aşa de bine. Le vindea ca pe pâinea caldă la diverse magazine, ale căror proprietari le erau prieteni. Dar Willy lucra prea încet pentru a-şi asigura existenţa din aceste câştiguri şi tocmai de aceea, se bucura de munca ei, realizând modele unice.

Lui John i se părea uimitor faptul că pe Willy n-o interesa dacă broderiile ei se vindeau sau nu. Se bucura atunci când primea telefoane de apreciere, dar uita totul aproape imediat după ce încheia conversaţia. Bucuria ei era mai mult interioară şi mulţumirea venea după ce termina o broderie. În momentul în care începea alta, n-o mai interesa precedenta şi nici banii câştigaţi pe ea.

Şi nu erau puţini. Se scrisese despre ea până şi în ziarul local. Willy se bucurase, tăiase articolul din ziar, cu intenţia de a-l înrăma. Dar, împachetând pentru plecare, John descoperise bucata de ziar aruncată într-un colţ şi pătată cu cafea.

Părinţii lui Willy muriseră înainte să-i cunoască John, dar aflase din povestiri că fuseseră norocoşi, bogaţi, educaţi şi plini de viaţă. Şi Willy îi moştenise din toate punctele de vedere. Era atât de senină, blândă şi reţinută! Şi John şi-ar fi dorit s-o vadă mai nervoasă, mai înfocată, măcar o dată.

— Ei, cred c-ar fi bine să te gândeşti serios înainte să-ţi dai demisia, o sfătui John pe Erica. Eşti tânără. Mie mi-a trebuit mult timp până să-mi dau seama că pictura este mai importantă. Cu toate astea, o să duc dorul agenţiei, minţi el.

— Serios, bătrâne? O să duci dorul agenţiei? Impresionant! interveni Donald Hood, colegul lui John, bătându-l pe umăr.

— Sigur că da. Dar acum, ştii ceva? Mi-e cam foame. Hai să mâncăm ceva.

Îi zâmbi în semn de scuză Ericăi şi ea scutură din cap înţelegătoare. Donald băuse cam mult, şi fiind o persoană importantă în agenţie, toată lumea trebuia să se poarte cu el cu mănuşi.

Camera de zi era plină de invitaţi, însumând aproape

treizeci de persoane. Şi toţi, în afară de Willy şi Mark, care era avocat, lucrau la agenţia de publicitate Blackstone Group. Când Anne îi spusese că voia să dea o petrecere de despărţire cu ocazia plecării lor, şi a Halloween-ului, John ştiuse că vor fi invitaţi toţi colegii lui. Şi pe Willy n-o deranja. Singura persoană de la care voia soţia lui să-şi ia la revedere era Anne.

Preşedintele agenţiei, Harrison Adder, se aşează lângă Willy exact în momentul în care ea muşca cu poftă dintr-o felie de pâine neagră unsă din abundenţă cu unt de casă. Harrison era un bărbat elegant, înalt, zvelt, grizonant, şi se purta cu toată lumea cu superioritate. O sărută pe obraz, făcând-o pe Willy să se simtă prost. Nu putea găsi un moment mai nepotrivit s-o facă. Dar acela era stilul lui Harrison. Nu pierdea niciodată ocazia să-şi arate superioritatea. Şi asta demonstra că Harrison nu era chiar aşa de domn precum părea.

Willy înghiţi cu noduri îmbucătura, se şterse la gură cu un şerveţel şi spuse:

— Ia loc. Ai mâncat?

— Da, da, spuse Harrison. Când plecaţi, dragă?

— Mâine vom trimite bagajele şi mobilierul. O să dormim la Mark şi Anne. Noi plecăm peste două zile.

— Este o schimbare importantă în viaţa voastră, remarcă el grijuliu. Cum te simţi?

— Foarte bine! Mă bucur că plecăm. Pentru mine este ca o aventură. Sunt foarte încântată.

— Mă bucur, dragă. Povesteşte-mi despre noua voastră casă. Cum arată?

Willy îl privi cu atenţie. Niciodată nu ştiai ce urmărea Harrison. John o avertizase de multe ori să aibă grijă ce vorbeşte cu el. Ca orice om prea elegant, cu o poziţie importantă într-o firmă, Harrison avea o latură negativă. Se purta bine cu angajaţii, dar întotdeauna urmărea ceva.

— Am cumpărat o casă minunată, spuse Willy. Este plină de şarm şi… Vai, Harrison, trebuie să mă scuzi, dar cred că Anne vrea să aducă desertul. Trebuie să mă duc s-o ajut.

— Sigur, dragă. Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mulţumesc. Singurul mod în care mă poţi ajuta este să stai cu ceilalţi invitaţi şi să te simţi bine.

Willy se grăbi spre bucătărie, bucuroasă că scăpase de prezenţa lui Harrison.

— Ce tip nesuferit! oftă ea, privind-o pe Anne. Sub pielea şi hainele lui elegante parcă se ascunde Satana. Nu ştiu cum puteţi să lucraţi cu el.

— Cel puţin la suprafaţă pare amabil. Ar trebui să-l cunoşti pe partenerul lui Mark. Este de o inteligenţă sclipitoare, dar agresiv, caustic şi mereu pus pe harţă.

În bucătărie intrară două invitate şi Anne schimbă subiectul. Spălară împreună vasele şi apoi începură să discute despre haine, copii şi sarcină.

— Hai să ducem desertul şi cafelele, propuse Anne în cele din urmă.

Crema de ciocolată, salata de fructe, fursecurile şi cafelele stăteau înşirate pe masa din camera de zi ca-ntr-un spectacol gastronomic. Willy şi Anne turnară băuturi în pahare şi se aşezară pe scaune, bucurându-se de atmosfera caldă.

— Ce petrecere minunată, spuse Willy.

— Draga mea, spuse Anne, în seara asta se va întâmpla ceva…

— Ce?

— Nimic rău, presupun, dar fii atentă. Vai, Scott, cum te simţi? schimbă Anne subiectul în momentul în care un invitat se apropie de ele.

Willy se plimba printre invitaţi. John veni pe la spatele ei şi o luă în braţe. Era la fel de înalt ca ea, aşa că îşi sprijini bărbia pe umărul ei.

— Te simţi bine? întrebă el.

— Minunat. John… începu ea, dorind să-l întrebă ce voise să-i spună Anne înainte de a apărea Scott.

Dar toate luminile din casă se stinseră pe neaşteptate şi invitaţii ţipară speriaţi.

— Ce se petrece? întrebă un invitat.

În scurt timp se acomodară cu lumina flăcărilor

şemineului şi a lumânărilor.

— A căzut curentul, spuse Harrison. Mark, du-te în pivniţă să vezi ce se petrece.

— John, vino te rog să mă ajuţi, spuse Mark. John îşi dădu seama imediat că era vorba de o înscenare. Dar o lăsă pe Willy cu invitaţii şi îl urmă liniştit pe Mark în hol.

La jumătatea drumului se opri, uşor speriat. Holul era întunecat şi în faţa lui se profila o siluetă înaltă, ce părea imaterială. Se apropia de el. Ochii şi gura ciudăţeniei erau verzi. Tăcerea mormântală era întreruptă din când în când de chicotelile invitaţilor.

Cineva ţipă.

— Doamne! Ce dracu' se petrece? strigă Donald Hood. Un foşnet ciudat umplu încăperea.

Oaspeţii amuţiră.

— John Constaaable, vorbi fantoma pe un ton profund şi tremurat. John Consta-ble!

Silueta de la capătul holului îl striga pe nume, dar John nu ştia cum să reacţioneze. Era convins că avea de-a face cu o glumă, dar trebuia să recunoască faptul că se speriase puţin.

— John Constaaable, te vreaaau, vorbi pe acelaşi ton silueta.

— John, şopti Willy, luându-şi soţul de braţ.

— Eu sunt John Constable, râse el nervos. Ce vrei de la mine?

— Urmeaaazăă-mă, spuse fantoma.

John înaintă, încurajat de prezenţa soţiei lui. Simţea că toţi colegii îl urmau, dar nu ştia de ce erau aşa de tăcuţi. Fantoma, sau ce era, intră în biroul lui Mark.

John intră şi el înăuntru şi ochii lui acomodaţi cu întunericul remarcară o schimbare. Biroul fusese dat la o parte şi cineva pusese în mijlocul încăperii multe scaune. Pe un perete era întins un ecran de proiecţie.

Creatura se retrăsese în spatele draperiilor.

— Luaţi loc, spuse fantoma. Şi tu, John Constable, stai în faţă.

Zgomote ciudate umpleau camera. Invitaţii, vizibil

speriaţi, se aşezară pe scaune. John se aşează pe rândul din faţă, lângă soţia lui.

— John Constable, vorbi iar fantoma, ştii ce se petrece?

— Nu, dar presupun că este o glumă, râse John încercând să pară degajat.

— Cam nesărată, adăugă Willy încet.

— Nu te speria, dragă, o linişti John. Ai uitat că suntem la o petrecere de Halloween?

— V-aţi aşezat?

— Da, răspunse John.

— Atunci putem începe, spuse fantoma şi cineva dădu drumul la aparatul de proiecţie.

Pe ecran apărură litere negre, scrise pe un fond roşu-sângeriu:

JOHN CONSTABLE

O muzică de Vivaldi umplu încăperea.

FANTOMELE DE LA BLACKSTONE GROUP.

Apoi apăru o imagine, folosită de agenţie ca material promoţional, cu John stând la planşetă, înconjurat de Harrison, Donald şi Erica.

— Vai, ce urât sunt! strigă Donald şi toată lumea începu să râdă.

FANTOMELE ÎL PREZINTĂ PE JOHN CONSTABLE ÎN ROLUL LUI JOHN CONSTABLE, LA BLACKSTOE GROUP.

Muzica îşi schimbă ritmul. Acordurile unei formaţii de rock umplură încăperea. Pe ecran apăru o fotografie făcută de Erica, în care John stătea cu picioarele pe planşetă, cu mânecile cămăşii suflecate, cu părul ciufulit, zâmbind larg. John era mândru de fotografia aceea.

— Ce bine arăţi, şopti Willy, strângându-l de mână.

— Bine, John! strigă cineva din cameră. Imaginea se schimbă.

FANTOMELE ÎL PREZINTĂ PE JOHN CONSTABLE, PLECÂND DE LA BLACKSTONE GROUP.

Muzica se schimbă, căpătând tonalităţi dramatice, funerare.

Imaginea prezenta un bărbat care semăna cu John, dar care era îmbrăcat în haine largi, murdare, rupte, părea mult mai slab şi albit. Sub ochi avea cearcăne negre şi era cocoşat. Stătea pe trotuar şi avea în mână o cană cu mărunţiş. Sub imagine era scrisă o explicaţie: „Imaginea unui artist în mizerie”.

— John! strigă Willy.

În încăpere se făcu linişte.

— La naiba! exclamă surprins şi Mark, de undeva din spate.

Lui John îi venea să rupă ecranul de hârtie. Nu suporta acea imagine. Pentru că toată viaţa îl urmărise frica de a nu ajunge un artist în mizerie.

Imaginea se schimbă.

FANTOMELE PREZINTĂ VARIANTA A DOUA: JOHN CONSTABLE SE ÎNTOARCE LA BLACKSTONE GROUP.

Muzica se schimbă din nou în ritmuri de rock şi imaginea îl înfăţişă pe John fericit, sănătos şi arătos, la planşeta lui de la agenţie.

Invitaţii începură să aplaude. Muzica crescu în volum şi imaginea se schimbă iar.

Îţi vom simţi lipsa, John. te aşteptăm să te întorci la noi, Acolo unde îţi mer Ge cel mai bine! cele mai bune urări, blackstone group.

Încăperea se umplu de aplauze şi ovaţii. Ecranul se stinse şi luminile se aprinseră. Invitaţii se ridicară în picioare. John şi Willy oftară uşuraţi. Buna dispoziţie revenise printre ei.

— Harrison mi-a făcut-o, şopti John printre dinţi. L-aş pocni drept între ochi.

— Johnny, stai, îl opri Willy. N-a avut intenţii rele. A fost o glumă proastă, dar sunt sigură că a vrut să-ţi arate cât de mult îţi vor simţi lipsa.

— Nu, Willy, mă duc să vorbesc cu el.

— Nu, John, calmează-te. Nu i-o lua în nume de rău.

— La naiba, Willy, de ce te fereşti de confruntările directe? întrebă John, îndreptându-şi furia spre soţia lui.

În acel moment de după draperie apăru şi fantoma,

care îşi dădu cearşaful jos. Un bărbat tânăr sări de pe picioroange. Semăna mult cu John. În mâini avea două lanterne cu lumină verde. Harrison se îndreptă spre John.

— Ţi-l prezint pe actorul Mike Upton.

— Uooo, făcu Mike, râzând.

— John, vrei să stăm puţin de vorbă? îl rugă Harrison.

John se apropie de fostul său şef, cu o figură supărată.

— Uimitoare asemănare, nu-i aşa? întrebă Harrison.

John făcu cunoştinţă cu tânărul actor şi îl ascultă absent pe Harrison care-i spunea cât de mult îi va simţi lipsa. Îşi ceru scuze pentru gluma sinistră şi îi ură succes în munca lui de artist. Apoi, în semn de împăcare, îi oferi un cadou împachetat în hârtie argintie. John îl desfăcu şi descoperi cu bucurie un portofel de piele fină.

Acela era stilul lui Harrison. Te făcea cu ou şi cu oţet, ca apoi să-ţi ofere o surpriză plăcută şi neaşteptată.

— Mulţumesc, spuse John, simţindu-se ca un copil. O să-mi fie dor de voi.

Şi nu minţea. îl privi pe Donald, care se sprijinea beat de un perete şi era mai inteligent decât mulţi oameni treji, apoi îl văzu pe Bob Desmond, cu care juca tenis în weekenduri, Erica, frumoasa lui admiratoare, cu care lucrase cot la cot în diverse campanii de publicitate şi toţi ceilalţi, fără excepţie, care formau un colectiv unit, muncitor, dar cu care te puteai distra la fel de bine.

— Ei, dragi colegi şi prieteni, spuse John, eu nu mă pricep la discursuri. Poate de aceea desenez aşa de bine. Aş putea să fac o schiţă despre sentimentele pe care aş vrea să le exprim. Îmi pare rău că mă despart de voi şi sper să nu ajung aşa cum m-aţi înfăţişat. Aţi fost nişte colegi minunaţi, cum rar întâlneşti. Şi… vă mulţumesc pentru cadou.

Invitaţii aplaudară. Erica începu să plângă. Donald desfăcu o sticlă de şampanie. Dopul zbură prin aer şi spuma efervescentă ţâşni victorios şi festiv din sticlă. John aduse pahare şi le împărţi invitaţilor.

— Un toast! ţipă Donald.

John ridică paharul şi o îmbrăţişă pe Willy. Era fericit. Se simţea în centrul atenţiei acelor oameni care ţineau cu adevărat la el.

După acel moment, invitaţii se împrăştiară prin încăpere. John şi Willy ascultară explicaţiile actorului, care povestea modul în care făcuse scenariul. Muncise o săptămână întreagă pentru a realiza efectele şi John nu avea de ce să-i poarte pică. În fond, nu fusese ideea lui. Fusese ideea lui Harrison şi actorul o pusese în practică. Fusese plătit să facă aşa ceva.

După ce plecară toţi invitaţii, John, Willy, Mark şi Anne se prăbuşiră pe canapeaua de lângă focul care ardea mocnit.

— Nu ştiam ce să fac, spuse Anne. Harrison m-a rugat să-l ajut să-ţi facă o surpriză. Jur că nu ştiam despre ce este vorba. Şi nu l-am putut refuza.

— Cred că mă urăşte, spuse John.

— Nu-i adevărat, protestă Willy.

— Nu te urăşte, spuse Mark. Este doar gelos pe tine. Ca orice artist care nu are posibilitatea să facă ceea ce-i place.

— M-a blestemat!

— Fii serios, dragă, spuse Willy.

— Nu ştiam că eşti superstiţios, spuse Anne.

— Nu sunt, dar… La naiba!

— O să fie bine, spuse Willy. Peste câţiva ani o să râzi de întâmplarea din seara asta.

— Are dreptate, amice, spuse Mark. Uită ce s-a întâmplat în seara asta. Aminteşte-ţi ce ţi-au spus criticii şi profesorii. Ai talent. Persevereză. Vei reuşi.

— Da… Voi reuşi, spuse John relaxându-se;

Focul se stinse şi încăperea se întunecă. Începură să vorbească despre ce aveau de făcut a doua zi. Deşi era târziu, nu se mai săturau să vorbească. Se simţeau bine împreună şi ştiau că în curând nu mai aveau să aibă parte de asemenea seri.

Capitolul 2

Willy şi Anne priviră pe geamul mansardei casei din Nantucket, spre port.

— Strada asta, explică Willy, se numeşte Orange şi pe aici se întorceau căpitanii vaselor şi marinarii acasă. Nevestele priveau pe geamurile mansardelor în largul oceanului, sperând să vadă vasele bărbaţilor lor întorcându-se în port. Uneori, bărbaţii erau plecaţi de acasă cu anii. Nu existau mijloace de comunicare şi niciodată nu se ştia data exactă a întoarcerii.

— Doamne! exclamă Anne. Cum suportau femeile alea să stea atâta timp singure? Eu cred că aş fi înnebunit de dor.

— Ele nu înnebuneau. Unele dintre ele chiar se bucurau, pentru că îşi petreceau timpul nestingherit cu amanţii.

— Nu mai spune!

— Da. Sau luau laudanum, un derivat al opiului şi uitau de griji.

— Ce chin! Şi de ce făceau asta? De ce nu-i rugau pe soţii lor să nu mai plece pe mare?

— Nu-ţi dai seama cu câte bogăţii se întorceau bărbaţii lor acasă? Merita efortul. La aduceau servicii de porţelan, bijuterii, mătăsuri…

— Aş prefera să-l am pe Mark lângă mine, în locul tuturor bogăţiilor din lume. El este unica mea comoară.

— Nu chiar, zâmbi Willy, privindu-i pântecele umflat.

— Tu ce ai de gând? o întrebă Anne. Ai treizeci de ani. Nu-ţi doreşti un copil?

— Mai am timp. I-am promis lui John că-l voi lăsa cinci ani să creeze.

— Cinci ani? Dar atunci vei avea treizeci şi cinci!

— Majoritatea femeilor nasc la vârsta asta.

— Poate.

— Ştiu ce simţi, Anne. Ai dori ca toate femeile din lume să fie însărcinate, ca şi tine, să se bucure, să trăiască ceea ce trăieşti tu. Sunt convinsă că este un sentiment minunat. Nu te îngrijora. Va veni şi rândul meu. Şi noi ne dorim copii. Dar deocamdată vreau ca John să se

împlinească. Suntem aşa de fericiţi împreună. Şi asta după opt ani de căsnicie. Mai rar aşa ceva. Şi voi la fel. Câţi ani aţi făcut împreună? Şase?

— Da. Suntem norocoase amândouă.

— Şi priveşte locul ăsta. Este raiul pe pământ. Aici vrea John să lucreze, în mansardă. Bine, o s-o reamenajeze corespunzător, cu lumini, planşete, şevalete…

Anne îşi privi prietena, uşor supărată că nu-i împărtăşise opinia cu sarcina. Willy era o femeie generoasă, bună, dar prea indiferentă, pasivă. Dar trecea prin viaţă cu delăsare. Avea nevoie de un stimulent.

Willy era la fel de înaltă ca şi bărbatul ei. Fusese genul de femeie sportivă. Jucase tenis, înotase, călărise, schiase, iar acum, culmea, se apucase de brodat. Şi avea talent.

Avea nişte ochi albaştri, o piele fină şi o structură osoasă impresionantă, dar nu i-ar fi stricat puţin machiaj. Părul blond şi lung şi-l ţinea strâns într-o coadă fără personalitate. Era tipul clasic de englezoaică şi Anne era convinsă că după naştere avea să se îngraşă. Da. Willy era delăsătoare! Dar acesta era singurul ei defect.

Anne o cunoscuse pe Willy cu opt ani în urmă, prin soţul său. John era prieten bun cu Mark, dar ele două nu avuseseră ocazia să se împrietenească. Într-o vacanţă de iarnă, când soţii lor se hotărâseră să meargă la băi, Anne avusese ocazia să petreacă mai mult timp cu Willy.

Într-o după-amiază, relaxându-se pe marginea piscinei, discutaseră despre căsniciile lor, despre copilărie şi slujbă. Apoi se duseseră în camera cu ultraviolete. Anne se dezbrăcase în vestiar şi când intrase în cameră, o găsise pe Willy dezbrăcată, relaxată şi fără să se jeneze de prezenţa Annei.

— Dumnezeule, nu este de mirare că John te iubeşte aşa de mult. Arăţi ca o zeiţă, spusese Anne, privind-o admirativ.

Îmbrăcată, Willy nu părea să aibă un corp nemaipomenit, dar dezbrăcată arăta senzaţional. Trupul ei înalt era bine clădit, frumos proporţionat şi voluptuos.

— Nu cred că pentru asta mă iubeşte John.

— Sunt convinsă, dar trebuie să recunoşti că ai un trup de invidiat.

— Şi tu arăţi bine.

— Ştiu, dar tot timpul îmi fac probleme. Uneori mi se pare că sunt prea grasă, disproporţionată... Tu nu ai complexe?

— Aveam în adolescenţă. Eram cea mai înaltă fată dintre toate colegele mele. Şi nu eram la fel de dulce ca celelalte prietene de vârsta mea. Mi-a luat mult timp ca să mă împac cu aspectul meu. Şi mai ales de când m-am căsătorit, nu-mi mai fac niciun fel de probleme.

Şi atunci, Anne descoperi latura aceea nepăsătoare a lui Willy, care o făcea să pară că nimic n-o atingea!

Când Anne aflase că Willy broda, nu-i venise să creadă. O femeie aşa de înaltă, făcea lucruri atât de delicate. Acul cu care lucra părea ridicol în mâinile ei impresionante. În timp ce lucra, Willy asculta Vivaldi, Gershwin sau Nielsen, muzica ce o insipra.

Prima oară când Anne o vizitase pe Willy acasă, aceasta era atât de absorbită de munca ei, încât n-o remarcase decât după zece minute.

— Anne! exclamase Willy ridicându-se în picioare. Mă bucur că ai venit pe la mine. Mă doare spatele. Ce-ar fi să ne relaxăm şi să bem un ceai?

Anne fusese surprinsă să descopere că satisfacţia muncii lui Willy era mai mult interioară. Primea bani şi scrisori de apreciere, dar nu părea impresionată. Willy era prea pasivă!

Acum o privea bucurându-se de oportunitatea soţului ei de a se realiza prin artă. Pentru binele lui Willy, Anne spera ca John să reuşească. Dacă nu, toată povestea avea s-o afecteze pe ea mai mult decât pe John. Willy era aşa de generoasă!

— Hei, ce faceţi voi două aici? exclamă John din uşă. Veniţi! Hai să ne plimbăm pe malul mării până nu se face prea târziu.

— Bine. Venim imediat, spuse Willy.

Stinse luminile şi se pregătiră să coboare din mansardă. Ea o zi însorită, a doua după Ziua Recunoştinţei.

— Camera asta este foarte… interesantă, spuse Anne, aruncând o ultimă privire împrejur. Nu crezi? Este plină de… atmosferă. De ce nu ţi-o opreşti pentru tine? John poate lucra la fel de bine şi jos.

— Nu. Este cea mai mare încăpere din casă. Aici are suficient loc să se desfăşoare cu lucrările. Vrei să te ajut să cobori? Scările astea de lemn sunt cam şubrede.

Cei patru prieteni se plimbară pe malul mării, discutând diverse probleme. Mark o auzi pe soţia lui povestindu-i lui Willy despre exerciţile de respiraţie învăţate la cursurile prenatale la care participa conştiincioasă.

John le explica schimbările pe care avea de gând să le facă la mansardă şi bucătărie. Balustrada de lemn a scării care ducea la etaj trebuia reparată. Casa lor era veche, solidă, construită în anul 1820, dar necesita multe reparaţii. John voia să restaureze pictura de pe şemineul din camera de zi şi să înlocuiască tocurile de lemn ale geamurilor şi ale uşilor din toată casa, care putreziseră.

— Mă uimeşti pe zi ce trece, spuse Mark.

— De ce?

— Nu te ştiam aşa de preocupat de aspectul casei în care locuieşti. Credeam că nu-ţi place să meştereşti.

Mark avea dreptate. Opt ani de zile John şi Willy locuiseră într-un mic apartament cu două camere, în Boston. Lui John nu-i păsase niciodată cum arăta casa lor. Părerea lui era că o locuinţă trebuie să servească strict la depozitarea lucrurilor, la dormit şi la spălat. Lui îi plăcea să trăiască printre oameni. Petrecea mult timp la serviciu, la clubul de tenis, la bar sau cafenea. Pe vremea când era student şi împărţea cu Mark un apartament în campus, camera lui era un adevărat haos.

Deşi se cunoşteau de pe vremea studenţiei, John rămânea o necunoscută pentru Mark. îl surprinsese cel mai tare atunci când aflase că avea de gând să se

căsătorească cu Willy. Niciodată Mark nu-şi dăduse seama ce îl atrăsese pe John la ea. Willy era aşa de mare! Bine, şi John era înalt, dar era subţire, elegant, cu oase lungi şi fine. Avea ochii albaştri şi părul negru. Era un bărbat frumos. Şi toate fetele erau înnebunite după el. Dar el se îndrăgostise de Willy şi îi rămăsese fidel.

Într-o zi, Mark trecuse pe la biroul lui John, ca să meargă împreună la sala de sport la care se antrenau săptămânal. îl întâmpinase o secretară roşcată demnă de revista Playboy.

— Nu te învinuiesc dacă nu-i rezişti, oftase Mark intrând în biroul lui John, făcându-şi vânt cu mâna.

— Poftim? făcuse John ridicându-şi nasul din proiectul la care lucra.

— Ai o legătură cu secretara, nu-i aşa? Normal. Nici eu n-aş rezista unei astfel de femei.

— Ce naiba tot vorbeşti? râsese John. Şi eu şi tu suntem însuraţi. Sau ai uitat? Şi pe lângă asta, secretara mea este doar o copilă.

— Ce copilă?! Nu te uiţi la ea?

— Psihic vorbind, intelectual, Mark.

— Lasă asta…

— Mark, termină! Nu i-aş face aşa ceva lui Willy nici în ruptul capului.

Mark se gândise că atitudinea lui John era legată de carieră. Obişnuit să lucreze într-o agenţie de publicitate, înconjurat de fotomodele, nu mai reacţiona la vederea unei femei sexy. I se părea ceva banal.

Dar Mark îşi admira prietenul. Era căsătorit de opt ani de zile şi încă îşi mai iubea soţia. Şi Mark îşi iubea soţia, dar Anne era mult mai frumoasă decât Willy. Sau poate că el era subiectiv.

La fel de uimit fusese şi atunci când John îl anunţase că se mută pe insulă. Renunţa la poziţia importantă câştigată în cadrul agenţiei, la salariul bun şi sigur, pentru o viaţă de artist, departe de lume. Şi toate astea în mai puţin de trei luni.

— Îmi doresc ceva mai mult de la viaţă, îi explică

John încercând să acopere zgomotul valurilor care se spărgeau de dig. Vreau să fac ceva pentru sufletul meu. Nu râde. Când am împlinit treizeci de ani, mi-am dat seama că mă blazasem în munca de la agenţie. Mi-am dat seama că fac ceva artificial. Lucrul pe computer este o porcărie. Vreau să-mi îmbogăţesc viaţa. Şi banii nu mă ajută.

— Ce-ai dragă, împotriva banilor? întotdeauna când ajungeau la acel subiect, se certau. Părerile lor erau diferite. Mark considera că nepăsarea lui John pentru ziua de mâine provenea din siguranţa pe care i-o insufla averea lui Willy. Şi John lua întotdeauna remarca lui Mark ca pe o insultă, scăpând din vedere o realitate: familia Constables nu avea de ce să se îngrijoreze din cauza lipsei banilor, pe când familia Hunter avea.

— Ştii ce vreau să spun, zise John. Vreau… la naiba! Vreau să descopăr sensul vieţii. Mă înţelegi? Tu nu vrei asta? Nu-ţi doreşti ceva special?

— Dar aştept ceva special, spuse Mark. Anne trebuie să nască peste trei luni.

— Da, şi asta… Dar pentru mine nu a sosit momentul să fac un copil. Cred că nu poţi să mă înţelegi pentru că eşti „prins” cu munca ta.

— Şi tu erai la fel de „prins”. Erai cel mai bun designer de la agenţie.

— Da, dar tu eşti avocat. Ajuţi oamenii. Munca ta are un scop nobil.

— Începi să semeni cu studentul John. Eşti la fel de înflăcărat ca în tinereţe.

— Cum să-ţi explic? Tu eşti avocat, ajuţi oamenii… Munca ta îţi dă satisfacţii, care îţi place. Eu nu sunt satisfăcut. E drept, câştig bani frumoşi, dar asta nu-mi ajunge. Vreau ceva care să mă împlinească. Ştii, uneori o invidiez pe Willy. Broderiile ei nu schimbă cu nimic soarta omenirii, dar prin ele reuşeşte să facă clienţii fericiţi. Ştii câte telefoane şi scrisori de apreciere primeşte? Lucrările ei sunt admirate şi cel mai important este că-i place ceea ce face. Se simte împlinită prin munca ei. Şi o face cu atâta plăcere! Nu se grăbeşte, nu urmăreşte un câştig. Nici

măcar nu urmăreşte să câştige aprecierile oamenilor. Astea vin de la sine. Willy munceşte pentru propria-i plăcere.

— Şi tu îţi doreşti acelaşi lucru?

— Nu ştiu. Vreau să fiu un artist. Vreau faimă şi recunoaştere din partea omenirii. Vreau să fiu fericit prin munca mea. Da, cred că asta îmi doresc.

— Sper să obţii ceea ce-ţi doreşti. Ai investit cam mult pentru asta.

Cei doi bărbaţi se îndepărtară puţin de soţiile lor, care se aşezaseră pe stânci. Începuse să se însereze. Briza era puternică şi rece. Pescăruşii ţipau deasupra capetelor lor, învârtindu-se în cercuri largi. Peisajul era superb şi intimidant. Dar parcă avea ceva trist în el.

— Vreau să fiu deosebit, spuse John.

— Eşti deosebit pentru mulţi dintre noi.

John scuturã din cap nefericit. Încă nu era deosebit pentru el însuşi.

*

Cei patru prieteni se aşezară la masa din sufragerie, mâncând resturile cinei pregătite cu ocazia Zilei Recunoştinţei. Apoi aprinseră focul în camera de zi şi jucară scrabble până târziu.

— Îmi place la nebunie jocul ăsta, spuse Willy. Îţi pune mintea la contribuţie.

— Şi mie-mi place, întări Anne spusele lui Willy din spirit de solidaritate.

— Normal că vă place. Mai aveţi puţin şi ne bateţi, se plânse Mark în glumă. Întotdeauna femeile sunt mai bune decât bărbaţii la cuvinte.

— Tu parcă erai avocat, spuse John, făcându-i cu ochiul. Sau ţi-ai greşit profesia?

Toţi patru izbucniră în râs.

— Îţi spun asta pentru că dacă ai de gând să-ţi schimbi profesia te aştept… Am loc în atelierul meu din mansardă de încă o persoană.

— Nu cred, spuse Mark râzând. Ajunge un artist în familie.

— De fapt vă vom simţi lipsa, spuse Willy cu regret. După câteva secunde, se lăsă tăcerea. Vântul şuiera izbind cu putere în obloanele de lemn, care scârţâiau sinistru. Părea că cineva încerca să intre în casă.

— Ce noapte! remarcă Anne, zgribulindu-se.

— Sinistră, completă Mark. N-o să vă fie greu singuri, în casa asta mare?

— Ba nu. Mie-mi place, zise Anne.

— Mă bucur că-ţi place, spuse John. Ne-a costat o avere să ne mutăm aici. Numai transportul mobilei a fost de o mie de dolari.

— Mobila voastră este foarte grea, spuse Anne. Aveţi multe piese vechi, antichităţi valoroase. Cred că toate cântăresc cel puţin o tonă. Dar se potrivesc cu locul ăsta. În vechiul vostru apartament păreau că sunt depozitate.

Vântul izbi obloanele şi deodată începu să tune şi să fulgere. La scurt timp începu să plouă în rafale. Ropotul picăturilor de ploaie făcea un zgomot dezolant.

— Nu cred că aş putea să locuiesc aici, spuse Anne. Uitaţi-vă şi voi cum bate vântul şi cum plouă! Şi suntem abia în noiembrie…

— Păi, Anne, interveni John, suntem la o sută de kilometri de continent, în Oceanul Atlantic. Nantucket este o insulă mică, fără dealuri sau păduri. Vântul ăsta nu este nimic. Am auzit că de obicei sunt adevărate furtuni pe-aici. Şi de cele mai multe ori cade curentul din cauza furtunilor prea puternice. Ar trebui să ne instalăm un generator. Dar până atunci am avut grijă să ne facem provizii de lumânări.

— Ce romantic! spuse Willy.

— Cred că o să aveţi o factură la energia termică…

— Până acum noi v-am cam luat cu casa noastră mare, râse Anne. De-acum voi o să ne depăşiţi.

— Mă duc să fac o Irish coffee. Cine vrea? întrebă Willy.

— Minunat! exclamă Anne. N-am mai băut aşa ceva de ani de zile. Cred că puţin alcool nu-i va strica micuţului, nu-i aşa, Mark? Aseară n-am pus în gură niciun strop de vin.

— Draga mea, spuse Mark, luându-şi soţia în braţe, tu bei destul de moderat cât să faci din copilul nostru un *bon vivant.*

— Ce facem, nu mai jucăm scrabble? întrebă Anne.

— Păi ne-aţi bătut, ce mai vreţi? făcu John, strângând piesele în cutie.

Se ridică în picioare şi mai aruncă un lemn în foc, apoi se aşeză tăcut alături de prietenii săi, privind dansul flăcărilor. Zgomotele furtunii se înteţeau.

— Mă bucur că nu mă aflu pe un feribot, spuse Mark. Cred că m-ar fi apucat răul de mare.

— S-ar putea să nu navigheze pe vremea asta, spuse John.

Willy intră în cameră cu o tavă pe care se aflau patru ceşti cu cafea.

— Vai! exclamă Anne, privind încântată cafeaua pe care Willy o preparase perfect. Ce bine arată, şi cred că are un gust… Ne răsfăţaţi. Ne-aţi plimbat pe malul mării, acum ne oferiţi desertul ăsta minunat în faţa şemineului! Asta da, viaţă!

— Meritaţi să fiţi răsfăţaţi. Sunteţi prietenii noştri cei mai buni, spuse Willy. De fapt, sunteţi singurii noştri prieteni. Nu cunoaştem pe nimeni aici.

— Nu mi-ar plăcea să fiu în locul vostru, spuse Anne. M-aş simţi abandonată.

— O să ne facem noi prieteni. Nu că ar putea cineva să vă înlocuiască. Dar avem nevoie de oameni în jurul nostru. Suntem abia de trei săptămâni pe insulă. Avem tot timpul la dispoziţie.

— Eu nici nu vreau să-mi fac prieteni, spuse John. Vreau să mă concentrez asupra muncii. Nu vreau să fiu deranjat. De asta m-am mutat aici, pentru a-mi găsi liniştea şi pacea. Dacă tu vrei prieteni, Willy, n-ai decât.

— John, interveni Mark, nu ţi se pare că treci cam brusc de la o extremă la alta? Te ştiam un om sociabil. Izolarea asta nu ţi se potriveşte.

— Sunt sociabil. Dar acum simt nevoia să mă izolez. Am nevoie de linişte ca să mă concentrez. Vreau să

realizez ceva. Nu vreau să pierd cinci ani fără să găsesc ceea ce caut.

— Vei realiza, îl asigură Willy încrezătoare în talentul soţului ei.

— Trebuie, spuse John.

— Ei, interveni Mark pe un ton ridicat, încercând să schimbe subiectul, aţi găsit vreo fantomă în casa asta? Am auzit că Nantucket este bântuită de fantome.

— Fantome! râse John. Nu cred în existenţa lor. În ce secol te crezi?

— Nu ştiu, spuse Willy amestecând uşor în cafea. Ieri am făcut o mică excursie. M-am plimbat îndelung, am privit tufişurile şi copacii desfrunziţi, cu crengile lor întortocheate, chinuite. Mi-au plăcut. Aveau un aer trist şi romantic. Spre seară s-a lăsat o ceaţă deasă şi lăptoasă care lua diverse forme. Şi formele acelea păreau spirite umane.

— Nu era decât o simplă ceaţă, spuse John.

— Păreau aşa de melancolice şi parcă vorbeau, continuă Willy ignorând intervenţia soţului său. Parcă spuneau: „plecaţi… plecaţi… nu mai veniţi aici…”

— Willy, ce-i cu tine? Ai înnebunit de singurătate? se zgribuli înfricoşată Anne.

— Willy este o visătoare nebună, spuse John, mângâindu-şi tandru soţia.

— O să uit ce-ai spus, zise Willy râzând. Dar vorbesc foarte serios. Nu m-ar deranja să mă împrietenesc cu o fantomă. Aşa n-aş mai suferi de singurătate. Dacă John nu vrea prezenţe umane în jurul lui…

— Willy, mă înspăimânţi, spuse Anne. Parcă erai mai optimistă. Fii serioasă. Fantomele nu sunt prietenele oamenilor. Sunt spirite rele.

— *Poltergeist,* spuse Mark, făcând referire la filmul cu acelaşi nume.

— Da, aprobă Anne.

— Cine spune că fantomele sunt rele? întrebă John, luându-i apărarea soţiei sale.

— Toată lumea ştie asta, spuse Anne. Fantomele sunt

spiritele oamenilor nemulţumiţi de viaţa lor pe pământ. Ele sunt supărate pe lume. Nu-şi găsesc pacea şi de aceea bântuie. Se răzbună pe fiinţele vii.

— Ai văzut prea multe filme, spuse John.

— Nu, serios, replică Anne ridicându-se în picioare. Eu port în pântece o fiinţă care n-a mai existat până acum. O fiinţă cu personalitatea ei, cu caracteristicile ei unice. O fiinţă vie. Sunteţi de acord? Dacă sunteţi de acord că în pântecele meu poate apărea din senin sufletul unei fiinţe vii, de ce n-ar apărea şi-n Univers aceste forme de viaţă despre care nu ştim nimic?

Ce trei o priviră uimiţi de vehemenţa cu care pleda.

— Fiinţa din pântecele tău nu a apărut din senin, spuse John, încercând să nu-şi jignească soţia. A avut loc un proces chimic. Omenirea a descoperit că se poate concepe un copil şi *in vitro.* Nu avem certitudinea că există viaţă după moarte sau spirite care bântuie printre noi.

— Cred că toţi vrem să credem că există spirite şi viaţă după moarte, spuse Willy. La fel cum credem în Dumnezeu. Dar John are dreptate. Încă nu s-a demonstrat ştiinţific existenţa acestor entităţi.

— Hormonii sunt de vină, spuse Anne. Mă refeream la mine. Sunt însărcinată şi poate de aceea văd lucrurile într-o lumină romantică şi mistică. Iertaţi-mă.

— Acum serios, Anne, ar trebui să te culci. Este cam târziu, spuse John.

— Ai dreptate. Trebuie să dorm nouă ore ca să mă odihnesc opt. Bebeluşul mă trezeşte în fiecare noapte.

Ştiţi cum dă din picioruşe? Dacă îl iau în braţe pe Mark, şi el simte loviturile. O să fie un copil puternic. Doamne ajută.

— Somn uşor, Anne, spuse Willy sărutându-şi prietena pe obraz. Eşti în vacanţă, aşa că poţi să dormi cât îţi pofteşte inima. Odihneşte-te cât mai ai timp. După ce o să se nască micuţul n-o să mai ai timp pentru tine.

Mark şi Anne se duseră la culcare în dormitorul de oaspeţi de la etaj. Willy şi John rămaseră lângă foc.

— O invidiezi, nu-i aşa? o întrebă John.

— Poftim? Ce vrei să spui?

— Ţi-ai dori să ai şi tu un bebeluş, Willy. Te cunosc bine. Ţi-am văzut privirile.

Willy îşi luă soţul în braţe.

— Vai, John, sigur că vreau un copil. Dar nu acum. Nu avem de ce să ne grăbim. Pot să mai aştept. Ţi-am mai spus. Te vreau pe tine. Vreau să fim fericiţi. Crede-mă.

— Te iubesc, Willy, spuse John sărutându-şi soţia cu dragoste. Şi-ţi mulţumesc.

Willy zâmbi cuibărindu-se în braţele soţului ei. Rămaseră îmbrăţişaţi multă vreme. John îşi mângâie soţia privind gânditor flăcările şi întrebându-se dacă avea să-şi găsească vreodată mulţumirea sufletească, altfel decât printr-un copil.

Capitolul 3

Duminică după-amiază Willy şi John îşi conduseră prietenii la aeroport. Se întoarseră apoi în casa care părea mai goală ca niciodată. În liniştea mormântală se auzea doar răpăitul molcom al ploii.

Aprinseră luminile în toată casa şi dădură drumul la foc. Cu toate astea atmosfera părea la fel de tensionată. Pur şi simplu nu se simţeau ca acasă. Ceva plutea în aer. Deşi erau împreună, se simţeau abandonaţi, părăsiţi de lume.

Pe podeaua camerei de zi stăteau împrăştiate ziarele de dimineaţă pe care le citiseră împreună cu prietenii lor. Dar acum dimineaţa veselă petrecută alături de familia Hunter părea departe. Ceştile de cafea goale şi farfuriile murdare de la micul dejun erau încă pe masă. Poate că şi această dezordine contribuia la atmosfera tensionată, aşa că se apucară să facă curat. Lui John şi lui Willy nu le luă mult timp ca să strângă farfuriile şi ceştile.

După ce terminară, constatară că nu mai aveau nimic de făcut. Era noiembrie şi avea să se întunece devreme. Perspectiva nu era plăcută. Se plictiseau, ca niciodată.

— Este ceva interesant la televizor? întrebă John întinzându-se pe canapea.

— La ora nouă avem o piesă de teatru.

— Cât este ceasul?

— Aproape unu.

— Până atunci nu avem la ce să ne uităm?

— La ora şase o să fie un film de Alfred Hitchcock.

— Ce propui să facem?

— Putem să ieşim în oraş, la un restaurant. Nu am chef să gătesc. Putem să mergem la Atlantic Cafe.

— Bine.

Tăcură un timp, privindu-se ca doi oameni care abia se cunoscuseră într-o sală de aşteptare şi care nu prea aveau ce să-şi spună.

— Ce plictiseală! oftă Anne căscând.

— Ştii de ce? încercă John să-şi explice mai mult lui fenomenul. Pentru că până acum am tot despachetat, am mutat mobilă, am avut casa plină de zugravi, tâmplari, apoi am fost ocupaţi cu pregătirile pentru Ziua Recunoştinţei, i-am avut musafiri pe Hunteri, nu ne-am dat seama când a trecut timpul. Abia acum simţim că ne-am mutat cu adevărat.

— Ai dreptate. Durează până ne obişnuim.

— Willy, ştii ce cred? Poate greşesc, dar simt că nu cred că trebuia să facem asta.

— La ce te referi?

— Nu trebuia să ne mutăm, oftă iritat John. Am greşit. Nu trebuia să renunţ la slujbă. Faptul că nu sunt angajat mă face să mă simt inutil. Mâine nu trebuie să mă mai trezesc devreme ca să mă duc la serviciu. Am prea mult timp la dispoziţie. Nu mai am prieteni, colegi, un program fix, angajamente, termene pe care să le respect.

— Prostii, zâmbi Willy, încercând să pară degajată. O să-ţi faci un program numai pentru tine, pe care nu te obligă nimeni să-l respecţi. Vei picta. Vei lucra pentru tine, pentru sufletul tău. Ai aşteptat momentul acesta de multă vreme. Dar trebuie să treacă un timp ca să te obişnuieşti. Ştiu că vei lucra. Ai libertatea să decizi momentul şi timpul. Gândeşte-te. Nu te grăbeşte nimeni. O să ne permitem să ne petrecem după-amiezile cum vom avea chef. Înţelegi aluzia?

Willy se ghemui în braţele lui, gâdilându-l şi sărutându-l. Dar John nu avea chef de hârjoneli. Se gândea din ce în ce mai serios la munca lui. Simţea nevoia să urce la mansardă ca să vadă de unde să înceapă.

— Willy, stai cuminte, se feri el. Mi-a venit o idee. De fapt tu mi-ai dat o idee. Vreau să mă duc sus şi să mă gândesc de unde să încep.

— Nuuu, se plânse Willy.

— Este vina ta, zâmbi John.

— Hmmm. Bine. Cum vrei.

John îi sărută mâinile şi o mângâie pe frunte.

— Fata mea dragă, te iubesc.

— Şi eu te iubesc. Hai, du-te sus! Eşti liber să pictezi când vrei. Sâmbătă seara, duminică, la miezul nopţii, oricând.

— Tu ce-o să faci?

— Nu ştiu. Cred că voi face o prăjitură cu fructe sau poate voi broda. Nu ştiu.

Willy se duse în bucătărie fredonând o melodie veselă. John o urmări cu privirile. O invidia. O invidia cu toată fiinţa. Willy era aşa mulţumită cu ea însăşi. Era obişnuită şi se împăca bine cu solitudinea. Şi tot ceea ce făcea, făcea cu plăcere. Ca de exemplu prăjitura cu fructe. Era specialitatea ei. O făcea pe-ndelete şi îi ieşea minunat. Toţi cunoscuţii şi toate rudele adorau prăjitura ei delicioasă. Şi Willy le trimitea tuturor câteva bucăţele, împachetate în folie de aluminiu. Concluzia era aceeaşi. Willy făcea totul cu plăcere şi nu se plictisea şi nici nu se simţea inutilă.

John mai avea multe de învăţat de la ea. În primul rând trebuia să înveţe să se descurce cu timpul liber şi singurătatea. Se ridică în picioare şi alergă pe scări la mansardă.

La etaj aveau trei dormitoare şi o baie. O scară îngustă şi şubredă din lemn ducea la mansardă. Noul lui atelier era la fel de mare cât toată suprafaţa casei. Mansarda era luminată natural de două ferestre mari cu vedere spre port şi spre strada Orange, şi de un luminator.

John îşi aşează şevaletul sub luminator, lângă fereastra care-i oferea priveliştea care spera să-l insipre. Ascultă răpăitul ploii care cădea pe acoperişul de ţiglă, întrerupt de nişte zgomote înfundate. Se gândi cu groază că era posibil să aibă şoareci. Ideea aceea o speria teribil pe Willy, aşa că John se hotărî să-i ofere de Crăciun o pisică.

Se aşează pe scaunul lui înalt de pictor privind împrejur debusolat. Vorbise cu electricianul săptămâna aceea ca să-i tragă nişte fire electrice după un plan stabilit de el, dar acesta nu venise. Nu venise nici tâmplarul care-i promisese că-i va face nişte rafturi pe care să-şi pună tuburile cu vopsea şi pensulele. Mai avea nevoie de un radiator, pentru că iarna bătea la uşă şi mansarda nu era încălzită. Ca soluţie temporară putea să deschidă uşa, ca să vină căldura din camerele de jos. Dar mansarda era prea mare ca să se încălzească doar în acel fel.

Luă o foaie de hârtie şi începu să facă o listă. Deci avea nevoie de: tâmplar şi electrician, un radiator, un radio… Da, radioul era o idee bună. Lui Willy îi plăcea să asculte muzică atunci când lucra. Poate că era bine să-i urmeze şi el exemplul. Tăcerea aceea nu-l inspira. La birou era obişnuit cu gălăgia făcută de colegi, de clienţi şi de telefoanele care sunau continuu.

Privi pe fereastră. Ramurile copacilor îi ascundeau mult din peisaj. Din cauza lor nu vedea decât o bucăţică din mare şi port. Trebuia să taie vârfurile crengilor. Acum, copacii fiind desfrunziţi, putea să vadă mai mult, dar la primăvară, frunzele aveau să-i fure toată priveliştea.

John întoarse foaia şi începu să schiţeze ramurile întortocheate ale copacilor, cu unghiurile lor ciudate. Păreau degetele unei mâini imense. Schiţă rapid, simţindu-se cuprins de o frenezie ciudată. De asta venise la Nantucket. Asta sperase să găsească aici. Libertatea de a desena, neîngrădit de unghiuri drepte, simetrie şi sclipiri artificiale. Ducea dorul formelor aleatorii, forme pe care numai natura le putea concepe atât de unitar şi plin de esenţă. Dacă reuşea să prindă acel adevăr, să-l descifreze să-l poată schiţa dintr-o mişcare…

Desenă plin de pasiune, fără să-şi dea seama că se lăsase seara. Abia mai vedea la un metru în faţă, dar deja desena din instinct. Vedea cu ochii minţii, simţea că era aproape.

La un moment dat lăsă desenul deoparte şi răsfoi mapa cu schiţele pe care le făcuse săptămâna trecută. Desenase oceanul zbuciumat, o barcă, un pescăruş, faleza stâncoasă… Formele naturii erau uimitoare. Abia aştepta să le coloreze. Ştia exact ce nuanţe avea să folosească: vineţiu, gri, mult gri, bej, maro, albastru stins, verde… Văzuse pe o stâncă neagră, de un negru umed, strălucitor, urme de alge verzi… un verde viu. Şi forma petei de verdeaţă semăna cu părul unei femei, întinse pe acea stâncă.

John luă o altă foaie de hârtie şi schiţă acea formă ondulată. Părul unei femei, din semiprofil, care…

Privi pe fereastra mansardei. Se întunecase, dar desluşi silueta unei femei, undeva în spatele ferestrei.

O femeie tânără, care stătea din semiprofil, cu părul negru, lung, fluturându-i pe spate. Semăna cu femeia pe care tocmai o schiţase.

Uimit, scăpă creionul pe podea.

— Ce naiba?

Femeia dispăru.

John se frecă la ochi şi îşi privi ceasul. Era ora cinci. Lucra de patru ore şi probabil că era epuizat. I se mai întâmplase şi altă dată să aibă halucinaţii. Ca acum. Se simţea ca un drogat. Dar nu era înspăimântat. Era fericit. Intrase din nou în starea aceea favorabilă creaţiei.

Era extraordinar de fericit! îşi strânse lucrările şi coborî din mansardă. Abia aştepta să-i povestească şi lui Willy. Cât de bine reuşise să lucreze, şi asta încă din prima zi!

Dar nu-i putea povesti lui Willy despre halucinaţie. Era prea ciudată. Şi Willy putea să nu-l ia în serios. John o invidiase întotdeauna pe Willy pentru că părea ruptă de realitate. Avea secretele ei. Ei, bine, şi el avea să aibă secretele lui!

Deşi ploua foarte tare, Willy şi John ieşiră ca să cineze la Atlantic Cafe. Străzile pavate cu piatră cubică din Nantucket păreau lustruite de ploaie şi reflectau luminile gălbui ale felinarelor. Trecătorii mergeau grăbiţi pe lângă ei, cu gulerele hainelor ridicate, cu umbrele şi pălării trase peste ochi, semănând cu nişte spioni.

Restaurantul era cald şi intim. Barul era plin de pescari, tâmplari şi tineri bărboşi, care vorbeau şi râdeau, uitând de vremea urâtă de afară.

Willy şi John se aşezară la o masă retrasă, luminată de lumânări. Comandară hamburgeri, aripioare de pui condimentate şi bere neagră la halbă.

— L-am văzut pe tâmplarul nostru la bar, spuse Willy.

— Serios? Eu nu l-am văzut. Care este? Cel îmbrăcat în haină albastră?

— Da. Vrei să-l salutăm? Cu ocazia asta putem să-i amintim că ne-a promis să treacă şi pe la noi.

— Am auzit că insula duce lipsă de tâmplari. De aceea sunt foarte ocupaţi şi întârzie cu lucrările. Nu reuşesc să facă faţă. Revine cam un tâmplar la o sută de locuitori.

— Nu mai spune? Hai, vrei să-l salutăm? Ne punem bine cu el… râse ea.

— Nu ştiu, Willy. Să deranjăm omul duminica? Nu vezi că se relaxează? Presupun că a muncit toată săptămâna, de asta n-a putut să vină ca să ne ajute.

— Ai dreptate. Dar aş vrea să terminăm mai repede cu reparaţiile, ca să simt şi eu că ne-am mutat cu adevărat.

Chelneriţa la aduse tava cu mâncare şi John îşi aminti ceva şi spuse:

— Ştii ce m-am gândit? Mi-ar plăcea să pot urca pe acoperiş.

— Poftim???

— Mă refer la luminatorul de la mansardă. Părerea mea este că iniţial se putea ieşi pe acoperiş prin luminator. Aş vrea să vorbesc cu tâmplarul să înlocuiască tocul gemului, ca să pot ieşi când am chef pe acoperiş.

— De ce?

— Nu ştiu. Ca să respir aer curat.

— Poţi să deschizi ferestrele.

— Ştiu, dar nu este acelaşi lucru. Vreau o… poartă spre cer. La vară voi lucra în grădină, dar până atunci… Vreau să ies la aer, în ploaie, în vânt, oricând simt nevoia.

— Ai început să lucrezi, nu-i aşa? zâmbi Willy.

— Da, recunoscu John. Cred că am reuşit să pornesc. Sunt aşa de fericit!

— Atunci trebuie să-ţi creăm toate condiţiile. O să vorbim cu tâmplarul să-ţi deschidă luminatorul.

— Te iubesc, Willy.

— Şi eu te iubesc.

Începură să mănânce, discutând despre amenajările pe care le mai aveau de făcut în casă. Willy îl rugă s-o lase să restaureze ea pictura de pe şemineu şi să vopsească pereţii dormitorului. John fu de acord. Willy se pricepea la culori la fel de bine ca şi el, iar dacă făcea ea toată treaba, el avea timp să se concentreze asupra muncii lui.

După ce terminară de mâncat se întoarseră acasă. Willy se schimbă într-o cămaşă de noapte comodă şi făcu o cafea fără cofeină, apoi se aşezară pe canapea, în faţa televizorului. Urmăriră un film la HBO până la miezul nopţii, după care se hotărâră să se culce.

— Ce bine că nu trebuie să pun alarma ceasului să ne trezească dimineaţa! se bucură Willy. Ce răsfăţ! Putem să dormim cât vrem.

— Asta înseamnă că putem să ne culcăm la orice oră vrem, spuse John, luându-şi în braţe soţia. Şi putem să facem ce vrem… He-he-he! râse el ameninţător.

Willy îi primi îmbrăţişarea cu bucurie. Se cunoşteau bine, îşi ştiau aşteptările şi dorinţele, ştiau cum să-şi facă plăcere. Dar pentru Willy nu era important orgasmul. Se simţea la fel de fericită şi doar dacă-şi ţinea bărbatul în braţe. Adora senzaţia bărbii lui dimineaţa, când se freca de obrazul ei, buzele lui lipite de ale ei, respiraţia lui familiară, mirosul lui masculin, greutatea trupului lui gol peste al ei. John era totul pentru ea. Era bărbatul ei,

copilul ei, eroul ei. Simţea că putea să omoare pentru el, să-şi dea chiar viaţa. îl iubea cu toată fiinţa.

*

* * *

În următoarele zile, soarele le oferi câteva după-amiezi de vară. Temperaturile se ridicară în jurul valorii de treizeci de grade. Era ceva neobişnuit pentru acea perioadă a anului, dar toată lumea se bucura.

John îşi luă mapa cu planşe, culorile şi pensulele, şi se mută pe plajă. În fiecare dimineaţă pleca pe bicicletă la ora nouă, cu ustensilele şi pacheţelul cu mân care pregătit de Willy, şi se întorcea pe-nserate. Se simţea ca un navetist. Acum serviciul lui era pe plajă. Avea un motiv ca să se trezească dimineaţa.

Willy îi pregătea sandvişuri cu friptură şi ceapă, care să-l ferească de răceli, un măr pentru vitamine, un termos cu cafea şi uneori câte-o bere. Apoi, rămânând singură, nu se plictisea. Avea treabă. Vopsea dormitorul cu geamurile deschise, ascultând muzică. Pereţii erau plini de crăpături, urme de cuie, desene făcute de copiii foştilor proprietari. Dar pe Willy n-o deranja. îi plăcea să muncească.

Tâmplarul, Kirk Beauregard, veni să ia măsurătorile luminatorului, promiţând că va termina lucrarea la sfârşitul săptămânii. Dar weekendul veni şi Kirk nu termină treaba. Totuşi familia Constable nu se supără. Nimic nu le putea strica o săptămână aşa de plăcută.

Sâmbătă îşi pregătiră un coş pentru picnic şi petrecură toată ziua pe malul mării, bucurându-se de soare şi aer curat. Erau o familie fericită.

Duminică dimineaţa luară micul dejun şi citiră ziarele. Citeau ziarele mai cu nesaţ ca de obicei. Simţeau nevoia să păstreze contactul cu lumea reală de pe continent. Pe insulă se simţeau exilaţi, dar nu voiau să recunoască. Afară era la fel de frumos, dar începuse să bată vântul. Mai târziu John urcă în mansardă ca să-şi pună în ordine lucrările şi Willy se întinse pe canapea, cu o carte în mână.

John aruncă o privire prin mansardă, căutând un loc

de depozitare a vopselelor şi borcanelor cu pen sule. Văzu ascunse într-un colţ nişte lădiţe, lăsate probabil de foştii proprietari şi neobservate de el până atunci.

Le aşează una peste alta lângă şevalet. Până când tâmplarul avea de gând să-i aducă rafturile comandate, trebuia să se descurce singur cum putea mai bine.

Privi peretele din faţa uşii de la intrare, pe care îşi atârnase lucrările din săptămâna aceea. Erau genul de schiţe pe care turiştii le-ar fi cumpărat pe câţiva dolari, ca amintire. Nu erau grozave, dar mergeau. Oricum erau mai bune decât frigiderele sau cuptoarele cu microunde pe care le desenase atâţia ani la agenţie.

Până venea electricianul trebuia să rezolve cumva şi problema iluminatului. Se duse în debaraua de la parter şi luă câteva becuri de 100 de waţi, pe care le înşurubă în fasungurile firelor care atârnau prin mansardă. Rezultatul nu era spectaculos, dar încăperea era suficient de iluminată ca el să poată lucra bine.

Luă o bucată de pânză albă şi o aşeză pe o ladă, apoi îşi răsturnă conţinutul buzunarelor pe ea. Săptămâna trecută adunase de pe plajă o pană de pescăruş, o scoică perfectă, o piatră spartă şi o rămurică de copac.

Privi îndelung combinaţia de culori şi texturi şi începu să deseneze. Se pierdu în munca lui câteva ore fără întrerupere. Când se opri, se făcuse deja noapte. Lucrarea era aproape terminată. Mai trebuia doar s-o coloreze. Era obosit, dar fericit. Se plimbă prin mansardă şi începu să stingă, rând pe rând, toate becurile. Abia atunci îşi dădu seama cât de tăcută era casa. Willy se dusese prin oraş ca să cumpere ceva şi lui i se părea că ea îl părăsise. Deja se simţea epuizat phisic.

Mai rămase un moment privind îndelung pe geamul dinspre port. Apoi pufni în râs, amuzat de propria-i naivitate. Se aştepta să vadă din nou acea siluetă de femeie.

Scutură din cap şi ieşi din mansardă. Dar în acel moment i se păru că aude un ciocănit uşor. Fără să mai aprindă lumina, se întoarse în mansardă. Îşi ţinu respiraţia

şi aşteptă. Aveau şoareci? Trebuia neapărat să cumpere o pisică.

Auzi din nou ciocănitul. Parcă venea de undeva de sus. Îşi ridică privirile spre luminator. De acolo se auzea zgomotul. Aprinse lumina. Nu era suficient de curajos încât să rişte dea pe întuneric de o pasăre, ca în filmul lui Hitchcock.

Aşeză lăzile una peste alta şi se sui pe ele, ajungând astfel cu faţa practic lipită de luminator. Îşi lăsă capul pe spate şi privi.

Şi o văzu. Femeia care-i apăruse în geam acum câteva zile revenise. Halucinaţia reapăruse. Era aceeaşi. Cu părul lung şi negru, cu un profil delicat şi cu pielea foarte albă. Mâinile ei micuţe şi transparente băteau în geamul luminatorului.

— Dumnezeule, murmură John.

De mult John nu mai fusese aşa de înspăimântat. Îşi strânse pleoapele, dar femeia nu dispăru. Bătea în continuare în geamul luminatorului.

— Cine eşti tu? şopti John. Înnebunea? Ce se petrecea cu el?

— Willy! începu el să strige.

— Nu! spuse cu voce stinsă şi rugătoare femeia.

John o privi cu atenţie. Nu părea să arate ca o fantomă. Ochii ei negri şi profunzi contrastau cu pielea albă, iar părul, la fel de negru ca şi ochii, flutura în jurul umerilor ei delicaţi. Dar dacă nu era fantomă, cum ajunsese pe acoperişul casei lor?

— Cine eşti tu? întrebă John cu voce tare. Cum ai ajuns pe acoperişul meu?

— Dă-mi drumul înăuntru. Te rog.

— Nu pot. Luminatorul nu se deschide. Vino la uşa de la intrare.

Dar femeia dispăru.

Nu plecase, pur şi simplu se evaporase. Înnebunise el sau chiar văzuse o fantomă? John nu credea în fantome. Dar nici nu voia să creadă că înnebunise.

Coborî de pe lăzi cu genunchii tremurând de groază.

Mai ascultă câteva momente, aşteptând să audă din nou bătaia în geam. Dar acum se auzea numai vântul. Ieşi din mansardă ameţit.

Trebuia să vorbească cu Willy. Unde era Willy? Alergă în dormitor dar n-o găsi. Apoi coborî, aproape împiedicându-se, în camera de zi. O găsi pe Willy dormind pe canapea, cu televizorul în funcţiune.

John o privi o clipă. Willy era roşie în obraji, colorată şi părea aşa de vie.

— Willy! Trezeşte-te, Willy!

— John?

— Da, eu sunt, trezeşte-te. Te rog.

— Da, John. Ce ai păţit?

— Willy, am văzut o fantomă. Ea zâmbi ameţită de somn.

— Nu glumesc, Willy. Aş vrea să fie o glumă.

— Unde? Cum arăta?

— Terminasem de lucrat, când, am auzit nişte zgomote. Veneau din dreptul luminatorului. M-am urcat pe nişte lăzi ca să văd ce se întâmplă şi am văzut-o.

— Era o femeie?

— Da, o femeie tânără. Avea părul lung şi negru. Voia să intre în casă. M-a rugat s-o las să intre.

— Ţi-a vorbit?

— Da. Dumnezeule, Willy! Ştiu că sună incredibil. Îţi jur că era o fantomă adevărată. Am mai văzut-o acum câteva zile, dar nu ţi-am spus. Credeam că am o halucinaţie. Dar acum sunt sigur că era o fantomă.

— Plutea la fereastră?

— Nu. Nu glumesc, Willy, ce naiba!

— Nici eu nu glumesc. Te-am întrebat ceva. Plutea ca o fantomă?

— Nu plutea. Dar nici nu ştiu cum putea să stea pe acoperiş. Sau cum a ajuns acolo. Şi apoi a dispărut pur şi simplu. Nu ştiu cum. Cred că s-a evaporat.

— Şi ce te mai face să crezi că ai văzut o fantomă?

— Mi-a vorbit!

— Fantomele vorbesc?

— Nu ştiu.

— Hmmm, murmură Willy gânditor. Mi se pare interesant. Hai s-o văd şi eu.

— Stai să-mi iau un scotch.

Se întoarseră în mansardă. Încăperea părea liniştită. Nu se mai auzea nici măcar zgomotul vântului.

— Nu cred că o să mai apară, spuse John.

— Şşş. Nu fi nerăbdător. S-o aşteptăm.

Willy urcă pe lăzile lăsate în dreptul luminatorului de John, se uită cu atenţie, dar nu văzu nimic. John se aşeză pe scaunul lui înalt şi privi în gol.

Aşteptară o oră, dar fantoma nu mai apăru.

— Crezi că mai apare? întrebă Willy căscând.

— Nu ştiu, oftă John. Dar trebuie să mă crezi, Willy.

— Te cred. Hai să coborâm de aici. Este cam frig. Nu cred că mai vrea să apară. S-o fi speriat.

John terminase un pahar cu scotch şi îşi mai umplu încă unul. Se aşeză pe canapeaua din camera de zi şi privi în gol la televizorul oprit. Willy se duse în bucătărie ca să pregătească cina. John o urmă ca un copil speriat.

— Mi-a plăcut desenul la care ai lucrat azi, schimbă Willy subiectul care crea o stare de tensiune. Mi se pare foarte bun.

— Mă bucur, zâmbi John. Nu este mare lucru, dar… O să-l termin mâine. Cu fantome sau fără fantome.

— Aşa te vreau, spuse Willy sărutându-l pe vârful nasului încercând să pară liniştită.

Capitolul 4

În dimineaţa următoare John se trezi ameţit, epuizat, şi ruşinat. Văzuse o stafie? Pe naiba! făcu un duş şi se privi în oglindă cu ochi critic.

— Eşti nebun, concluzionă el cu voce tare.

Nu existau fantome. Noaptea trecută lucrase excesiv de mult şi de aceea avusese o halucinaţie. Pentru că femeia pe care o văzuse nu putea exista în realitate, la lumina zilei. Stresul era de vină. John voia să reuşească prin artă şi era neliniştit din cauza unui posibil eşec. Dar nu avea de ce să fie îngrijorat. Doar avea cinci ani la

dispoziţie.

Willy îşi terminase de decorat camera de lucru. Pusese la ferestre perdele brodate de mâna ei, pe policioara sculptată, cumpărată de la un anticar aşezase obiectele de lucru, cutia cu ace şi papiotele cu aţă colorată, pe pereţi atârnase nişte goblenuri înrămate, iar pe balansoarul pe care stătea când se relaxa aşezase o cuvertură scumpă şi foarte veche, primită de la bunica ei. Bineînţeles că din cameră nu lipsea casetofonul la care Willy asculta piesele preferate, compuse de Vivaldi.

Acum se simţea puţin vinovată de egoismul ei. Pierduse prea mult timp cu amenajarea camerei sale de lucru. Aşa că se hotărî să-şi concentreze eforturile asupra pregătirilor de Crăciun. Adora Crăciunul. Scoase din debara podoabele vesele pe care le folosise în ultimii opt ani. Decorând camera de zi şi holurile, se simţi cuprinsă de melancolie. Era primul lor Crăciun departe de Boston. Şi avea să fie un Crăciun trist, plin de singurătate. Aici nu aveau prieteni.

Duminică dimineaţa se trezi devreme şi se duse la biserică. O făcu mai mult pentru că simţea nevoia să fie în mijlocul oamenilor. O uimea atitudinea lui John, care deşi era un om sociabil, părea că singur se simte perfect.

Când se întoarse de la biserică, pe la prânz, John încă mai dormea. Nu-l trezi. În schimb, înşiră pe una dintre mesele din camera de zi nişte statuete din lut, pe care le făcuse la treisprezece ani, care-i reprezentau pe Fecioara Maria, Sfântul Iosif, Iisus, un măgăruş, două oi, şi-o iesle. Profesoara de arte o ajutase să le ardă, iar Willy le pictase în culori strălucitoare. De la treisprezece ani, în fiecare an, de Crăciun, statuetele stăteau la loc de cinste în camera de zi.

Mai târziu se trezi şi John şi, după ce citiră ziarele de dimineaţă, se plimbară pe plajă, mâncară la un restaurant din port, după care se întoarseră acasă şi se uitară la televizor. John nu lucrase toată ziua, aşa că urcă în mansardă, dar nu stătu acolo mai mult de o oră. Se întoarse bine dispus şi bău împreună cu Willy un pahar de

vin bun.

John nu mai aminti nimic de stafii. Şi cum trecuse o săptămână fără evenimente neplăcute, Willy spera ca-ntr-o bună zi, John să râdă de halucinaţia pe care o avusese.

Mai trecu o săptămână fără fantome. Sâmbătă dimineaţa, Willy se întinse leneş în patul cald pe care-l împărţea cu John.

— Ghici ce-o să faci astăzi, spuse ea, alintându-se. O să-ţi iei zi liberă. Nu spune nu! Nu te-am văzut de mai bine de-o săptămână! E mai rău ca la Blackstone Group! Vreau să facem cumpărături de Crăciun.

John strâmbă din nas.

— Te rooog, se alintă Willy.

— Bine, spuse John după un moment de ezitare. Sunt al tău astăzi.

Se duse la baie ca să se bărbierească şi Willy îl urmă.

— Uite, spuse el, arătându-i mustaţa care începuse să-i crească în dezordine. Ce părere ai de asta? S-o las să crească?

— Îţi stă foarte bine, spuse Willy privindu-l cu atenţie. Îţi dă un aer de modă veche. Se potriveşte stilului tău. De fapt, ţie ţi se potriveşte orice.

John se privi în oglindă, cu ochi critic. Da. Willy avea dreptate. Mustaţa îi dădea un stil aparte. Părul negru îi creştea în dezordine, dându-i un aer rebel şi în acelaşi timp de modă veche. Era singurul bărbat de pe Coasta de Est care nu-şi făcea cărare pe stânga. John mereu îşi lăsase o mustaţă scurtă şi îngrijit tunsă. Dar aşa, cu mustaţa crescută în dezordine, avea un aer mai romantic, visător, de artist.

— Arăţi ca Jesse James, spuse Willy ieşind din baie. Hai, frumosule, grăbeşte-te.

John se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni maro şi un pulover cu gât înalt, iar Willy îşi puse o pereche de pantaloni gri şi un pulover vişiniu.

— Formăm o pereche frumoasă, spuse John, ajutând-o să-şi pună haina de blană.

Petrecură dimineaţa alegând un brad frumos de

Crăciun, după care dejunară într-un restaurant cu specific local. La ora două şi jumătate porniră din nou la cumpărături. Willy îi cumpără lui Anne un şal elegant şi haine pentru bebeluş. După o oră, John începu să se plictisească şi se gândi că ar fi mai bine să se despartă şi să se întâlnească mai târziu, ca să nu piardă timpul. De fapt, el voia să-i cumpere ceva frumos lui

Willy.

Se plimbă pe străzile din Nantucket şi intră în toate galeiile de artă care-i ieşiră în cale. Printre multe kitch-uri, reprezentând fotografii ale răsăritului de soare, pescăruşi, marinari şi ambarcaţiuni, John găsi câteva picturi în ulei, acuarele, desene în peniţă şi cărbune foarte interesante. Pe lângă lucrările lui, acestea erau cu adevărat reuşite. Îşi dădu seama că mai avea multe de învăţat.

Strada principală din Nantucket era îmbrăcată în haine de sărbătoare, cu pomi de Crăciun plini de luminiţe şi beteală. Oamenii grăbiţi şi veseli treceau pe lângă el parcă fără să-l vadă. Câţiva chiar se ciocniră de el. Sentimentul de inutilitate îl frământa iarăşi chinuitor.

Lumea nu avea nevoie de încă un artist. Fusese un prost că renunţase la slujba lui de la agenţie. Avea să rateze. Nu avea să ajungă niciodată un mare pictor.

Cu câte un ceai cu rom în faţă, într-o cafenea din port, Willy încercă să-l consoleze:

— Ai răbdare, John. Abia ai început să lucrezi. De unde ştii că nu poţi deveni celebru? Nimeni nu ţi-a văzut până acum lucrările. Când o să expui, o să-ţi dai seama. Şi dacă doamne fereşte ratezi, nu contează. Eu tot o să te iubesc.

Dar John nu mai putea fi scos din starea în care intrase. Eforturile lui Willy erau zadarnice.

Se întoarseră în casa rece şi întunecată, tăcuţi, cufundaţi în gândurile lor. Nu mai aveau chef să decoreze bradul şi parcă nici nu le mai era foame.

Willy se întinse pe canapeaua din camera de zi, cu o carte interesantă în mână şi cu un castron mare cu floricele de porumb în braţe, încercând să se detaşeze de

probleme.

John se hotărî să se ducă în mansardă, deşi nu avea chef să lucreze. Aprinse toate luminile şi privi îndelung scoica pe care o desenase din diverse unghiuri. Aproape că putea simţi valurile care trecuseră peste ea. Părea aşa de vie! De ce nu reuşea să-i prindă spiritul?

Ce-i venise să-şi târască soţia în acel capăt de lume, departe de prieteni, trăind pe banii ei, ştiind că nu va reuşi să iasă din mediocritate? Strânse scoica în palmă, dorind s-o sfărâme plin de ciudă şi invidie, dar nu avu puterea. Ce-i dădea lui dreptul să distrugă o operă a naturii?

Un ciocănit uşor îi atrase atenţia.

— Grozav! Iarăşi mă vizitează fantomele! Lăsaţi-mă naibii în pace! spuse el cu voce tare dându-şi ochii peste cap, mai mult ca să se încurajeze.

Băuse câteva ceşti de ceai cu rom la cafenea şi se simţea suficient de viteaz ca să înfrunte orice stafie, oricât de înspăimântătoare ar fi fost ea.

Dar când se urcă pe lăzi şi văzu chipul deja familiar al femeii, cu privirea aceea tristă, uitându-se la el din spatele luminatorului, se trezi brusc şi se simţi cuprins de panică.

Femeia aceea nu era înspăimântătoare. Avea un chip gingaş, frumos şi trist. Nu era ameninţătoare, ci părea foarte înfrigurată, sau speriată.

— La naiba! şopti John.

— Lasă-mă să intru, şopti femeia rugător. Mi-e frig. Mi-e frică. Sunt singură…

Vocea ei era subţire şi cântată, iar John o auzi perfect.

— Bine. Dă-te la o parte, spuse John, sperând că poate aşa avea să aibă dovada pe care să i-o arate soţiei lui.

Coborî de pe lăzi şi luă o bucată de pânză, pe care şi-o înfăşură în jurul mâinii. Urcă pe lăzi şi izbi cu putere geamul luminatorului. Bucăţi de sticlă spartă se împrăştiară în jurul lui. Mâna îl durea. Când şi-o privi, văzu că se rănise uşor. Sângele cald îi curgea încet, picurând pe

podeaua de lemn. Privi în sus şi… fantoma dispăruse. Dar în acelaşi moment se simţi înconjurat de un aer îngheţat. Parcă plonjase într-o piscină cu apă rece. Vântul iernii îi bătu în faţă, făcându-l să tremure. Dar nu tremura de frig, ci mai mult de groază. Ce făcuse?

— Bravo, John! spuse el cu voce tare. Eşti al naibii de inteligent!

Căută o bucată mare de carton, cu care să acopere spărtura din geam şi o lipi cu bandă adezivă. Cu toate astea, vântul puternic tot intra în mansardă. Nu mai putea lucra acolo până nu venea tâmplarul.

— Ce naiba îi spun lui Willy? Am înnebunit?

Îşi scutură din păr cioburile de sticlă şi se uită la ele minunându-se cum sclipeau misterios pe podea. Ceva îi atrase atenţia şi privi spre scările care duceau la primul etaj.

Femeia fantomatică stătea acolo şi-l privea cu ochii ei mari, întunecaţi şi misterioşi. Buzele şi obrajii parcă i se coloraseră puţin în roz, dar pielea îi era la fel de albă şi transparentă.

Lui John i se făcu frică. Inima îi bătu cu putere şi gura i se uscă. Era înlemnit de groază.

— Mulţumesc, şopti femeia, după care se întoarse cu spatele şi coborî grăbită treptele.

Când reuşi să se mişte, John alergă după ea. Dar femeia dispăruse.

— La naiba! înjură el, punându-şi mâinile în cap. Hei, unde eşti?

La primul etaj era întuneric şi linişte. Persista în schimb acel aer îngheţat. John intră în toate camerele, dar n-o găsi.

Urcă la mansardă.

Nimic.

Alergă la parter şi căută în toate cotloanele camerelor.

Cineva se apropie de el pe la spate.

John se întoarse brusc, ridicând mâinile ca să se apere.

— Ce naiba ai, John? îl întrebă Willy somnoroasă. Dumnezeule, ce faţă ai! Ce-ai păţit la mână? Te-ai rănit?

— A intrat, Willy! Am lăsat-o să intre! spuse John cu ochii măriţi de groază.

— Cine a intrat, John? întrebă Willy cât reuşi ea de calm.

— Fantoma, naiba s-o ia! Willy, crede-mă! Am spart luminatorul şi am lăsat-o să intre. M-a rugat s-o las înăuntru şi eu... prost mare ce sunt... am spart luminatorul. A intrat. Am văzut-o cum a coborât pe scări în casă. Este pe undeva pe-aici, dar n-o găsesc.

— Te cred, John, te cred. Vrei s-o căutăm împreună?

— Da.

Se plimbară prin toată casa, căutând în toate cotloanele, dar nu găsiră nimic neobişnuit.

— Willy, mi-e frică. Mi-e mai frică acum, că n-o găsesc, decât atunci când stătea în faţa mea. Să nu crezi că am înnebunit.

— Nu cred aşa ceva, John, spuse Willy mângâindu-şi soţul. Dar hai să ne culcăm. Este târziu.

— Să ne culcăm??? Nu, se scutură John. Nu pot să dorm cu o fantomă în casă.

— E târziu, John. Hai, dacă vrei îţi aduc un pahar cu scotch. Stăm de vorbă, dacă vrei. Dar hai în pat.

John şi Willy se întinseră în pat, cu paharele cu băutură în mâini şi luminile veiozelor de pe noptiere aprinse. John se simţea în siguranţă, ca un copil în patul mamei sale, după un coşmar.

Îi povesti din nou scena lui Willy descriind cu exactitate fiecare amănunt.

— Era frumoasă, Willy, mărturisi John ruşinat.

— Măcar atâta! zâmbi ea. Bine că nu este bătrână şi zbârcită. Putea să fie mai rău.

— Spune-mi ce părere ai, Willy. Sincer.

Willy îşi strânse gânditoare genunchii la piept. Era îmbrăcată într-una din pijamalele de bumbac ale lui John, în care se simţea foarte confortabil.

— Uite ce cred, începu ea. Există două posibilităţi.

Ori este vreo halucinaţie… Stai, lasă-mă să termin. Recunoaşte! Există şi această posibilitate.

Doar tu mi-ai spus de atâtea ori că ai mai avut asemenea halucinaţii când lucrai mult, până noaptea târziu.

— Nu cred. Şi a doua posibilitate?

— Poate fi o fantomă. Eu nu cred în fantome. Şi nici tu nu crezi. Dar de ce ar vorbi oamenii de fantome, dacă nu ar exista? Trebuie să existe un adevăr în toate poveştile cu fantome, nu? Locuim într-o casă veche, pe o insulă pe care se spune că bântuie fantome. Poate că noi nu suntem scutiţi de aşa ceva. Şi ar fi interesant, nu? Adică, dacă avem o fantomă drăguţă printre noi, de ce să ne speriem? Nu ne va trezi noaptea cu râsete şi ţipete înfricoşătoare sau apariţii oribile. Poate că femeia asta a locuit aici şi acum revine în casa ei de care-i e dor. Ştii, aş vrea s-o văd şi eu. Poate o să mi se arate şi mie. Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu ea, să aflu mai multe despre lumea în care a trăit, despre spirite şi viaţa de apoi. Şi mai gândeşte-te la ceva. Dacă voia să te sperie o făcea de la început, nu crezi?

— Te iubesc, Willy. Ne înţelegem aşa de bine, spuse John ghemuindu-se la pieptul ei.

— Şi eu te iubesc.

— Fără tine…

— Ştiu eu cum o să te fac să adormi, spuse Willy sărutându-l cu pasiune.

Şi într-adevăr, în jumătate de oră, John adormi.

*

Willy se gândea încă de la începutul căsniciei că aveau să apară la un moment dat divergenţe între ea şi John. Toate cuplurile aveau momentele lor de criză. Îşi închipuia că problemele vor fi legate de creşterea copiilor sau de diverse decizii privind viaţa lor comună. Dar niciodată nu-şi închipuise că avea să se confrunte cu aşa ceva – cu o fantomă! Cine şi-ar fi închipuit asta? Nu era pregătită pentru aşa ceva.

Willy se gândise chiar, că poate, la o anumită vârstă, unul dintre ei avea să se îndrăgostească de altcineva.

Asemenea lucruri se întâmplau des. Dar ştia că acest lucru nu avea să ducă la divorţ. Se iubeau prea mult. Puteau să rezolve problema, ducându-se în vacanţă, mutându-se în Europa, sau construind o casă. Nu erau săraci. Îşi permiteau o schimbare costisitoare, din dorinţa de a-şi salva căsnicia.

Ea şi John fuseseră norocoşi să se întâlnească. Se iubeau foarte mult. Aveau aceleaşi gusturi şi dorinţe. Iar atracţia sexuală dintre ei era suficient de puternică, încât să dureze. Le plăcea chiar să stea în pat şi să se sărute toată noaptea, şi asta era mai mult decât o simplă atracţie sexuală.

Dar fantoma aceea era de-a dreptul frustrantă. John o vedea în fiecare a noapte şi Willy nu reuşea s-o vadă niciodată. Dimineaţa, John îi povestea lui Willy cum fantoma îl trezea noaptea, doar ca el s-o privească, drept în ochi. Şi apoi dispărea. Voia să stabilească un contact. îi zâmbea lui John şi apoi se evapora pur şi simplu.

Dar după o săptămână, fantoma devenise mai insistentă. După spusele lui John, aceasta începuse chiar să-l atingă. Se trezea în miez de noapte mângâiat de mâna ei mică, delicată şi rece. Când el deschidea ochii, ea îi zâmbea şi apoi dispărea.

Noaptea trecută, John trăise o experienţă nouă şi ciudată şi de zece ori mai deranjantă pentru Willy.

— M-a sărutat, îi spuse el, cu cafeaua de dimineaţă în mână.

— Te cred, John, dar ce pot eu să fac? Povesteşte-mi mai multe despre ea.

— Willy, ştii ce frumos miroase? A mere verzi, a iarbă tânără şi a pământ reavăn. Nu ştiu cum să-i descriu aroma. Şi mă mir că nu i-ai simţit-o şi tu. Umpluse camera.

— Cum îşi ţinea gura? întrebă Willy, privindu-l cu atenţie, uimită de curajul ei.

— Întredeschisă. Şi m-a sărutat uşor. I-am simţit buzele umede şi moi. I-am simţit respiraţia…

Willy se întoarse cu spatele la el. Dimineaţa de decembrie era minunată, însorită şi caldă. Iar soţul ei îi

povestea cum fusese sărutat de o altă femeie. Şi nu de o femeie obişnuită, cu care să se poată lupta, ci de o fantomă!

— Willy, te rog, nu te supăra…

— Nu mă supăr. Dar ştii ceva? Cred că am o idee, spuse Willy gata să pornească ofensiva.

*

În noaptea aceea, Willy avu un vis minunat. Stătea în camera ei de lucru, cu geamurile deschise şi afară era cald. Păsărelele cântau, florile de pe pervaz împrăştiau o aromă minunată şi ea se simţea foarte fericită. Aştepta ceva. Nu ştia ce, dar era foarte bucuroasă. îi venea să strige în gura mare cât de frumoasă este viaţa! Dar în vis, se simţi ciupită de braţ.

Era confuză. Ştia că trebuie să se trezească, pentru că ceva se întâmpla, dar mai voia să stea în visul acela minunat. Simţea că se desparte în două. Se zbătu câteva secunde şi până la urmă se trezi de-a binelea. John o ciupea de braţ cu putere. De ce?

Era miezul nopţii. Camera era scufundată în linişte şi întuneric, iar John o ciupea în continuare, cu putere, de mână.

Willy îşi aminti. Convenise cu John că dacă fantoma va mai apărea, s-o trezească ciupind-o cu putere, pe sub pătură, de braţ. Acesta era planul lor.

Ea nu se mişcă, deşi se trezise. Privi prin cameră printre gene, dar nu văzu nimic deosebit.

John o ciupea în continuare cu insistenţă.

— Au! încetează, John! Mă doare!

John se ridică în capul oaselor şi aprinse veioza de pe noptieră. Zâmbea triumfător.

— Ai văzut-o? întrebă el.

O clipă Willy fu tentată să-l mintă. Dar nu reuşi.

— N-am văzut nimic!

— La naiba! Nu pot să cred! Cum naiba n-ai văzut-o? Stătea deasupra mea. Mă săruta pe obraz. Nu şi-a dat seama că mă treziseam. O priveam printre gene şi te ciupeam ca să te trezeşti şi s-o vezi şi tu. Eşti sigură că te-

ai uitat?

— Da, dragă, m-am uitat. N-am văzut absolut nimic!

— A dispărut în momentul în care ai început să vorbeşti. Ai uitat de planul nostru? Te-ai uitat bine înainte să vorbeşti?

— M-am uitat cu atenţie, John. Nu mă crezi, ce naiba? M-am uitat cu atenţie, n-am văzut nimic şi tu continuai să mă ciupeşti. De-aia am vorbit. Nu mai puteam de durere.

— N-ai văzut nimic…

— Nimic…

— La naiba! sări John din pat plimbându-se agitat prin dormitor. La naiba! Naiba s-o ia de fantomă! Nu mai suport!

Willy îşi strânse speriată plapuma la piept. Nu-şi văzuse niciodată soţul în starea aceea de nervozitate. Parcă înnebunise. Oare?

— Ce tupeu are, spuse Willy. Adică vine şi te sărută noaptea, în timp ce tu dormi în pat cu soţia ta. Fantoma asta nu are pic de morală. Începe să mă calce pe nervi.

— Nu glumi, Willy!

— Nu glumesc deloc. Mă enervează la fel de tare ca şi pe tine. Mă enervează că nu mă lasă s-o văd, că te sărută, că te mângâie… Ce pot eu să fac?

John îşi plecă umerii obosit.

— Vino în pat, spuse Willy. Te rog. Vorbim dimineaţă. O să ne fie mai uşor să discutăm la lumina zilei. Hai.

John se băgă în aşternuturi, încă supărat pe Willy, pe fantomă şi pe el însuşi. Nu înnebunise. Ştia că fantoma era reală. Dar de ce nu i se arăta şi lui Willy? Se îndrăgostise de el?

Willy simţi că John nu se relaxase şi începu să-l mângâie liniştitor.

— Hai, John. Dormi. Sunt sigură că în noaptea asta nu va mai reveni.

*

* * *

În dimineaţa următoare, era lapoviţă şi vântul bătea

cu putere. Willy se duse la piaţă. Trecând pe lângă port, văzu fluturând steagul roşu de avertisment. Vremea se înrăutăţise şi vasele nu mai circulau în ziua aceea.

Se grăbi spre casă. Voia să discute cu John despre fantomă. Să stabilească un alt plan, prin care să scape de acea prezenţă inoportună, care-i deranja pe amândoi deopotrivă.

Ajungând acasă, îl găsi pe Kirk Beauregard stând de vorbă în bucătărie cu soţul ei. Kirk le arătă schiţele rafturilor pentru biblioteca de la parter şi apoi se duse cu John la mansardă ca să ia măsurile luminatorului.

John îl minţi pe tâmplar, spunându-i că auzise nişte zgomote pe acoperiş şi crezând că este vorba de o pasăre, bătuse cu un băţ în tavan, şi din greşeală spărsese geamul. Tâmplarul nu păru surprins şi nici nu intră la bănuieli. îi recomandă să cumpere plexi-glas pentru a înlocui gemul spart.

Apoi apăru electricianul, un bărbat masiv, pe care nu l-ar fi crezut nimeni în stare să lucreze cu firele electrice delicate. Stabili un nou plan de iluminare şi conveni cu John o dată limită de realizare a lucrării.

Ziua aceea fu plină şi Willy nu reuşi să discute serios cu John despre fantome.

Mai târziu, însă, stând la o cafea cu Kirk în bucătărie, John deschise subiectul mai mult în glumă:

— Soţia mea crede că o fantomă ne bântuie casa. Tu ce părere ai?

— N-aş fi surprins, spuse Kirk mângâindu-şi barba. Multe case vechi din Nantucket sunt bântuite de fantome. Am mai auzit asemenea poveşti, chiar de la oameni serioşi.

— Dar tu ai văzut vreodată fantome? întrebă John. S-au le-ai auzit făcând zgomot prin casă?

— Sincer să fiu, nu, zâmbi Kirk. Şi eu nu prea cred până nu văd cu ochii mei.

După ce Kirk plecă, John şi Willy îşi petrecură ziua stând în faţa televizorului, privind filmele de la HBO şi mâncând *lasagna.* Obosiţi, pe la ora zece, nu mai avură chef să discute despre fantome şi se duseră la culcare.

— Willy, te superi dacă mă culc în camera de oaspeţi? Poate că acolo nu mă mai deranjează fantoma.

Willy se bucură să afle că pe John îl deranjau atenţiile fantomei, dar nu-i convenea să doarmă separat. Parcă ar fi fost certaţi.

— Nu, te rog. Nu pot să dorm singură. Mai bine hai să facem schimb de locuri. Tu dormi pe partea mea şi eu dorm pe-a ta. Poate că aşa reuşim să păcălim fantoma şi-o să pot s-o văd şi eu. Ce spui?

— Bine.

Se întinseră în pat neliniştiţi, ştiind că avea să-i aştepte o noapte grea. Somnul le zburase şi începură să-şi povestească diverse întâmplări din copilărie.

Când avea şapte ani, Willy se dusese în provincie, la ziua unei mătuşi bătrâne. Cum nu aveau camere şi paturi suficiente în care să-i culce pe toţi invitaţii, Willy dormise în pat cu mătuşa. Dormise era mult spus, pentru că nu reuşise să închidă ochii toată noaptea. Mătuşa adormise imediat şi respirase greu şi sacadat, sforăind şi scoţând tot felul de zgomote ciudate. Copil fiind, Willy fusese înspăimântată de sunetele acelea şi de faptul că stătea întinsă în întuneric lângă o femeie grasă, plină de riduri şi zbârcituri. Se temuse ca bătrâna să nu moară în somn lângă ea.

John îi povesti lui Willy despre tabăra în care fusese într-o vară, când avea unsprezece ani, cu echipa de cercetaşi. Şi ca în mai toate taberele, fusese nevoit să împartă patul cu un coleg. Conducătorul grupului hotărâse ca John să doarmă în pat cu un copil despre care se spunea că vorbea în somn. Aşa că noaptea, John se trăsese spre marginea patului, încercând să adoarmă cât mai repede. La un moment dat, în somn, se simţise imobilizat. Nu mai putea să se mişte şi simţea că se sufocă. Când se trezise, colegul lui de pat stătea deasupra lui, călare pe picioarele lui şi îl privea drept în ochi. John ţipase aşa de tare, încât trezise toată tabăra şi, din noaptea aceea, colegul lui dormise numai cu conducătorul grupului, şi John singur.

Willy şi John se strânseră în braţe, râzând de temerile

din copilăria lor, şi noaptea păru mai relaxată. Mai vorbiră o vreme şi apoi adormiră pe nesimţite.

Willy avu un vis ciudat. Se făcea că avea cinci ani şi îşi dezbrăca păpuşa preferată. îi scosese rochiţa şi chiloţeii, căutând ceva…

În acel moment se trezi în dureri, penetrată de John, care stătea deasupra ei.

— John! Ce faci?

Willy încercă să-l dea la o parte, dar nu reuşi. John părea să n-o audă. Se zbătea deasupra ei, sufocând-o cu gura şi răsuflarea lui sacadată.

— John! Lasă-mă!

În sfârşit, John se dădu la o parte şi se trânti pe spate, lângă ea.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Willy uluită.

— Ce vrei să spui?

— Ce ţi-a venit să-mi faci asta? Aproape că m-ai violat.

— Poftim? Tu m-ai stârnit.

— Ce spui? Dormeam dusă şi m-am trezit cu tine deasupra mea.

— Poate că nu ştiai, dar ai început să mă mângâi în somn. Tu m-ai trezit. M-ai provocat. Şi nu spun că nu mi-a plăcut, zise John punându-i mâna pe sâni.

— John, potoleşte-te, spuse Willy dându-i mâna la o parte. Jur că nu te-am atins.

— Willy… spuse John încet. Te-am simţit. Mă atingeai, mă sărutai… Ştiu bine ce am simţit. N-am visat.

— John, crede-mă. Nu te-am atins. Dormeam cu spatele la tine. Îţi jur că nu te-am sărutat şi nu te-am atins.

Se priviră o clipă îngroziţi, fără să se creadă unul pe celălalt.

— Rahat! spuse John printre dinţi, întorcându-se cu spatele la ea.

Nu-şi vorbiră mult timp, stând treji în întuneric, îngroziţi de gândurile lor. Concluzia logică părea totuşi incredibilă.

Willy începu să plângă încet. Îşi afundă capul în

pernă, pentru ca John să nu-i audă suspinele. Dar el o simţi. În cele din urmă se întoarse spre ea şi o luă în braţe.

— Cred că am visat, Willy. Iartă-mă. Am avut un vis foarte ciudat, dar incredibil de real.

Minciuna aceea le convenea amândurora.

Capitolul 5

— Mintea omului este de nepătruns, spuse George Glidden. Am întâlnit pacienţi care jurau că stătuseră de vorbă cu Iisus Hristos.

John se foi pe fotoliu luând o gură de vin alb. Nu-i plăcea vinul alb, dar avea nevoie de efectul anesteziant al alcoolului. Willy îl privea cu compătimire, încercând să-l încurajeze.

Erau în casa familiei Hunter, unde se hotărâseră să-şi petreacă Crăciunul, după întâmplarea ciudată din seara în care John o trezise pe Willy aşa de violent.

Spre bucuria lor, fantoma nu-i urmărise, pentru că de trei nopţi John nu se mai trezise noaptea.

Le povestiseră încă de la început lui Mark şi Annei despre problema cu care se confruntau şi ei insistaseră să-i invite de Crăciun şi pe soţii George şi Diana Glidden.

George era psihiatru şi îi plăcea să se împăuneze cu cunoştinţele sale. Era mândru de vocea lui. îi plăcea să se audă vorbind. Deşi John era clar stânjenit de subiect, George nu părea dornic să renunţe.

— Fantomele sunt doar în mintea ta, John. Cu siguranţă. Suntem oameni în toată firea, cu studii, vreau să spun. Nu mai trăim în Evul Mediu. Mintea ne joacă feste uneori. Stresul, anxietatea, nopţile pierdute, schimbările de mediu, toate astea ne pot da peste cap la un moment dat. Oricine poate ceda psihic. Nu spun că acesta este cazul tău… Eşti artist, ai suflet de artist. Eşti mai poetic decât noi, mai visător, ai alte trăiri decât oamenii de rând, cum s-ar spune. Acum cred că ai ajuns într-o perioadă de criză a vieţii. Ai luat hotărârea de a lăsa munca la o parte, prietenii, viaţa ta obişnuită, pentru a te dedica artei. Te-ai izolat pe o insulă şi probabil că îţi trăieşti obsesia vieţii. Poate că te simţi abandonat. Şi Willy nu are nicio vină în

toată povestea. Tu vrei să-ţi dovedeşti singur că eşti un artist bun. Subconştientul tău a cedat. Nimeni nu poate îndura atâta stres de unul singur. Aşa că ţi-ai creat... o muză.

George se trânti pe spătarul scaunului, obosit dar triumfător. Zâmbi şi îşi aprinse un trabuc. Anne îl privi fascinată.

— George, eşti un geniu! exclamă ea plină de admiraţie. De unde ţi-a venit ideea asta?

— Am pornit de la fantomă, zâmbi cu superioritate George. Sub ce înfăţişare i s-a arătat? O femeie frumoasă, delicată. Willy nu a văzut-o niciodată. Fantoma aceasta vine în mansardă, acolo unde lucrează John. De unde vine? Din ceruri. A intrat pe luminator, nu? îl vizitează numai noaptea, atunci când simţurile noastre sunt ascuţite. John, ai inventat-o pentru că aveai nevoie de ea.

John îşi privi soţia. Nu le povestiseră totul. La spuseseră doar că fantoma îl vizita ca să-l privească şi să-i zâmbească. Nu suflaseră o vorbă despre atingerile ei intime.

— Părerea mea este, continuă George, că fantoma îţi va mai apărea de fiecare dată când vei avea frământări interioare, în legătură cu munca ta. Este inevitabil. Doar tu ai creat-o pentru a te ajuta.

— Şi ce-l sfătuieşti? întrebă Anne.

— Să se obişnuiască cu ideea. S-o accepte. Să nu-i fie frică de ea. John, las-o să-ţi intre în viaţă. Nu te lupta cu ea. Nu te enerva când mai apare. Te ajută. Muza ţine cu tine.

În cameră să lăsă tăcere.

— George, spuse Mark, n-ai putea să mă-nveţi şi pe mine să-mi plăsmuiesc o fantomă ca a lui John? Hipnotizează-mă, fă-mi ceva. Vreau şi eu o fantomă frumoasă care să vină noaptea la mine, fără s-o vadă Anne.

— Vezi că ţi-o iei pe coajă! îl ameninţă râzând Anne. După acest moment, tensiunea se spulberă şi începură să discute alte subiecte. Willy îşi privi cu mulţumire soţul care discuta cu Diana.

Poate că George era cam îngâmfat, dar era un psiholog strălucit şi îi dăduse o explicaţie interesantă lui John. Mintea umană era de nepătruns. Cine ştie ce închipuiri avea John, din cauza stresului.

Anne îi servi cu prăjituri şi brandy, după care se aşează pe canapea, lângă Willy.

— Cât mă bucur că am petrecut sărbătorile împreună! spuse Anne.

Willy îi zâmbi convenţional. Relaţia ei cu Anne se răcise. Nu se mai simţea aşa de apropiată de vechea ei prietenă. În cele trei zile petrecute în casa familiei Hunter, Anne o înnebunise cu discuţiile despre naşterea pe care trebuia s-o suporte în mai puţin de o lună, despre scutece şi numele pe care ea şi Mark voiau să-l dea copilului.

Anne dorise să-i împărtăşească prietenei sale cele mai intime gânduri, dar pe Willy începea s-o plictisească. Se simţea datoare să-i povestească şi ea la rândul ei întâmplările ciudate prin care trecuseră ea cu John, dar nu era în stare.

De fapt nu se simţea în stare să vorbească despre acele lucruri nici măcar cu John. Nici măcar ea nu mai voia să se gândească la acel incident.

Willy era supărată, frustrată, înspăimântată, geloasă. Nu ştia ce să mai creadă. Nu existau cărţi de specialitate care să-i îndrume şi să le explice fenomenul. Şi oricât de mult şi-ar fi dorit să se prefacă, nu reuşea să nege un adevăr. Fantoma îl provocase pe John sexual.

Spera din tot sufletul ca George să aibă dreptate. Spera ca fantoma să fie doar o închipuire a lui John. O fantezie plăsmuită de mintea lui creativă de artist.

John trebuia să nu-şi mai facă griji în privinţa fantomei. Vorba lui George – era o muză care-l ajuta pe

John în munca lui de creaţie şi care implicit o ajuta şi pe ea. Dacă John se împlinea prin artă şi era fericit, şi ea era fericită şi căsnicia lor avea numai de câştigat.

Următoarea seară plecară cu maşina spre Hyannis pentru a se îmbarca pe feribotul care-i ducea înapoi, acasă.

— Poate că George are dreptate, deschise Willy subiectul spinos. Poate că nu trebuie să te temi de muza ta.

— George este un bou! atacă violent John.

— Ştiu. Dar nu este prost. Explicaţia lui e plauzibilă şi o prefer altor explicaţii mai fanteziste.

— Bine! spuse John enervat. Gata! M-am săturat! Nu vrei să schimbăm subiectul?

Willy îşi privi soţul cu compasiune, căutându-şi cuvintele. John îi simţi stânjeneala şi grija şi adăugă pe un ton mai blând:

— Te rog, Willy. Nu te supăra, dar nu mai vreau să vorbim despre fantome şi muze.

— Bine, spuse Willy mângâindu-l pe cap. Cum vrei tu. Te superi dacă trag un pui de somn?

— Nu, spuse repede John.

De fapt se simţea uşurat. Mai aveau o oră până la Hyannis şi el simţea nevoia să fie singur cu gândurile lui.

Nu era supărat pe Willy. Ea nu avea nicio vină. Voia doar să-l ajute. Dar îl enervase la culme George. Se simţise insultat, trădat, violat în intimitatea lui. George, un străin de altfel, îi spusese clar că apariţia muzei se datora frământărilor lui interioare, faptului că se temea de eşec.

Nimeni nu avea dreptul să-l judece. Nici măcar Willy. Iar George avusese neobrăzarea să-i analizeze şi să-i disece fără scrupule cele mai ascunse gânduri, expunându-le unei încăperi pline cu oameni.

Abia aştepta să ajungă acasă şi să se ducă în mansarda lui ca să lucreze. Şi dacă fanoma apărea iarăşi…

De fapt ce era acea fantomă? Chiar exista, sau era doar o închipuire? Şi dacă exista, ce rău îi putea face? Părea atât de fragilă şi frumoasă. Angelică, putea spune.

Ce avea de făcut? Trebuia ca în cinci ani să ajungă un artist bun. Voia să se izoleze ca să creeze. Willy avea să-l înţeleagă. Ştia cât de mult o iubea. Şi era o femeie puternică. Nimic nu-i stătea în cale. Nici măcar o fantomă.

Puţin după miezul nopţii John şi Willy ajunseră la casa lor de pe strada Orange, care părea rece şi tăcută.

— Vii şi tu la culcare? îl întrebă Willy îndreptându-se spre dormitor, după ce dădură drumul la căldură.

— Nu mi-e somn. Mai încolo.

Willy nu protestă şi îl lăsă singur. John îşi turnă un pahar de scotch şi urcă la mansardă. Aşa cum bănuia, în încăperea rece şi luminoasă îl aştepta ea. Fantoma lui. îmbrăcată într-o rochie de culoarea fildeşului, frumoasa femeie stătea într-un colţ întunecat şi îl privea.

— Te-ai întors, zâmbi ea.

Doamne, ce frumoasă era! Şi părea aşa de fericia să-l vadă!

— Da, spuse John încercând să-şi păstreze calmul, deşi inima-i bătea să-i spargă pieptul.

— Mi-a fost dor de tine. Nu mi-a plăcut că ai lipsit, spuse femeia zâmbindu-i seducător.

— Nici mie nu-mi place prezenţa ta, replică John rece.

— Dar aceasta este casa mea, spuse ea surprinsă.

— Poate că a fost! spuse John impasibil. Acum este a mea. A mea şi a soţiei mele.

— Nu-mi place de soţia ta, spuse ea, plimbându-se prin mansardă ca o adevărată stăpână a casei.

Din când în când îi arunca lui John câte un zâmbet plin de promisiuni. Şi John nu era prost. Îşi dădea seama că fantoma voia să-l seducă.

— Cine eşti tu? întrebă John. Cum te cheamă?

— Ce impertinenţă! exclamă ea oprindu-se. Obrajii ei fini se înroşiră de indignare.

— Asta este casa mea! spuse femeia. Iubitul meu soţ a construit-o pentru mine! Şi tu mă întrebi cine sunt?! Ar fi trebuit să ştii!

Era aşa de furioasă încât John avea senzaţia că fantoma şi-ar fi dorit să-l lovească. îi simţea supărarea aproape fizic.

Dar femeia se linişti şi se îndepărtă de el spre colţul întunecat al mansardei. Mergea aşa de graţios încât parcă abia atingea pământul. Se opri şi se întoarse zâmbind provocator spre el.

— Dacă nu ştii poate că ar trebui să afli cine sunt.

— Cum?

— Nu este greu. Trebuie doar să-ţi doreşti.

Şi dispăru. Dar John nu mai era surprins. Era doar foarte curios. Şi nu-i mai era frică. Coborî din mansardă şi se furişă în patul conjugal în care soţia lui dormea dusă.

*

Biblioteca veche a insulei, cu coloanele ei neoclasice era mult mai impunătoare decât casele dimprejur. Interiorul era foarte plăcut. John se îndreptă spre sectorul rezervat cărţilor despre Nantucket. Erau foarte multe. Alese câteva cărţi de istorie şi se retrase într-un colţ luminat cald de soarele după-amiezii, care se strecura prin ferestrele înalte.

Cărţi întregi povesteau istoriile familiilor celebre care trăiseră pe insulă – Coffin, Starbuck, Marcy, Hussey. Dar John găsi ceva interesant abia după două ore de căutări, puţin înainte de încheierea programului bibliotecii. Cartea cu coperţi îmbrăcate în piele, publicată în anul 1920, avea un capitol întreg referitor la dezastre, tragedii şi ciudăţenii.

Una dintre cele mai romantice şi tragice povestiri este cea a căpitanului de vas John Wright şi a lui Jesse Orsa Barnes.

Căpitanul Wright a cunoscut-o pe miss Barnes în anul 1823 când el avea douăzeci şi patru de ani. Poposind în Boston cu scopul de a-şi vizita rudele, căpitanul Wright a întâlnit-o pe miss Barnes, care pe vremea aceea avea şaptesprezece ani şi era o frumuseţe. Se spune că era o femeie fragilă, graţioasă, delicată, cu ochi mari şi negri şi păr lung, negru şi lucios.

Căpitanul Wright s-a îndrăgostit imediat de ea şi a cerut-o de soţie. Dar miss Barnes nu voia să părăsească societatea din Boston pentru a duce o viaţă fără de distracţiile cu care era obişnuită pe insula izolată de lume, Nantucket. Căpitanul Barnes i-a promis că-i va construi o casă minunată pe strada Orange dacă va accepta ca el să-i fie soţ.

În ciuda sfaturilor prietenilor şi naşului său – pentru că miss Barnes era orfană – tânăra s-a decis să-l urmeze pe frumosul căpitan. Dar căpitanul Wright trebuia să plece într-o călătorie pe mare. Miss Barnes l-a aşteptat trei ani de zile şi se pare că era foarte îndrăgostită de el, din moment ce a refuzat alte cereri în căsătorie.

În mai 1826 căpitanul Wright s-a întors acasă mai bogat decât plecase şi i-a construit soţiei sale o casă cum nu se mai afla în Nantucket.

Datorită faptului că domnul Wright era aşa de bogat, Jesse Orsa avea o mulţime de servitori. Toată ziua cânta şi dansa prin casă, cu ferestrele deschise, atrăgând ostilitatea vecinilor. Bea lichioruri scumpe, fuma şi citea cărţi comandate special pe continent, nepermise în biblioteca serioasă din Nantucket. Nu-şi făcuse nicio prietenă dintre femeile de pe insulă şi nu se ducea la biserică.

Dar în primăvara anului 1827 căpitanul Wright a fost nevoit să plece într-o altă lungă călătorie pe mare. Jasse Orsa a fost distrusă de ştire. Îşi iubea mult bărbatul şi nu dorea ca acesta să mai plece pe mare, dar el era nevoit s-o facă, pentru a-i asigura iubitei soţii traiul lipsit de griji.

În vara anului 1828, vestea morţii căpitanului o dărâmă pe Jesse Orsa. Nu avea copii, nu avea prieteni, nu avea rude. A trăit singură în casa construită de soţul ei, până la vârsta de optzeci de ani, când a murit de bătrâneţe şi singurătate.

În colţul paginii erau portretele pictate ale celor doi soţi. Jesse Orsa era chiar fantoma care-l vizita pe John în mansardă. Iar căpitanul John Wright semăna izbitor de mult cu el!

John era aşa de stupefiat încât nu reuşi să mai întoarcă pagina ca să termine povestirea.

*

* * *

În seara aceea abia reuşi să se concentreze la discuţia pe care o purta cu Willy. Era aşa de confuz. Dar adevărul părea evident. Nu era nebun. Fantoma exista. Şi

era Jesse Orsa, fosta proprietară a casei de pe strada Orange, casa lui şi a lui Willy.

*

* * *

John se întoarse în mansardă. Jesse îl aştepta. Stătea lângă fereastră, îmbrăcată într-o rochie vaporoasă, cu părul ei lung, negru şi drept desfăcut, curgându-i pe umeri ca o cascadă întunecată.

John îşi drese glasul. Era emoţionat, fericit.

— Ai venit, spuse el.

— Da, zâmbi ea. Şi mă voi întoarce de fiecare dată.

— Ştiu cine eşti. Jesse Orsa Wright. Văduva căpitanului John Wright, care a murit pe mare.

— Unde ţi-e sensibilitatea? întrebă Jesse pe un ton amar.

— Iartă-mă că-ţi amintesc de el. Am uitat să mă prezint. Eu sunt John Constable.

— Îmi place numele tău, spuse ea zâmbind trist. John…

— Şi mie îmi place numele tău. Şi am atâtea întrebări să-ţi pun! Nici nu ştiu de unde să încep.

— Nu-ţi pot răspunde la toate întrebările. Dar putem sta de vorbă. Şi totuşi…

— Şi totuşi, ce? întrebă John îngrijorat.

— Cum să stăm de vorbă? Nu avem unde… Ai de gând să mă ţii în picioare?

— Nu m-am gândit…

— Un scaun ar fi perfect. Două. Şi o pătură. O masă. Şi două pahare pentru brandy.

— Hai mai bine să mergem jos, în camera de zi!

— Nu vreau să mergem jos! refuză ea violent.

— De ce?

— Ai făcut atâtea schimbări… Nimic nu mai este cănainte… Ea a făcut atâtea schimbări!

Se referea la Willy. De ce n-o plăcea pe Willy?

— O să stăm aici, spuse Jesse Orsa. Va fi locul nostru. Vreau să-l decorezi pe gustul meu.

— Sigur. Cum vrei tu. Ce-ţi mai doreşti?

— Scaune, zâmbi Jesse, plimbându-se prin încăpere. John o urmărea cu privirea. Era aşa de reală!

Respira, pulsa plină de viaţă şi căldură. Venele ei albăstrui i se zbăteau ritmic pe gâtul fragil.

— Şi o pătură, continuă ea zâmbind. O masă, două pahare şi o sticlă de brandy. Nu m-ar deranja nişte bomboane de ciocolată. Îmi place mult ciocolata. Şi… John…

John o privi drept în ochii negri, simţind cum se aprinde de dorinţă.

— Vom avea nevoie de un pat, adăugă ea.

John întinse mâna ca s-o atingă, dar Jesse dispăru.

*

* * *

John nu avea timp să-şi pună întrebări. Erau momente în viaţă când trebuia pur şi simplu să acţionezi din instinct. Nu avea de ales. Minunea aceea reală care i se întâmpla nu trebuia ratată. Ce bărbat cheltuia banii soţiei pentru a-şi decora o cameră în care să petreacă momente intime cu amanta?

*

* * *

Obrajii lui Willy luară foc.

— Asta-i o nebunie! ţipă ea.

Dar John abia o auzi. Era pierdut în gândurile lui. Şi pedala din ce în ce mai repede.

Era seară şi mergeau cu bicicletele pe străduţele întortocheate din Nantucket, deşi era încă frig. Dar mai mult o făceau din rutină, pentru că nu mai simţeau aceeaşi plăcere să se plimbe împreună.

John se îndepărtase de ea. Şi la propriu şi la figurat. Era pierdut în gândurile lui şi când Willy îi spunea ceva, el abia o auzea sau îi răspundea răstit.

Willy se opri gâfâind pe marginea falezei. Privi orizontul, acolo unde apa se unea cu cerul. Vântul bătea puternic împrăştiind nisipul. Totul părea melancolic, trist, pustiit, ca sufletul ei.

În dimineaţa aceea se certase cu John. Dar nu din

cauza faptului că el voia să-şi cumpere mobilă nouă şi scumpă pentru mansardă, ci din cauza nerăbdării lui neobişnuite.

— Ai stat atâta timp fără mobilă, încercă Willy să fie rezonabilă. De ce te grăbeşti tocmai acum?

Deja cumpăraseră o canapea antică, în stil franţuzesc, care, după cunoştinţele lui Willy, nu era tocmai pe gustul lui John, o masă de mahon cu încrustaţii de sidef şi două scăunele tapiţate cu piele.

Acum John voia un pat!

— Tu ţi-ai decorat cum ai vrut atelierul! replică cu violenţă John. Nu ţi-am reproşat nimic.

— Nu-ţi reproşez, dar nu te înţeleg…

— Sunt artist. Sau încerc să fiu. Dacă nu-mi oferi cele mai elementare condiţii…

— Cele mai elementare?

— Cum să creez ceva frumos într-o atmosferă urâtă?

— De ce te înfurii, dragă, aşa? Te întrebam doar… Ultima oară când Willy vizitase atelierul lui John, fusese plăcut impresionată de schimbare. Mobila dădea un aer de intimitate şi confort camerei. Observase pe măsuţa de mahon, lângă o sticlă de coniac, două pahare.

— Două? ridicase Willy dintr-o sprânceană. Ai de gând să mă mai inviţi pe la tine să-ţi văd lucrările?

— Nu! replicase John violent.

Apoi, văzând expresia jignită de pe faţa lui Willy, se îmblânzise.

— Dumnezeule, iartă-mă. Parc-aş fi nebun. Sigur că da.

Cu o zi înainte, John se scuzase, dar astăzi, nu. Singura scuză fusese propunerea de a se plimba cu bicicleta.

Deşi erau împreună, John părea departe. Willy nu-l simţea alături de ea. Niciodată nu se simţise aşa de singură. Şi nu ştia care putea fi motivul.

Putea să-l bănuiască, dar era aşa de absurd!

Poate că era mai înţelept să-l lase pe John singur câteva zile, cu muza lui. Trebuia să plece la Boston.

Îi era greu să nu-l sâcâie cu întrebările. De ce el prefera să doarmă în mansardă, cu o fantomă, în loc să doarmă alături de soţia lui? N-o mai iubea? Se îndrăgostise de fantomă?

Numai formulând întrebarea îi venea să râdă. Temerile ei erau absurde. Cum putea să fie aşa de proastă şi de geloasă?

Începu să pedaleze, întorcându-se spre casă. John dispăruse. De fapt, în plimbarea aceasta porniseră singuri. Trebuia să se ducă la Boston. Asta era singura soluţie.

Fusese prea fericită atâţia ani de căsnicie. Trebuia să vină şi momentul acesta. Erau într-un impas. Dar ea şi John se iubeau şi aveau să treacă peste asta.

Dacă stătea să se gândească mai bine, aşa era John întotdeauna când avea mult de lucru. Prefera să se izoleze. Dar şi ea avea de lucru. O biserică din Boston îi comandase un goblen mare. Avea să fie cea mai amplă lucrare a ei. Se ducea la Boston din două motive: ca să onoreze contractul şi să-l lase pe John să-şi clarifice sentimentele. Da. Aşa era cel mai bine.

Capitolul 6

Trecuseră zile întregi de când n-o mai văzuse. Decorase mansarda exact pe gustul ei. În seara aceea era sigur că avea să apară. Asta pentru că patul mult aşteptat sosise!

Era ameţit. Viaţa lui devenise o serie de evenimente fără semnificaţie, în aşteptarea lui Jesse. Bea, mânca, dormea, bea, iarăşi bea. Visa… Făcea totul automat. Câteodată mai şi picta.

Era obsedat de un tablou de mari proporţii la care lucra de multă vreme. O scenă grandioasă: marea agitată, frământată de o furtună violentă. Folosise culori sumbre, griuri, albastru cenuşiu, câteva accente de argintiu… Nu-l terminase. Era o pictură dificilă. O temă greu de abordat, căreia nu-i putea da viaţă uşor.

Era deja ora nouă şi jumătate. Willy era plecată de acasă. Deci, era singur. Şi tot mobilierul comandat sosise şi stătea cuminte în colţuri bine regizate. Măsuţa de mahon

stătea lângă fereastră, alături de patul cu aşternuturi scumpe.

— Mătase crem! exclamase Willy surprinsă când văzuse cearşafurile fine.

— Le-am comandat dintr-un catalog şi am lăsat să-mi trimită o culoare la alegerea lor. De fapt nu sunt pe gustul meu, dar nu mă interesează, minţise el dând indiferent din umeri.

— Vrei să te ajut să-ţi faci patul?

— Nu, nu. Mulţumesc.

Willy se întorsese abătută cu spatele la el. John se simţise vinovat şi o oprise.

— Willy!

— Da… oftase ea întorcându-se spre el.

— Te iubesc, spusese el sincer.

— Johnny, iubitule, se luminase ea toată. Şi eu te iubesc.

Şi acum îşi aştepta muza. Muza lui adevărată. Muza lui vie, reală! Şi aşa de frumoasă! John se simţea ca un adolescent aşteptând-o. îi tremura inima de emoţie.

La un moment dat i se păru că aude o muzică suavă. Delira? Adormise? Se frecă la ochi, se scutură din letargia în care căzuse şi ciuli urechile. Da. De undeva de jos, se auzeau acordurile unui pian.

În acel moment uşa de la mansardă se deschise şi apăru ea. Jesse Orsa. Era îmbrăcată într-o rochie de satin roz şi pe umerii goi avea un şal de dantelă albă.

— Ce frumoasă eşti, şopti John dându-şi seama cât de urât şi neîngrijit arăta el în blugii murdari şi puloverul rupt şi pătat cu vopsea.

— Ce frumos este aici, remarcă Jesse privind încântată împrejur. Foarte frumos. Mulţumesc, John. Meriţi un sărut pentru asta.

Şi înainte ca John să se dezmeticească, Jesse se apropie de el şi îl sărută expert. Buzele ei erau dulci şi moi, iar John îi simţi clar răsuflarea cu aromă de măr verde.

— Ia loc, spuse John fâstâcindu-se. Vrei un coniac?

— Mi-aş dori, dar mă grăbesc. Poate mâine.

— Te grăbeşti? Unde trebuie să pleci?

— Ce tupeu! exclamă brusc enervată Jesse. Şi dispăru.

— La naiba! înjură John punându-şi mâinile în cap. Jesse, întoarce-te. Unde eşti? Doamne, ce am făcut? Te rog, Jesse, iartă-mă. Uite ce am făcut pentru tine!

John se simţea sufocat de frustrare. O aşteptase pe Jesse atâtea zile şi ea apăruse, îl sărutase, îi zâmbise, apoi se înfuriase şi dispăruse!

— Ce prostie! Ce glumă tâmpită!

*

* * *

Când Willy se întoarse acasă de la plimbare, îl găsi pe John în faţa televizorului. Era o surpriză plăcută, pentru că de cele mai multe ori, John prefera solitudinea mansardei.

— Cum a fost? o întrebă John cu respiraţia duhnind a băutură.

— Frumos, spuse ea întristată.

John se apucase de băutură? De ce? Ce îl frământa? De ce nu voia să vorbească cu ea, soţia lui, despre problemele care-l măcinau?

— Vai, Willy, oftă John cu tristeţe.

Apoi o trase pe Willy spre el şi începu s-o sărute. Apoi făcură dragoste, acolo, pe canapeaua din camera de zi. Willy simţi că John o făcea dintr-un egoism copilăresc, dar apropierea lui o bucura.

*

* * *

John picta în fiecare zi. Şi aştepta în fiecare noapte. Femeia apăru în a treia seară. Purta o rochie de zi din mătase gri şi avea părul pieptănat într-o coafură sofisticată. Deşi părea severă, era la fel de frumoasă.

— Mai eşti supărată pe mine? întrebă el.

— Da, răspunse ea. Din mai multe motive.

— Eu ar trebui să fiu supărat pe tine, şopti el agitat. Willy era acasă şi nu voia să-l audă.

— Vii şi pleci fără să-mi spui nimic, adăugă el, mă

faci să aştept ca un prost... M-am deranjat atâta ca să decorez camera pentru tine şi tu n-ai catadicsit să vii decât de două ori în două săptămâni! Nu te înţeleg. Măcar spune-mi ce ai de gând.

— Ce am de gând? repetă ea încet aşezându-se cu graţie pe canapea. Deocamdată am de gând să beau un coniac.

John turnă într-un pahar licoarea cu sclipiri de chihlimbar. Mâinile îi tremurau. Dacă Jesse reuşea să golească paharul, el avea dovada că ea exista cu adevărat.

— John, spuse ea zâmbind, privindu-l cu ochi dojenitori.

Apoi Jesse luă o gură de coniac şi aşeză paharul pe măsuţă. John se ridică în picioare şi se apropie de ea. O luă de umeri şi o forţă să se ridice. Degetele lui se împlântau în carnea ei moale. Se apropie mai tare de ea, o lipi de trupul lui şi o sărută.

Jesse îi răspunse la fel de pasional. Aşa că John prinse curaj şi îşi plimbă mâinile pe spatele ei, ridicându-i şi frământându-i fesele. Jesse se lipi mai tare de el.

John crezu că Jesse avea să-l respingă. Moralitatea epocii în care trăise fusese mai rigidă, dar ea nu schiţă niciun gest de împotrivire.

— Eşti reală, eşti adevărată! exclamă John sărutându-i gâtul, urechile, afundându-şi capul în părul ei. Dumnezeule, te simt!

Jesse îl privi cu ochi strălucitori de dorinţă, înfierbântată, cu obrajii în flăcări.

— Da, spuse ea. Nu te opri. Încearcă-mă să vezi cât de reală sunt.

Jesse îl ajută. Se dezbrăcă singură, deoarece hainele ei erau ciudate pentru John.

În cele din urmă, goi, se aşezară pe canapea. Se priviră cu încântare, ca doi îndrăgostiţi care se vedeau dezbrăcaţi pentru prima oară. John tremura de emoţie şi teamă. Dar şi Jesse tremura.

— Vreau să fac dragoste cu tine, spuse John. Hai să ne băgăm în pat.

Ea îi răspunse punându-şi mâinile în jurul gâtului lui şi lăsându-şi capul pe umărul lui. Când John o ridică în braţe, i se păru uşoară ca un copil. O aşeză încet pe pat şi o privi. Era aşa de frumoasă! Avea buzele umede şi obrajii roşii. Şi trupul ei era aşa de mic, cu pielea ca alabastrul şi mirosea a iarbă şi flori. Era caldă şi dornică. John se aşeză lângă ea, dominând-o cu trupul lui mare.

Părul ei se răvăşi în timp ce făcură dragoste, încreţindu-i-se la ceafă din cauza umezelii transpiraţiei, sau din cauza lacrimilor ei, sau din cauza sărutărilor lui.

John se bucura de ea toată, privind-o cu ochi dornici şi speriaţi, sperând ca ea să nu dispară. Dar ea nu dispărea. Rămânea alături de el vibrând, fericită, mângâindu-l, înfigându-şi dinţii şi unghiile în carnea lui, până la sfârşit, când, ajungând la apogeu, îşi dădură drumul împreună, încleştaţi unul în braţele celuilalt.

Deşi epuizat, John o privea în continuare temător. Nu voia ca ea să plece. O dorea lângă el. Nu se sătura de ea.

Şi ea nu pleca. Stătea lângă el mângâindu-l cu dragoste, sărutându-i pieptul, mâinile, mulţumindu-i, râzând triumfătoare, împlinită.

— John, John, dragostea mea, iubitul meu! Te iubesc, te iubesc, te iubesc! Mă faci aşa de fericită!

În cele din urmă, John adormi răpus de oboseală, cu Jesse în braţe. Când se trezi, ea dispăruse. Privi în jur şi observă că nici hainele ei nu mai erau. Mansarda părea rece şi tăcută. Îşi privi ceasul. Era abia ora unu noaptea. Oricum, se simţea dezorientat. Putea să fie şi ora patru dimineaţa, că lui i se părea că se află în alt secol.

Respiră adânc de câteva ori încercând să-şi adune gândurile. Deşi dormise, se simţea epuizat ca după un maraton.

Un gând îl lovi pe neaşteptate. Ceea ce se întâmplase mai devreme fusese realitate sau imaginaţie? Avea nevoie de o dovadă. Privi pe măsuţa de mahon şi văzu două pahare pe jumătate pline. Asta nu dovedea nimic. Se ridică dintre cearşafuri şi căută înfrigurat un semn, o agrafă, un nasture de-al ei, un fir de păr lung şi negru. Dar nu găsi

nimic, niciun semn al trecerii ei pe acolo.

Îmbrăcându-se, simţi o durere străbătându-i umerii. Da. Asta era dovada. Nu putea să se zgârie singur sau să se muşte. Micile semne şi vânătăi erau lăsate de gura şi de unghiile ei!

*

* * *

Şi, la naiba, Willy era trează când el intră în dormitor! Veioza de pe noptiera ei era aprinsă şi Willy citea o carte, sprijinită de perne.

— John, cât e ceasul?

— Târziu, şopti el. Culcă-te.

John începu să se dezbrace, încercând să iasă din conul de lumină al veiozei, ca Willy să nu-i remarce semnele de dragoste lăsate de Jesse.

— John?

— Ce e?

— S-a întâmplat ceva?

— Ce să se întâmple? râse el uşor intimidat, băgându-se în pat. Am adormit acolo, sus.

John se întoarse cu spatele la Willy încercând să-i evite atingerile. Pentru prima oară în viaţa lui nu avea chef de atenţiile soţiei sale. Voia doar ca ea să-l lase-n pace.

— John? Ce ai?

— Nimic, spuse John simţind că nu scăpa fără o explicaţie. Mi se pare ciudat. Nu ştiu de unde am energia asta. Pictez în neştire. Şi în seara asta mi s-a întâmplat acelaşi lucru. Am pictat până la epuizare, după care m-am întins puţin şi am adormit. Când m-am trezit simţeam nevoia să lucrez iarăşi. Vreau să termin lucrarea pe care am început-o. Mă obsedează. Simt că poate ieşi ceva bun din ea.

— Mă bucur, spuse Willy mângâindu-l pe cap. Mă bucur că eşti optimist.

Willy se apropie de el, lipindu-se de trupul lui încordat. îl sărută pe ceafă, punându-şi un picior lung şi subţire pe coapsa lui.

— Nu, Willy. Nu în seara asta. Sunt foarte obosit.

Willy se retrase jignită.

— Johnny… începu ea.

— Te rog, Willy. Înţelege-mă. Sunt epuizat. Aşteaptă să termin lucrarea. Nu te supăra. Dar am nevoie de… spaţiu. De timp. Nu mă înţelege greşit.

— Bine, spuse Willy, dar ochii ei erau îngrijoraţi. Stinse lumina şi se retrase în sine gânditoare. John adormi imediat, dar ea rămase multă vreme trează în întuneric.

*

* * *

În ziua următoare John termină lucrarea, dar începu nemulţumit alta. Ideile nu-i dădeau pace. Picta o scenă cu oraşul Nantucket scufundat în noapte şi ceaţă, văzut dinspre ocean, de pe un vas. Singura pată caldă de culoare era turla luminată a bisericii.

Willy veni să vadă lucrarea terminată a lui John.

— Vai, John, are atâta forţă, spuse Willy privind pânza. Dar asta la care lucrezi acum… Pare cam întunecată. De ce nu mai adaugi puţină culoare?

— Aşa vreau eu să fie – întunecată. Mie-mi place, spuse el supărat.

Cinaseră împreună într-o tăcere prietenească, după care John alergase la mansardă cu gândul de a o revedea pe Jesse. O chemase pe Willy să-i vadă lucrările special, ca ea să nu intre la bănuieli. Dar de ce putea să-l bănuiască? Temerile lui erau absurde.

Willy se apropie de John pe la spate şi-l luă în braţe lipindu-şi obrazul de umărul lui.

— Mmm, ce cald eşti, spuse ea. Hai în pat, iubitule.

— Nu pot, Willy. Vreau să mai lucrez.

— Dar ai lucrat toată ziua. Ai progresat foarte mult. Hai, relaxează-te puţin. Vino cu mine în pat şi după aceea poţi să lucrezi cât vrei.

Trupul lui John era rigid. Atingerile soţiei lui nu-l mai provocau ca altă dată.

— Willy, o respinse el cu fermitate, vreau să lucrez. Dacă mă opresc acum, îmi pierd avântul.

Willy fu tentată să plece fără să-i mai adreseze niciun

cuvânt. Dar nu avu puterea. Îşi iubea soţul aşa de mult şi îi promisese că-l va ajuta să ajungă un mare artist. Lucrările pe care le făcuse până acum John, ei i se păreau sumbre şi lipsite de viaţă. Dar ea nu era critic de artă şi nu voia să-şi jignească soţul spunându-i părerea ei sinceră. Poate că acesta era doar un început. Poate că John avea să ajungă în cele din urmă un artist adevărat şi ea nu voia să-i stea în cale sau să-l demoralizeze.

— Bine, Johnny. Te las să lucrezi.

John mai pictă o vreme fără să se concentreze la lucrare, privindu-şi ceasul din ce în ce mai des. Era abia ora nouă seara. Apoi se făcu zece şi Jesse nu apăru. Apoi se făcu unsprezece şi douăsprezece.

După ce pendula de alamă din camera de zi de la parter bătu profund de douăsprezece ori, John întoarse capul şi o văzu pe Jesse stând pe canapea. Zâmbea. Avea un zâmbet dulce, seducător. Era îmbrăcată într-o rochie purpurie care contrasta frumos cu părul ei întunecat. Era frumoasă. Nu frumoasă. Era dumnezeiască.

Alergă spre ea şi îi căzu la picioare îmbrăţişându-i genunchii.

— Mă temeam că nu vei mai veni în seara asta, spuse el.

— Aveam de gând să nu apar. Nu vreau să te plictiseşti, să te saturi de mine.

— Dumnezeule! Jesse! Niciodată nu m-aş putea sătura de tine.

*

* * *

În următoarele două săptămâni Jesse îl vizită în mansardă pe John de şapte ori. În serile în care ea nu apărea, John adormea pe canapea şi se trezea în zori după un somn agitat şi plin de vise negre. În serile în care venea, făceau dragoste ore-n şir.

Willy nu-l mai întreba nimic. Şi John îi era recunoscător. De fapt astea rămăseseră singurele sentimente care-i mai rămăseseră pentru Willy în ultimul timp. Se simţea copleşit de dragoste pentru Jesse Orsa.

De câteva ori, John încercase să deschidă diverse subiecte de conversaţie cu Jesse, ca să afle cât mai multe despre ea.

— Spune-mi cine eşti, o ruga el.

— Ştii cine sunt, zâmbea ea cu inocenţă.

— Dar cum de te afli aici? Nu înţeleg.

— Nici nu trebuie să înţelegi. De ce trebuie să înţelegi? Nu ţi-e de-ajuns că mă aflu aici?

— Dar tu eşti o fantomă, nu-i aşa? O nălucă.

— Da. Sunt o fantomă. Dar sunt reală.

Altă dată, când făceau dragoste, privind-o cu nesaţ cum stătea deasupra lui, John îi dăduse părul la o parte, dezvelindu-i sânii.

— Aş face orice pentru tine. Ţi-aş da orice, orice, ca să te am pentru totdeauna, spusese el ameţit de dragoste.

Noaptea trecută, stând unul în braţele celuilalt, epuizaţi şi transpiraţi, John o privise pe Jesse care-i stătea în braţe caldă şi vulnerabilă.

— Cum poţi fi aici? întrebase el. Cum poţi face dragoste cu mine, ca apoi să dispari fără urmă?

— Este o minune. Serios, John, este un miracol. De ce nu poţi să accepţi asta?

— Dar doresc să înţeleg. Jesse Orsa, tu ai murit acum o sută de ani. Cum poţi să fii acum, aici, lângă mine, atât de vie, vibrantă şi proaspătă? Vreau să ştiu.

— John, ai răbdare. Îţi promit că vei afla… curând. Vei afla tot ce ştiu şi eu.

*

* * *

John intrase într-o rutină. Dormea dimineaţa până târziu, epuizat, se trezea la unsprezece dimineaţa, se spăla, se îmbrăca şi se ducea să-şi cumpere ziarele. Se întorcea acasă şi citea presa bându-şi cafeaua, după care urca la mansardă.

Ziua nu făcea mare lucru. Îşi spăla pensulele, făcea curat, se gândea, îşi studia lucrările, schiţa. Adevărata muncă o făcea noaptea. Dormea la prânz în mansardă, simţind că nu se mai satură de somn. Apoi mânca

împreună cu Willy în tăcere şi se întorcea în mansardă aşteptându-şi iubita şi pictând. Acum lucra la un tablou care reprezenta o biserică scăldată în lumina lăptoasă a lunii.

Era februarie şi tâmplarii şi muncitorii o ţineau pe Willy ocupată. Zgomotele făcute de ei erau scuza perfectă pentru John ca să se retragă singur în mansardă.

Seara se întâmpla să mai coboare în camera de zi. Televizorul era acela care-l salva. Stătea împreună cu Willy pe canapea, urmărind diverse programe. Păreau o familie normală. Câteodată mai discutau ştirile din ziare. Şi asta îl ajuta pe John să păstreze contactul cu lumea reală.

Willy era în schimb din ce în ce mai îngrijorată. John nu mai avea poftă de mâncare. Slăbise şi faptul că nu dormea nopţile îl epuizase, chiar dacă dormea excesiv de mult ziua. îi apăruseră cearcăne negre sub ochi şi avea o privire rătăcită. Dar ea încerca să se prefacă veselă, comunicativă.

John nu observa îngrijorarea lui Willy. De fapt, când stătea cu ea era numai pe jumătate atent la ce-i spunea. Se gândea la Jesse. Şi alerga la mansardă aşteptând-o seară de seară cu înfrigurare adolescentină. Într-o seară o întrebase:

— Jesse, îţi plac picturile mele?

— Vai! exclamase ea indignată. Cum poţi să vorbeşti despre picturile tale? Eşti atât de egoist! Nu mă interesează picturile tale. Tu mă interesezi!

John ar fi vrut să-i spună că el era artist, că picturile făceau parte din el, din sufletul lui. Jesse îl rănise. După ce făcuseră dragoste John deschisese subiectul iarăşi.

Jesse râsese de el.

— Vai, John, eşti aşa de agasant! Tot ce contează este dragostea dintre noi.

— Ba contează şi picturile mele. Dragostea nu este totul.

Jesse se îmbrăcase în grabă, jignită.

— Te las să te hotărăşti, spusese ea. Te las cu picturile tale ca să-ţi dai seama ce anume contează mai

mult pentru tine.

Şi dispăruse.

Nu mai revenise o săptămână întreagă. John devenise din ce în ce mai îngrijorat, dornic, nerăbdător şi speriat că făcuse o prostie.

Când Jesse se întorsese făcuseră dragoste cu sălbăticie.

— Să nu mă mai laşi niciodată să te aştept aşa de mult, spusese el sărutând-o flămând, cu disperare. Am nevoie de tine, Jesse. Să nu mă părăseşti.

— Şi eu am nevoie de tine, şoptise ea.

Capitolul 7

Willy pregătise o cină delicioasă în speranţa de a-l face pe John să mănânce mai consistent. Dar John abia se atinse de mâncare.

Era aproape opt şi jumătate. Tâmplarii plecaseră după o zi întreagă de muncă.

— Mă duc în mansardă ca să lucrez, îi spuse John, împingând farfuria plină din faţa lui.

— Nu, protestă Willy. John o privi surprins.

— Willy, trebuie să lucrez.

— Nu în seara asta.

— Poftim?

— Te rog, John. Stai cu mine în seara asta. Vreau să stăm împreună.

— Willy… oftă John.

— John, nu vreau să mai aud scuzele obişnuite.

— Scuze? La naiba, Willy, ce vrei să insinuezi? Lucrez. Ai văzut cât mă lupt. Munca de artist este istovitoare şi cere timp, dăruire. Credeam că ai înţeles.

— John, n-am mai făcut dragoste de o lună de zile! spuse Willy cu lacrimi în ochi. Să nu mai pun la socoteală şi faptul că abia ai scos două vorbe în ultimul timp. De câtă vreme nu mi-ai mai împărtăşit un gând intim? Te văd cu gândul în altă parte, John. Nu sunt oarbă. Parcă ai fugi de mine.

— Willy… oftă John.

— Sunt îngrijorată, John. Sunt îngrijorată pentru

relaţia noastră. Mă ignori, mă dai la o parte.

— Willy…

— Nu, ascultă-mă. Dacă te-ai gândi puţin, ţi-ai da seama cât de mult te-ai îndepărtat de mine. De ce? Poţi să-mi explici? Parcă am fi doi străini. Unde ţi-e gândul? Ce te preocupă? Dacă n-aş şti, aş bănui că ai o relaţie.

Vocea blândă şi îndurerată a lui Willy îl zgudui pe John. Îşi privi soţia şi o văzu mai înaltă ca de obicei, cu nasul înroşit de plâns, cu ochii înceţoşaţi şi părul blond în dezordine, îmbrăcată în hainele ei fără formă. Simţea că n-o mai iubeşte. Ce îi plăcuse la ea? Nu era deloc feminină.

— Willy, ai răbdare. Ştiu că nu ţi-e uşor.

Voia să-i spună să-l lase în pace, dar nu voia s-o jignească. Poate că lui i se părea că n-o mai iubeşte, pentru că îl enerva.

— John, lasă-mă să termin. Te iubesc. Sunt soţia ta. Te pot înţelege. Ştiu că ai nevoie de spaţiu pentru creaţie, dar sunt îngrijorată. Uită-te la tine cum arăţi!

— N-am nimic. Niciodată nu m-am simţit mai bine.

— Arăţi ca naiba! Ai slăbit zece kilograme. Hainele astea îţi atârnă practic pe tine. Şi nu mai ai culoare în obraji. Arăţi ca picturile tale… Gri!

— Am lucrat mult…

— John, parcă ai fi bolnav, parcă ai fi… bântuit. John o privi pe Willy în ochi şi pentru prima oară după multă vreme, simţi legătura nevăzută dintre ei, încă puternică. Aparţineau unul celuilalt şi acesta era un sentiment reconfortant. Se simţea în siguranţă. Aproape că-i venea să-i mărturisească toată aventura pe care o trăia cu Jesse Orsa. Ştia că dacă i-ar fi povestit lui Willy ea nu s-ar fi supărat pe el, ci l-ar fi ajutat.

Dar brusc îi reveni în minte imaginea lui Jesse, fragilitatea ei, nopţile toride de dragoste. Şi îşi lăsă privirile în jos. Nu. Nu-i putea spune nimic lui Willy. Voia doar ca ea să plece. Să-l lase-n pace.

— Ştiu ce-ţi doreşti, John. John tăcu.

— Vrei să te las în pace, nu-i aşa? Vrei să te las singur cu picturile tale şi cu… fantoma ta.

John nu răspunse. Cât de bine îl cunoştea Willy! îi era ruşine s-o privească. Ştia că dacă o privea, toată hotărârea lui se va clătina.

— O voi face, John. Te voi lăsa în pace o vreme. Plec la Boston. Muncitorii au terminat treburile pe-aici. Anne trebuie să nască. Mă duc s-o ajut. Ea are mai multă nevoie de mine decât ai tu.

Inima lui John tresări. Libertate! Ce cuvânt frumos. El şi Jesse Orsa, singurii stăpâni ai casei.

— Vezi ce mult te iubesc, John? îţi dăruiesc libertatea, spaţiul de care ai nevoie. Plec pentru că te iubesc prea mult. O să lipsesc două săptămâni. O să…

Willy vorbea în continuare, dar John n-o mai auzea. Cuvintele ei zburau pe lângă urechile lui şi el se simţea de piatră.

— John, vrei să dormi cu mine în noaptea asta? Ultima noapte înainte să plec…

John tăcu. îi simţea tristeţea lui Willy, lacrimile ei. O rănise. Dar n-o putea ajuta. Se simţea ca o stâncă lovită de valuri. Nu se putea împotrivi sorţii.

În cele din urmă Willy se duse la culcare. John se ridică de pe scaun ca hipnotizat şi se duse în mansardă unde îl aştepta Jesse Orsa, femeia lui caldă şi dornică.

*

* * *

Willy petrecu câteva zile pline la Boston. Faptul că era ocupată o împiedica să se mai gândească la problemele de acasă. Imediat după ce sosise la Boston, Anne intrase în travaliu.

— Îmi vine să urlu şi să înjur în gura mare, mărturisise Anne chinuită de contracţii. Şi nu pot s-o fac dacă Mark stă tot timpul lângă mine.

— De-aia l-am trimis să-ţi cumpere banane, spusese Willy mângâindu-şi prietena pe fruntea udă de transpiraţie. Diseară o să te ducem la spital şi totul o să se termine cu bine. Vei vedea.

Naşterea durase toată noaptea şi Mark izbucnise în plâns când aflase că dimineaţa i se născuse un băiat

frumos şi sănătos.

Willy era fericită în compania prietenilor ei. Se simţea folositoare.

— Uită-te la el, spusese Willy privind mormolocul cu ciuf blond. Anne, ăsta-i un miracol!

Anne şi Mark plesneau de mândrie.

Willy făcea ceea ce credea ea mai bine, ca să-şi ajute prietenii. Pregătea mesele, spăla rufele, făcea curăţenie prin casă. Când avea timp broda, se ducea la filme, vizita muzee. O singură dată îl sună pe John. Discuţia cu el fu scurtă şi rece.

Aşa că Willy se hotărî să acţioneze.

Căută un doctor renumit în parapsihologie şi obţinu o programare. Doctorul A. Gardner Borgiss avea cabinetul într-un apartament elegant din strada Beacon Hill. Era un bărbat gras, cu figură de bonom, şi ochii mici şi strălucitori. O ascultă pe Willy cu atenţie în timp ce-şi mângâia barba deasă. La sfârşitul şedinţei doctorul ajunse la aceeaşi concluzie ca şi George Glidden: mintea de artist a lui John plăsmuise fantoma.

— Lasă-l în pace, spuse doctorul. După ce va expune prima oară şi va avea conştiinţa valorii lui, fantoma va dispărea. Ai încredere în mine. Am mai avut asemenea cazuri.

Şedinţa o costă pe Willy o sută de dolari şi degeaba. N-o ajutase cu nimic.

Apoi se hotărî să viziteze un medium. Femeia bătrână, slabă şi cu haine murdare, îi oferi un ceai pe care Willy îl refuză politicos. Se aşezară împreună pe o canapea slinoasă şi bătrâna începu să spună tot felul de aberaţii. Willy abia se abţinea să nu râdă. La sfârşitul şedinţei Willy îi lăsă treizeci de dolari şi îi ură sănătate. Bătrâna nu părea în toate minţile.

Willy merse mai departe şi vizită o vrăjitoare pe nume Mellicent Mogliana, o femeie frumoasă, brunetă. Casa ei mare şi frumoasă era plină de antichităţi şi pisici.

— Voi vorbi cu un spirit prieten, îi spuse Mogliana, după ce o ascultă pe Willy cu simpatie.

Atmosfera camerei şi incantaţiile femeii care-şi pusese mâinile deasupra unei sfere de cristal, o înfiorară pe Willy.

Dar spiritul Teddy nu reuşi să-i furnizeze niciun fel de informaţie despre fantoma care-l vizita pe John.

La capătul puterilor, Anne izbucni în plâns.

Mogliana scutură un clopoţel de argint şi imediat apăru o servitoare care dădu la o parte draperiile grele de catifea vişinie care acopereau ferestrele înalte.

— Povesteşte-mi mai multe despre această fantomă, insistă vrăjitoarea.

Willy îi povesti femeii totul. Cum apăruse fantoma în viaţa soţului ei, cum acesta slăbise, nu mai vorbea cu ea, se izolase, nu mai făcea dragoste cu ea, şi îi mărturisi suspiciunile ei, convingerea că John avea o relaţie cu acea fantomă.

Vrăjitoarea se ridică îi picioare şi o mângâie pe cap cu o mână plină de bijuterii vechi şi ciudate.

— Priveşte-mă, draga mea. Ascultă-mă bine. Am văzut multe şi am auzit multe. Un lucru este cert. Spiritele există, dar ele nu pot lua formă umană. Nu se pot reîncarna. Cât şi-ar dori s-o poată face! Nu. Le este imposibil. Pot intra în legătură cu oamenii, pot mişca obiectele din casă, dar nu pot avea o relaţie fizică cu noi, oamenii. Bărbatul tău poate crede că este îndrăgostit de acea fantomă. Este ca o fascinaţie pentru el, dar sunt convinsă că nu va dura mult. Linişteşte-te.

Willy plecă de la vrăjitoare cu şaptezeci de dolari mai puţin în portofel, dar la fel de neliniştită. Se plimbă pe străzi fără să privească vitrinele magazinelor sau figurile oamenilor. Deşi era abia luna februarie, era o după-amiază plăcută şi însorită, dar nici măcar asta n-o interesa. Simţea nevoia să fie singură cu gândurile ei. Familia Hunter era ocupată cu micul Peter. Dacă acesta dormea, Anne i-ar fi povestit lui Willy tot ceea ce făcuse el în dimineaţa aceea. Dacă nu dormea, Willy se simţea obligată să se joace cu el, sau s-o ajute pe Anne la treburile casei. Familia Hunter era prea fericită ca să aibă timp şi chef să asculte problemele

ei neverosimile. Willy avea nevoie de ajutor şi nu-l putea găsi decât în ea însăşi.

Se plimbă multă vreme până când ajunse în faţa cimitirului Auburn. Aici obişnuia ea să se plimbe împreună cu John înainte să se căsătorească. Era un cimitir frumos, înconjurat de un parc minunat, desfăşurându-se pe o suprafaţă mare de teren, cu coline de pe care puteai privi oraşul Boston, cu cărări şerpuitoare, flori înmiresmate şi copaci seculari.

Willy intră pe porţile înalte de fier forjat şi observă că cimitirul era pustiu. Şi ea venea aici pentru prima oară singură. Începu să se plimbe printre pietrele funerare, simţindu-se abandonată, părăsită de lume. Cui să-i spună povestea nefericirii ei? Anne şi Mark erau ocupaţi cu copilul, nicio persoană specializată în psihologie sau parapsihologie nu reuşise să-i dea un sfat concret, în Nantucket nu-şi făcuse nicio prietenă adevărată şi singură nu putea să găsească o soluţie la problema ei. Era din ce în ce mai convinsă că bărbatul ei avea o legătură cu o fantomă. Asista neajutorată la destrămarea căsniciei sale.

O fantomă!

Willy se trânti pe pământul umed, simţindu-se la capătul puterilor. Se afla într-un cimitir şi nu avea nici cea mai vagă senzaţie că ar fi înconjurată de fantome. Ce se petrecea cu ea? Era chiar aşa de lipsită de sensibilitate? Cum se făcea că soţul ei putea să vadă acea fantomă, să aibă o legătură cu ea?

Ea era prea practică, prea realistă, prea insensibilă ca să vadă fantomele, ca să le simtă. Nu merita să aibă un soţ ca John!

Willy îşi lipi faţa de pământ şi începu să plângă.

*

* * *

După trei săptămâni Willy simţi că era timpul să plece. Familia Hunter era ospitalieră, dar nu putea să profite la nesfârşit de bunătatea lor. Mark şi Anne îşi aşteptau părinţii care trebuiau să sosească într-o săptămână. Când aflară de hotărârea lui Willy, insistară să

mai stea, dar simţi că aveau nevoie de puţină intimitate. Le mulţumi frumos şi înainte să ia feribotul spre Nantucket se opri la un magazin de animale de casă.

Avea nevoie de un suflet care să-i fie alături. Voia să simtă căldura unei fiinţe lângă ea, în nopţile în care John dormea în mansardă. Alese o pisică tărcată care stătea mândră în cuşca ei şi nu cerşea atenţie. Willy o boteză Aimée şi imediat între ele două se stabili o legătură intimă. Amândouă aveau multă dragoste de oferit dar nu prea ştiau cum să arate acest lucru.

Willy nu-l sună pe John ca să-l anunţe că avea să se întoarcă acasă în seara aceea. Voia să-i facă o surpriză. Voia să-i vadă reacţia. Feribotul ajunse în port la miezul nopţii. Îndreptându-se spre casă, se simţea din ce în ce mai înfricoşată. Dacă nu-l găsea pe John? Dar unde putea să dispară? Dacă-l prindea asupra faptului? Dar asupra cărui fapt?

Casa lor era scufundată în întuneric. Intră dintr-o cameră în alta în vârful picioarelor, aprinzând rând pe rând luminile. Se duse la bucătărie cu gândul să-i dea puţin lapte pisicii.

Deschizând frigiderul o izbi un miros rânced. Nu-i venea să creadă. Toul în frigider rămăsese neatins, aşa cum lăsase ea cu trei săptămâni în urmă, înainte de a pleca la Boston.

În chiuvetă stătea ceaşca de cafea pe care o băuse în dimineaţa plecării. Alte vase murdare nu mai remarcă, dar îi era greu să creadă că John spălase totul, fără să se atingă de ceaşca ei de cafea. Probabil că mâncase în oraş. Aşa erau bărbaţii.

Alergă spre dormitorul lor, bănuind că-l va găsi acolo pe John. Aprinse lumina, dar patul părea neatins. Cearşaful nu avea nicio cută. Era întins perfect.

— O, Doamne! exclamă Willy alergând pe scări spre mansardă.

Inima-i bătea să-i spargă pieptul. Deschise uşa de la mansardă şi un aer rece o învălui. Încăperea era luminată. De-a lungul peretelui stăteau înşirate zece tablouri de

dimensiuni mari care păreau, la o primă vedere, identice. Toate erau abstracte, colorate în nuanţe de gri, albastru închis şi negru.

Erau urâte şi înspăimântătoare.

Apoi îl văzu pe John. Zăcea în mijlocul patului, scufundat într-un somn greu. Se apropie de el. Paşii răsunau sinistru în tăcerea mormântală, dar John nu se trezi. Willy îşi privi îndurerată soţul iubit.

Arăta murdar, neîngrijit şi mirosea greu a transpiraţie, a alcool, a boală. Hainele lui erau murdare, mototolite, nu se bărbierise de multă vreme şi părul lung era slinos, nespălat. Niciodată Willy nu-l văzuse în halul acela.

Iar cearşafurile... Willy se retrase doi paşi. Cearşafurile erau pătate!

Îşi aminti o scenă de pe vremea studenţiei, pe care i-o povestise John, când el şi Mark fuseseră la o petrecere unde vizionaseră filme pornografice. Şi atunci ei remarcaseră un lucru scabros: cearşafurile erau mai groaznice decât scenele filmului!

— Dumnezeule, şopti Willy tremurând de groază, milă, scârbă, disperare. Ce se petrece aici?

Îngenunche lângă pat şi mângâie cu degete reci, tremurânde faţa soţului ei.

— John, şopti ea printre lacrimi, John, trezeşte-te. Am venit acasă. M-am întors. Trezeşte-te. Sunt eu.

Willy.

John deschise ochii şi îi aruncă o privire rătăcită, de drogat.

— Mi-e somn. Lasă-mă să dorm. Apoi căzu într-un somn adânc.

— John! John! Trezeşte-te! strigă ea scuturându-l de umeri îngrozită.

— Vreau să dorm, mormăi el în cele din urmă.

— Nu! Te culci jos, cu mine în pat. Hai, ridică-te.

— Lasă-mă.

— Nu te las. Faci un duş şi dormi în patul nostru cald. Nu te pot lăsa să stai aici. Dumnezeule, ce-i cu tine? Ai

înnebunit? John!!!

— Willy?

— Da, eu sunt. Trezeşte-te.

— Pleacă, Willy, vreau să dorm. Du-te jos. Vin mai încolo.

— Nu, John, spuse Willy simţind cum i se frânge inima la auzul vorbelor lui. Nu plec fără tine.

John se întoarse cu spatele la ea. Văzând că nu-l poate convinge, Willy începu să se dezbrace.

— Cum vrei. Dacă vrei să rămâi aici, voi rămâne şi eu. Mă culc lângă tine.

John se ridică în capul oaselor ameţit, îngrijorat, cu o privire speriată.

— Nu! exclamă el şoptit. Nu poţi să rămâi aici.

— Nu pot? întrebă Willy tremurând de groază, având certitudinea bănuielilor ei. Atunci vino tu jos.

— La naiba, Willy! înjură John ridicându-se din pat. Cum vrei. Hai jos, în dormitor.

Willy îşi urmă soţul care se duse în baie. Se sprijini de tocul uşii, privindu-l rănită profund.

— Frumoasă primire. Parcă nu ne-am fi văzut de ieri. Am fost plecată trei săptămâni, John, şi tu aşa mă întâmpini?

— Iartă-mă, Willy, spuse John fără convingere. Dar sunt obosit. Cred că am răcit.

— Se poate, pentru că arăţi ca un zombi.

John trecu pe lângă ea, prefăcându-se că n-o aude şi se îndreptă spre camera de oaspeţi.

— Ce faci? întrebă Willy urmându-l.

— Mă culc. Mi-e somn.

— Nu. Stai aşa. Nu ne-am văzut de trei săptămâni, trebuie să stăm de vorbă.

— N-am chef acum de discuţii. Sunt epuizat.

— Ai slăbit, John. Arăţi ca un cadavru. N-ai de gând să-mi spui ce se petrece cu tine?

— Mâine.

— Nu. Acum!

John se trânti în pat şi adormi instantaneu, fără să se

dezbrace sau să se învelească.

Willy se aşează lângă el, privindu-l speriată. De ce adormea aşa de repede? Era chiar atât de bolnav? Arăta îngrozitor şi părea foarte distant cu ea. Crud de distant.

Se ridică de pe pat şi se îndreptă spre camera ei care, odată, fusese dormitorul lor, dându-şi seama că nu era atât geloasă, cât îngrijorată pentru soţul ei.

Pisica o întâmpină cu un mieunat.

— Draga mea, Aimée, zâmbi Willy pentru prima oară după multă vreme. Am uitat de tine. Hai, spuse ea luând-o în braţe. Hai să dormim împreună.

Willy se dezbrăcă şi se băgă în aşternuturile curate cu pisica torcând lângă ea. Sufleţelul acela o ajuta mult să se calmeze. Abia aştepta să se facă dimineaţă. Trebuia să aibă o discuţie serioasă şi directă cu John.

Capitolul 8

Când Willy se trezi în dimineaţa următoare, observă că pisica încă dormea alături de ea, încolăcită. Se întinse privind soarele dimineţii de iarnă care umplea încăperea şi privi ceasul de pe noptieră. Era unsprezece dimineaţa! Niciodată nu dormise aşa de mult. Deşi era târziu, se simţea obosită. Dar ei nu-i plăcea să trândăvească în pat, aşa că se ridică şi se duse la baie să se spele.

Trecând prin faţa camerei lui John observă că el dormea adânc. Se putea da o explicaţie stării lui de oboseală. Pictase foarte multe pânze într-un timp scurt. Ce putea ea să facă? Voia să-l ajute. Voia să-şi recâştige bărbatul. Dar cum? Cum să-l convingă s-o sărute, s-o mângâie, să facă dragoste cu ea? Nu avea decât o soluţie. Trebuia să-l seducă.

Lui Willy nu-i plăcuse niciodată să profite de armele femeieşti, dar trebuia să-i stârnească într-un fel interesul lui John. Se duse în bucătărie, făcu curat, pregăti mâncarea preferată a lui John şi ieşi în oraş ca să cumpere flori pentru a da o notă de prospeţime casei.

Dar când se întoarse acasă, John se dusese deja în mansardă, fără să se atingă de mâncare.

— John? îl strigă ea urcând treptele care duceau la

mansardă. Nu ţi-e foame?

— Pictez, Willy, răspunse el într-un târziu, cu o voce sfârşită.

John stătea cu spatele la uşă, pictând o scenă zguduitoare, în stilul sumbru care se părea că începuse să-l caracterizeze. Willy profită de poziţia lui ca să arunce o privire iscoditoare prin mansardă. Spera să vadă fantoma lui John, femeia care-l inspira, care-l adusese în halul acela.

— Mă mir că poţi picta pe frigul ăsta, remarcă Willy.

— Nu mă deranjează, spuse John într-un târziu, pictând în continuare.

Willy şi-ar fi dorit ca John să aibă o reacţie umană. Mirosul mâncării, de obicei un adevărat afrodiziac pentru el, nu-i mai stârnea niciun interes. Şi era aproape şase seara. Cum putea să stea atâta timp nemâncat?

Willy coborî din mansardă şi îl mai aşteptă pe John până la şapte. Văzând că el nu avea de gând să coboare, se îmbrăcă într-o cămaşă de noapte sexy, cea mai sexy pe care o avea, din satin roşu şi cu o tăietură îndrăzneaţă. Îşi pieptănă părul dându-i o formă mai sălbatică şi se fardă uşor. Se privi în oglindă studiind efectul. Arăta sexy, era provocatoare. Conştientă de acest lucru, urcă în mansardă cu paşi siguri.

— Ai terminat de pictat? întrebă ea cu o voce răguşită, luându-l în braţe pe la spate.

— Willy! protestă John simţindu-i buzele pe gât. Lasă-mă…

Willy nu se dădu bătută. I se arătă oferindu-i o privelişte de ansamblu, remarcând sclipirea vagă de surprindere din ochii lui, şi se apropie iarăşi de el.

— Nu, Willy, se retrase el.

— De ce? Sunt soţia ta.

John încercă să se retragă, dar Willy îl luă în braţe.

— Cred că eşti obosit, spuse ea sărutându-l. Trebuie să te relaxezi puţin…

Îi sărută gâtul, faţa, gura, plimbându-şi mâinile pe trupul lui slăbit. De mult timp nu se mai apropiase de soţul

ei. îl dorea. Se lipi de el lăsându-se pradă instinctului, împingându-şi ritmic şoldurile spre el.

La un moment dat, John îi răspunse sărutând-o, luând-o în braţe, mângâind-o şi Willy simţi că-i vine să plângă de fericire.

— Vino, şopti ea trăgându-l spre colţul încăperii, acolo unde se afla patul.

— Nu, Willy, spuse el încercând să-i reziste.

Dar Willy câştigă. John se întinse pe spate şi Willy se aşează pe el, desfăcându-i nasturii cămăşii şi fermoarul pantalonilor. Dar observă surprinsă şi întristată că interesul lui dispăruse.

— John?

— Nu merge, Willy. Nu pot.

— Ridică-ţi şoldurile ca să-ţi dau jos pantalonii, spuse ea.

John făcu ceea ce-i ceruse Willy. În acel moment Aimée sări în pat lângă ei, torcând în semn de aprobare.

Willy îl dezbrăcă pe John, iar apoi îşi scoase rochia. Se lipi de pieptul lui mişcându-şi provocator şoldurile.

— Nu-i nimic, şopti ea încercând mai mult să se liniştească singură. Este normal. Eşti obosit, epuizat, nemâncat. Nu mă supăr. Sunt fericită să stau cu tine aşa, după atâta timp. Te iubesc atât de mult, Johnny.

Willy simţi că John era pregătit şi în momentul în care el fu pe punctul de a intra, pisica scoase un mieunat înfiorător.

— Aimée? Ce ai? întrebă Willy tresărind.

Pisica îşi curbase spatele şi tot părul i se ridicase, scuipa şi se retrăgea speriată, gata de atac.

Willy privi în jur dar nu văzu nimic neobişnuit. Simţi numai un aer îngheţat învăluind-o rapid. John o dădu la o parte.

— Johnny… spuse Willy speriată.

— Este soţia mea! strigă John privind undeva în spatele lui Willy.

Willy se uită peste umăr, dar nu văzu nimic. În schimb pisica se înfoia şi scuipa în continuare.

În încăpere mai era cineva. Willy îi simţea prezenţa dar n-o vedea. Îşi îmbrăcă repede cămaşa de noapte şi strigă:

— Cine eşti? Ce cauţi aici? Ce vrei? întrebă ea privind în jur. John îi apucă mâinile şi o privi cu ochi rotunzi, îngroziţi.

— O vezi? O vezi, Willy?

— Nu. Dar o simt. Ştiu că fantoma este aici, John.

— Dumnezeule, Willy, cum n-o vezi?

Willy ridică din umeri, din ce în ce mai îngrozită.

— Nu înţelegi, Willy? S-a terminat. Totul s-a terminat. Sunt a ei. Casa asta este a ei şi eu sunt al ei.

— Nu! strigă Willy. Nu, nu, nu!

— Te rog, Willy. Înţelege. Lasă-mă-n pace.

John se întoarse cu spatele la Willy şi îşi ascunse faţa în palme. Willy îngenunche lângă pat, neştiind ce să facă. Aimée se liniştise şi se încolăcise lângă John. Willy nu ştia ce s-ar fi făcut fără pisică. Se simţea îngrozitor de singură, de abandonată. Întinse mâna ca să-şi mângâie soţul, dar el o respinse.

— Vreau să dorm, Willy.

— Dumnezeule! Cum poţi să dormi? Trebuie să vorbim. Nu înţeleg ce s-a întâmplat. Explică-mi.

Dar John nu-i răspunse. Frustrată, Willy se aşeză lângă John încrucişându-şi braţele. Aparent, situaţia se calmase. Aerul îngheţat se risipise, pisica se liniştise şi John… adormise. Adormise atât de rapid! Cum putea să adoarmă aşa?

Willy rămase în acea poziţie, nemişcată, gânditoare, aproape o oră, ascultând răsuflarea sacadată a lui John şi sunetele pe care le scotea pisica.

— Draga mea, şopti ea mângâind-o pe Aimée. Cred că ţi-e foame. Hai să mergem jos.

Înainte de a pleca, înveli trupul gol şi slăbit al lui John, care părea aşa de vulnerabil. Nu avea de ce să se teamă să-l lase acolo, singur. John îi spusese că-i aparţinea fantomei şi dacă aceasta nu-i făcuse nimic rău atâtea săptămâni, nu avea cum să-i facă ceva tocmai atunci.

Înainte de a ieşi din încăpere, Willy mai privi o dată împrejur.

— Minţi! strigă ea făcându-şi în felul acela curaj. Casa asta nu este a ta. Este a mea şi a lui John. Şi John este soţul *meu.* Nu-ţi aparţine!

Willy aşteptă câteva secunde, sperând să primească vreun răspuns, dar totul rămase nemişcat.

*

Cu toate astea, nu se putea relaxa. Nu se putea calma. Gândul că ceva sau cineva sau ce naiba era pusese stăpânire pe sufletul soţului ei o umplea de groază.

Se duse în dormitor şi se schimbă într-o cămaşă de noapte lungă şi călduroasă de bumbac după care, cu pisica după ea, se duse la bucătărie.

În timp ce pisica lipăia în lapte, Willy începu să mănânce nervos o porţie mare de friptură. După ce termină, constată că abia mai respira. Nu trecu mult şi i se făcu rău. Se duse la baie unde dădu afară toată mâncarea. Se întoarse în bucătărie. Pisica terminase de mâncat. Willy şi îşi turnă un pahar de vodcă cu apă tonică, sperând să-şi revină.

— Groaznic, groaznic, gemu ea, bătând cu pumnul în masă. Ce naiba ne facem, Aimée? Trebuie să mă calmez.

Luă telefonul şi formă numărul familiei Hunter.

— Willy, răspunse Mark nazal, bine că ai plecat. Vreau să te anunţ că în casa asta a răcit toată lumea.

— Mark, ascultă-mă. Îmi pare rău, dar am o problemă. Am nevoie de voi, aici. Trebuie să-l vedeţi pe John, să vorbiţi cu el. Nu ne mai înţelegem. Ne confruntăm cu o mare problemă.

— Despre ce este vorba, Willy? V-aţi certat?

— Nu e vorba de asta. Fantoma…

— Willy, potoleşte-te. Chiar aşa de geloasă ai devenit? Te credeam mai rezonabilă, dragă.

— Ascultă-mă! ţipă isteric Willy. Ştiu că nu mă crezi. Nici mie nu-mi vine să cred ce mi se-ntâmplă. Dar ăsta este adevărul. John are o legătură cu o fantomă, un spirit, o nălucă, un strigoi, spune-i cum vrei. Trebuie să mă ajuţi.

Simt că-mi pierd minţile. Situaţia asta mă depăşeşte.

— Willy! Potoleşte-te. În primul rând nu pot să vin. Nici Anne nu poate veni. Suntem răciţi cobză. Nu ne putem ridica din pat. Pe Peter l-am dat în grija unei doici.

— Mi-e teamă, Mark, suspină Willy.

— Explică-mi mai exact despre ce este vorba.

— Când am ajuns acasă, începu Willy respirând adânc, încercând să se calmeze, l-am găsit pe John ca într-o cocină, slăbit, tras la faţă. Mark, nici măcar n-a intrat în bucătărie. Trei săptămâni nu a pus gura pe mâncare.

— Dar ce-a făcut în trei săptămâni? A pictat?

— Da. Nu pot să-ţi spun ce pânze teribile a făcut…

— Aşa sunt artiştii, Willy. Uită să mănânce, să doarmă, să se spele… Sunt implicaţi cu totul în munca lor.

— Nu! Tocmai. Doarme prea mult. Şi arată îngrozitor. Cred că dacă l-aţi vedea nu l-aţi mai recunoaşte.

— Poate că a răcit. Willy, dacă ne-ai vedea pe noi, cred că nici tu nu ne-ai mai recunoaşte. Nu ne putem atinge de mâncare, avem cearcăne, am slăbit amândoi…

— Mark! John n-a mai făcut dragoste cu mine de o lună de zile! Pur şi simplu nu-l mai interesez.

— Willy! exclamă Mark surprins de mărturisirea ei. Crede-mă că ultimul lucru de care-ţi arde atunci când eşti răcit este să faci dragoste cu soţia! Abia mai ai energie ca să respiri.

— Ce tot vorbeşti? John nu este răcit, protestă Willy. Are o legătură cu fantoma asta care-i suge toată energia. Crede-mă, Mark. N-am înnebunit.

— Ai văzut-o cu ochii tăi?

— Nu, dar am simţit-o. Şi pisica mea a văzut-o. S-a încordat toată şi scuipa, se retrăgea, era speriată, aparent fără motiv.

— Crezi că ai o fantomă în mansardă pentru că pisica ta părea speriată fără motiv?

— Naiba să te ia, Mark! ţipă Willy. De ce nu mă crezi? Iartă-mă, dar crezi că aş fi aşa de speriată fără motiv? Mă cunoşti bine. Eu nu mă sperii uşor.

— Ce face John acum?

— Doarme. În mansardă. În patul ăla murdar. Toată ziua doarme. Şi adoarme cum pune capul pe pernă. Ceva este în neregulă cu el. Parcă ar fi… muribund.

Mark tăcu câteva secunde, respirând adânc.

— Willy, uite ce e. Trebuie să închid pentru că a început să mă doară capul îngrozitor. Nu te supăra pe mine. Poate că tu nu ai fost aşa de bolnavă niciodată. Părerea mea este că John a răcit. Comportamentul lui este grăitor. Când eşti răcit nu ai chef să mănânci, să faci sex, ai vrea să dormi toată ziua. Răceala cumulată cu munca lui istovitoare – pentru că un artist adevărat îşi pune o parte din suflet în lucrările lui – l-au slăbit şi l-au supt de energie. Vino-ţi în fire, Willy. John nu are legături cu fantome… Calmează-te. Cheamă un doctor să-l trateze de răceala pe care sunt sigur că o are şi tu nu mai fi aşa de sensibilă. Bine?

— Bine, oftă Willy renunţând.

Ce putea să mai spună? Era clar că Mark n-o credea. Şi de fapt nu-l putea învinui. Avea şi el problemele lui. Poate că nici ea nu l-ar fi crezut.

*

Nu era nici măcar ora nouă, când Willy se întoarse în mansardă ca să vadă ce făcea John. Dormea adânc. Se aşează pe marginea patului, gânditoare. Apoi coborî în bucătărie, îşi făcu o ciocolată caldă, se îmbrăcă mai gros şi se întoarse în mansardă.

Ce putea face? Aparent nimic. Soţul ei îi spusese clar că aparţinea acelei fantome. Şi ea îi simţise prezenţa. Acum îl credea. Problema era că nimeni n-o credea pe ea. Şi John dormea în continuare. Frustrarea o sufoca.

Dar nu voia să se dea bătută. Nu aşa uşor. Nu renunţa la soţul ei. Nu voia să renunţe. îl iubea la fel de mult ca-n prima zi şi-l dorea înapoi.

Aimée nu se dezlipea de lângă ea. Măcar atâta. Luă o carte de pe măsuţa de mahon şi începu să citească, pe jumătate atentă la John. Nu ştia ce aştepta, dar aştepta să se întâmple ceva. Nu cunoştea regula jocului. Nu-şi cunoştea adversarul. Dar trebuia să-l învingă.

În seara aceea nu se întâmplă nimic neobişnuit. Într-un târziu Willy adormi cu cartea în mână, lângă soţul ei şi pisica ghemuită la picioarele lor.

*

* * *

Willy era un astronaut prins într-o capsulă metalică, zburând prin spaţiu. Pereţii reci începură să se strângă în jurul ei sufocând-o. Se luptă din răsputeri şi reuşi să se elibereze. Capsula se spulberă în mii de aşchii şi ea se trezi prinsă într-un vârtej de aer rece, atât de rece, încât buzele i se învineţiseră. Cădea în gol prin întuneric şi nu ştia dacă avea să ajungă undeva. Strigă din toate puterile:

— Ajutor!!!

Dar vocea i se opri în gât şi nu reuşi decât să scoată un scâncet slab. Încercă să se atingă dar nu se simţi.

Încercă să deschidă ochii, dar se părea că-i avea lipiţi. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, bubuindu-i în timpane, ştiu că avea să moară. Şi nu putea face nimic.

Luptându-se din toate puterile mai încercă încă o dată să-şi deschidă ochii şi în momentul în care reuşi, se simţi proiectată pe ceva moale.

Privi în jur. Întuneric. Dar un întuneric real. Ochii pisicii care stătea pe pieptul ei sclipeau misterios în întuneric. Willy o mângâie pe Aimée mai mult ca să aibă o confirmare că nu mai visează. Pisica începu să toarcă, dar nu închise ochii. Îşi ridică braţul stâng şi-şi privi ceasul. Era cinci şi jumătate. Umerii şi picioarele îi erau îngheţate de frig. Se frecă energic. Sângele începu să-i circule cu repeziciune, dându-i junghiuri insuportabile în membre.

Dumnezeule, ce vis oribil avusese! Voia să-l trezească pe John ca să i-l povestească şi lui. Păruse atât de real.

— John? şopti ea. John?

Dar John nu-i răspunse. Willy intră în panică şi începu să-l scuture de umeri. John stătea în continuare nemişcat. îi ascultă respiraţia, îi luă pulsul şi se linişti. Trăia.

Se întinse lângă el şi-l luă în braţe. Era aşa de rece şi nemişcat. Şi parcă abia mai respira. Pisica se mai foi pe

lângă ei şi în cele din urmă se aşează pe picioarele lui Willy. Dar nu se culcă.

Cu simţurile ascuţite, gata să sesizeze orice schimbare a atmosferei, Willy rămase trează până apăru prima geană de lumină a dimineţii.

*

* * *

Willy îşi privi ceasul de mână. Era şapte şi jumătate. Era epuizată dar nu putea să mai doarmă. Recapitulă evenimentele prin care trecuse în ultimele zile, încercând să fie cât mai rece şi logică.

Un lucru era cert. Simţise o prezenţă. Simţise că într-un fel sau altul era pe punctul de a-l pierde pe John. De fapt aproape îl pierduse.

Nu mai putea să stea în pat. Se ridică şi coborî în bucătărie, lăsând-o pe Aimée în mansardă cu John, închizând uşa în urma ei. Făcu repede un ibric mare de cafea, ouă prăjite şi câteva felii de pâine unsă cu unt. Când se întoarse în mansardă cu tava plină de bunătăţi, John încă mai dormea. Aimée sări din pat şi se frecă de picioarele ei.

— Bună dimineaţa! strigă Willy cu falsă veselie. Micul dejun a sosit la pat!

Dar John nu era uşor de trezit. Ea aşeză tava pe măsuţa de mahon, împingând paharele elegante de cristal şi începu să-l scuture pe John.

— Willy?

— Da, eu sunt. Trezeşte-te.

— Nu pot.

Dar Willy nu ceda uşor. Începu să-l gâdile, să glumească cu el până când, piezându-şi răbdarea, strigă:

— John, trebuie să te trezeşti. Acum. Hai. Scularea!

— Lasă-mă, mormăi el.

— Ţi-am pregătit micul dejun aşa cum îţi place ţie. Hai, că se răceşte, spuse ea trăgându-l de mâini şi încercând să-l ridice în capul oaselor.

Şi reuşi, pentru că John pierduse mult în greutate. Părea un bătrân bolnav.

— Bine, bine. Mă trezesc, spuse el ridicându-se cu greu în picioare.

Willy îl ajută să se aşeze pe scaunul de lângă măsuţă şi-l îmbie cu mâncarea caldă. Dar John refuză şi nu luă decât o cafea fără zahăr. Nu-i aruncă nici măcar o privire lui Willy. Stătea cu nasul în ceaşca lui cu cafea, părând gata-gata să aţipească.

Pisica mieună cerând şi ea ceva de mâncare. Willy îi puse pe podea puţină omletă şi îl privi îngrijorată pe John. Dacă adormea?

Spre surprinderea ei, John mormăi:

— Ce pisică frumoasă.

— Da. O cheamă Aimée. Este foarte deşteaptă şi cred că mă iubeşte mult. Nu se dezlipeşte de mine.

— Voiam să-ţi fac cadou o pisică, Willy. De Crăciun. Da. De Crăciun. Dar nu am găsit niciun pui. Nu ştiam că vrei o pisică mare. Câţi ani are?

— Un an.

Discuţia era atât de normală şi relaxată încât Willy se mai linişti. Dar John vorbea greu. Parcă se chinuia să scoată sunetele din gât.

— John, spuse Willy încet acoperindu-i mâna rece şi firavă cu mâinile ei, vreau să vorbim. Trebuie să vorbim. Sunt îngrijoartă din cauza ta. Din cauza noastră.

— Willy, oftă John cu lacrimi în ochi privind-o îndelung. Willy, te-am iubit aşa de mult…

— Poftim? Cum adică *m-ai* iubit? De ce vorbeşti la trecut? Nu mă mai iubeşti?

— Nu. Nu aşa cum te iubeam odată.

— John…

— O iubesc pe ea, spuse John privindu-şi soţia în ochi. Da, Willy. O iubesc numai pe ea.

Willy îşi retrase mâinile de pe mâna soţului ei, încrucişându-şi braţele la piept în semn de apărare. îi venea să strige, să înjure, să lovească pe cineva.

— Pe care ea? întrebă Willy. Cine este ea?

— Ştii tu…

— FANTOMA??? întrebă Willy aproape scuipând

cuvintele. Cred că nu eşti în toate minţile.

— Dacă aş putea face ceva…

— Da? Termină-ţi propoziţia. Dacă ai putea face ceva, ce? Ai înceta s-o mai iubeşti şi m-ai iubi pe mine? Nu vezi ce prostii spui?

— Poate că ţie ţi se par prostii, dar aşa este. O iubesc şi nu pot face nimic.

Willy tăcu tremurând de supărare, simţind cum o trec fiori reci pe spate.

— Bine, spuse ea cât de calm putea. Mai spune-mi şi mie despre ea. Cred că merit câteva explicaţii.

— O cheamă Jesse Orsa Wright. A trăit acum o sută cincizeci de ani în această casă, construită de soţul ei. Soţul ei era căpitan de vas. A murit pe mare. S-au iubit foarte mult şi eu semăn cu el. De asta s-a îndrăgostit de mine. Nu-mi place să vorbesc despre ea. Simt că o trădez.

— Simţi că o trădezi? Pe ea? Dar mie ce simţi că-mi faci? John îşi lăsă privirile în pământ. Era un bărbat înfrânt.

— Este o fantomă? întrebă Willy.

— Da.

— O vezi, o auzi, o simţi? Poţi s-o atingi?

— Da.

— Cum arată?

— Willy, zâmbi John.

— Te rog, John, spune-mi. Vreau să ştiu.

— Este minionă. Slabă. Şi foarte frumoasă. Foarte tânără. Parcă ar fi un copil. Are părul lung, negru, ochii mari, negri, pielea catifelată, albă, ca petalele de gardenie.

— Înţeleg, înghiţi Willy greu. Şi te vizitează des?

— Da.

— Şi faceţi… dragoste?

— Da.

— Cum? îţi apare în carne şi oase? O simţi, o atingi, o mângâi, o săruţi? Cum? Nu pricep. Fă-mă să te înţeleg, spuse Willy implantându-şi mai adânc cuţitul în inimă.

— Da, răspunse John simplu.

— Şi… Este drăguţă?

— Adică?

— Este interesantă, inteligentă?

— Da.

— Despre ce vorbiţi voi doi? îţi povesteşte cum era în secolul nouăsprezece?

— Nu. De fapt nu vorbim prea mult.

Willy îşi lăsă înfrântă capul pe masă şi dădu frâu liber lacrimilor. Situaţia o depăşea.

— Nu voiam să te rănesc, Willy, spuse John neajutorat. Nu ştiu cum s-a întâmplat. N-am vrut să se ajungă aici. Dar este peste puterile mele.

— Ba nu! izbucni Willy cu faţa răvăşită de lacrimi.

— Willy…

— Nu, ascultă-mă, spuse ea ştergându-şi lacrimile cu furie. Sunt sigură că nu este peste puterile tale. Ştiu cum poţi scăpa de ea. Trebuie să plecăm din casa asta blestemată. Ţii minte că la Boston nu ne-a deranjat. Numai aici are putere asupra ta. De asta te ţine aici, legat în mansardă. Hai să plecăm. Acum.

— Nu pot…

— NU!!! Nu vrei.

John tăcu multă vreme, stând cu privirea în podea. În cele din urmă îşi ridică ochii spre Willy şi mărturisi:

— Da. Nu vreau. Willy, cum să-ţi explic? Mai degrabă mi-aş da viaţa decât să plec de aici.

— Dumnezeule… şopti Willy privindu-şi cu ochi rotunjiţi de groază soţul pe care nu-l mai recunoştea. Şi ce ai de gând să faci?

— Să fac?

— Adică, râse isteric Willy, vrei să divorţăm? Serios, John, asta vrei? Vrei să plec de lângă tine? Ai de gând să continui aşa? Nu vezi că mori cu zile? Dacă plec, John, vei muri. Nu vezi că nu te mai hrăneşti?

— Ştiu, Willy. Nu ştiu ce vreau.

— Hotărăşte-te.

— Vreau… să mă laşi câteva zile să mă gândesc.

— Bine. Şi apoi?

— Nu ştiu. Lasă-mă în pace câteva zile şi apoi vom

vedea.

— Bine, spuse Willy simţind cum se sufocă de gelozie şi neputinţă. Facem un pact. Nu te mai deranjez… o săptămână. Dar vreau ca azi să te vadă un doctor.

— Nu.

— De ce?

— Nu pot să ies din casă.

— Deci recunoşti că ea te ţine aici, legat.

— Da. Cred că da.

— O să chem un doctor acasă.

— Dar nu am nevoie de doctor.

— Ba da.

— Nu sunt nebun!

— Poate că nu eşti, dar abia te mai ţii pe picioare. Poate că ai răcit. Trebuie să te vadă un doctor.

— Nu.

— Ţi-e teamă?

— Willy, sunt obosit. Nu am nevoie de doctor, crede-mă.

— Bine. Văd că mă lupt cu morile de vânt. Nu voi chema niciun doctor, dar nici nu te voi lăsa singur o săptămână.

— De ce?

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu pot. Este peste puterile mele, cum spuneai şi tu.

— Doamne… şopti John nereuşind să protesteze mai vehement.

Afară începu să ningă. Cerul era gri şi fulgi pufoşi şi mari dansau prin faţa ferestrei, ca aripile a mii de îngeri.

— De fapt, John, cred că este mai bine să te las în pace, spuse în cele din urmă Willy. Un timp. Dar numai ziua. Fantoma ta poate să-ţi apară ziua? Nu cred. Acum mă duc să cumpăr câte ceva de mâncare. Mă întorc repede.

Willy se ridică în picioare şi înainte de a închide uşa în urma ei îl mai privi încă o dată pe John, care era pe punctul de a adormi pe scaun.

— John?

John ridică uşor fruntea, ca un om beat.

— Te iubesc, spuse ea, şi plecă.

*

* * *

Împingând căruciorul cu alimente Willy simţea că-i vine să urle de neputinţă. Înnebunise şi ea pe lângă John? Lumea în jurul ei îşi petrecea viaţa făcând lucruri normale, în timp ce ea se lupta cu o fantomă care voia să-i fure soţul. Nu era drept. Cum putea ea să se apere? De ce nu avea şi ea parte de o viaţă liniştită şi normală ca toată lumea? îi venea să oprească o gospodină cu sacoşe şi să-i spună: „Apropo, ştiţi că soţul meu s-a încurcat cu o fantomă? Ce sfat puteţi să-mi daţi?”

Împinse nervoasă căruciorul aruncând în el la întâmplare provizii de mâncare. După ce plăti, în loc să se îndrepte spre casă, se duse pe malul mării.

Începuse să ningă abundent şi vântul spulbera zăpada amestecată cu nisip în vârtejuri ameţitoare. Se făcuse frig şi Willy tremura toată, dar nu mai realiza. Încerca să-şi imagineze cum era viaţa în Nantucket la sfârşitul secolului trecut. Citise multe cărţi în care acţiunea se petrecea în secolul nouăsprezece, dar voia să ştie cum se reflecta în vieţile oamenilor din Nantucket. Trebuia neapărat să afle.

*

* * *

Îngheţată până în măduva oaselor, dar plină de speranţă, Willy se opri la biblioteca cea mare de pe insulă. îi ceru bibliotecarului o listă de cărţi despre Nantucket şi astfel înarmată se îndreptă spre sala de lectură.

Nu cercetă mult şi găsi povestea lui Jesse Orsa Wright, pe care i-o relatase pe scurt John. Numai că John nu apucase să termine istorisirea. Willy întoarse pagina şi găsi printre rânduri răspuns la problema ei.

— Ha! exclamă ea triumfătoare în tăcerea mormântală a sălii de lectură.

Plecă de la bibliotecă plină de speranţe, gata să înceapă bătălia cu fantoma.

Capitolul 9

Pe la ora prânzului Willy sosi acasă. Aruncă la întâmplare proviziile pe masa din bucătărie şi alergă pe scări la mansardă. Acea ieşire, contactul cu oamenii, cu lumea normală, cu bibliotecarul, amănuntele istoriei lui Jesse Orsa, îi insuflaseră un sentiment de siguranţă şi optimism.

John dormea. Willy îl mângâie pe frunte şi el nici măcar nu se mişcă. Dormea profund.

Se aşeză pe marginea patului şi îl privi o vreme. Arăta îngrozitor. Şi într-un fel era normal, pentru că nu se hrănea. Dar de ce oare îşi făcea singur asta? Voia să moară de malnutriţie? Lipsa poftei de mâncare era ceva normal atunci când erai îndrăgostit, dar John exagera. Chiar aşa de mult se consuma? Willy se hotărî să-l convingă să mănânce. Nu se mai putea. Iar dacă se opunea, avea de gând să-i bage mâncarea în gură cu forţa.

John dormea în continuare. Willy începu să se plimbe prin încăpere. Aimée dormea la picioarele lui John. Asta o liniştea mult pe Willy. Dacă pisica dormea, nu avea de ce să se teamă.

Privi în jur. Nimic nu părea ieşit din comun, paranormal. De fapt mansarda devenise, datorită mobilierului, o cameră foarte primitoare. Şi avea o privelişte minunată.

Willy se îndreptă spre fereastră. Ninsoarea se înteţise şi se părea că la noapte avea să fie viscol.

Se înserа şi urma să fie o noapte lungă. Fantoma putea să apară oricând după lăsarea întunericului. Şi Willy trebuia să fie pregătită. Coborî în bucătărie şi pregăti un coş cu alimente. Apoi intră în camera ei de lucru. Nu putea să ia tapiseria pentru biserică. Era o lucrare prea mare şi avea nevoie de spaţiu ca să se desfăşoare. Aşa că luă o cuvertură pe care o începuse pentru micul Peter, câteva ziare, o carte, şi urcă la mansardă.

John dormea la fel de profund. Willy se aşeză pe canapea şi începu să brodeze. Nu se mai gândea la nimic. Stătea în expectativă.

Puţin înainte de ora cinci mai coborî încă o dată în

bucătărie. Uitase să ia de mâncare pentru Aimée. Nu putea s-o lase să flămânzească. Era o pisică aşa de deşteaptă şi devotată.

Înainte să urce înapoi în mansardă, Willy deschise uşa de la intrare. Vântul rece o făcu să tremure. Dar îl simţea ca pe un întăritor.

Strada Orange era cea mai importantă arteră a insulei. Lega centrul oraşului de principalele puncte de interes şi se termina în port. Cu toate astea, în seara aceea părea pustie. Doar vântul spulbera zăpada care se depusese pe trotuare. Casele vecine erau scufundate în întuneric. Willy se simţea ca pe o insulă pustie. Unde se ascunseseră toţi locuitorii? Era abia ora cinci după-amiază.

Închise uşa cu regret. Dar n-o încuie. Nu-i era teamă de oameni. îi era teamă de fantome. Şi fantomele nu intrau pe uşă. Ce putea să facă? Să-şi pună usturoi la ferestre? Nu. Asta era împotriva vampirilor.

Se lăsase noaptea. O noapte neagră, adâncă. Furtuna se pornise şi vântul puternic zguduia obloanele ferestrelor. Willy aprinse luminile în toată casa, dădu drumul la căldură şi urcă temătoare la mansardă.

Uşa mansardei era închisă. John se trezise!

— John? îl chemă ea ciocănind cu putere. John, deschide-mi uşa.

Dar John nu-i răspunse. Willy îşi lipi urechea de uşă dar nu auzi nimic.

— John! La naiba, John, nu-mi plac glumele astea. Deschide-mi uşa odată!

Uşa mansardei era din lemn masiv de stejar. Era o uşă de modă veche, cu o clanţă de alamă. Dar nu avea zăvor şi nici broască. Ce se petrecea în mansardă? Cum se încuiase John acolo? Proptise un scaun în uşă?

Willy alergă în bucătărie şi căută disperată o unealtă, ceva cu care să deschidă uşa. Dar nu găsi nimic. John nu obişnuia să meşterească prin casă. Îşi aminti că tâmplarul uitase la ei o cutie cu unelte. Unde o pusese John? Căută în cămară dar nu găsi nimic. Apoi îşi aminti. John o dusese în pivniţă.

Cu inima cât un purice, Willy coborî scările înguste care duceau la subsol. Întotdeauna o speriaseră pivniţele întunecate şi reci. În mai toate filmele de groază acţiunea se petrecea în pivniţă. Dar pivniţa lor era caldă şi bine luminată.

Găsi repede cutia cu unelte şi luă cel mai mare ciocan pe care-l găsi. Fără să mai stingă luminile urcă într-un suflet la mansardă.

— John! ţipă ea gâfâind de frică şi oboseală. John, deschide-mi sau sparg nenorocita asta de uşă! Nu glumesc!

Aşteptă puţin şi începu să bată cu forţă în uşă. Dar nimic. Se părea că ciocanul acela mare nu avea niciun efect. Se luptă din ce în ce mai înverşunat până când începură să sară aşchii mari din uşă. Încurajată, deşi obosită, Willy lovi în continuare. Aşchiile îi săreau în faţă rănind-o, intrându-i în ochi, mâinile o dureau îngrozitor, dar nu mai conta. Singurul ei scop era să facă o gaură în uşă, atât de mare încât să-şi poată strecura mâna înăuntru.

După o jumătate de oră reuşi să facă o gaură în uşă. Dar era prea mică. Încercă să-şi strecoare mâna înăuntru dar nu reuşi. Mai bătu de câteva ori cu ciocanul. Ce naiba făcea John? Zgomotele făcute de ciocanul acela imens puteau să trezească şi morţii!

Willy se opri gâfâind şi cu greu reuşi să-şi strecoare mâna înăuntru. Aşchiile îi intrară în încheietură rănind-o, dar ea nu le mai simţea. Voia să ştie ce anume bloca uşa. Şi găsi. Era o tijă de metal care stătea proptită în clanţă. Reuşi s-o dea la o parte rănindu-se şi mai tare, dar în fine, deschise uşa.

— John, ce naiba ţi-a venit să te închizi în mansardă? Ţi-am spus că nu am de gând să te las în pace. Am făcut un pact şi nu l-ai acceptat. John?

John dormea profund. Willy tremură înfrigurată. Dăduse drumul la căldură şi cu toate astea în mansardă era frig. Un frig muşcător. Parcă mai frig decât afară.

— John?

Willy se apropie cu ezitare de pat. Pisica stătea în

poziţie defensivă, cu spatele curbat şi blana zbârlită. Ochii ei mari parcă cereau ajutor. Fantoma revenise.

— Bine, bine! strigă Willy privind în jur şi tropăind curajoasă. Hai, joacă murdar, fantomă proastă ce eşti! Abia aştept să-i povestesc lui John totul despre tine. Află că eşti jalnică. Eşti de plâns. Când o să afle John tot adevărul o să râdă cu gura până la urechi. O să-şi dea seama ce prost a fost.

Willy îngenunche lângă John şi-l scutură de umeri până când el deschise ochii.

— Nu, Willy, murmură el stins.

— Ba da! Stai treaz şi ascultă-mă. Am aflat ceva despre fantoma ta minunată. Cred că nu ştii, dar ea are nevoie de tine şi te ţine înlănţuit aici pentru că n-a reuşit să-şi păstreze propriul bărbat. Soţul ei a părăsit-o. Te-a părăsit, fantomă proastă ce eşti! strigă Willy privind în jur. Ha! Te-a părăsit pentru o altă femeie! John, ascultă-mă, spuse Willy frecându-i faţa soţului ei ca să-l încălzească. Nu ai citit toată povestea. Nu ai întors pagina. Dacă întorceai pagina aflai întreaga poveste. Autorităţile i-au dat lui Jesse Orsa vestea morţii soţului ei, dar ei ştiau că nu acela era adevărul. În cele din urmă toată lumea a aflat. Şi Jesse Orsa a aflat de la vecinele ei care abia aşteptau s-o rănească. Soţul ei n-a murit pe mare. A părăsit vasul, s-a refugiat pe o insulă ca să trăiască împreună cu amanta lui. Amanta lui era o tânără de culoare, o localnică. Căpitanul Wright a renunţat la viaţa lui, la civilizaţie, ca să trăiască fericit cu o băştinaşă. De asta Jesse Orsa te vrea pe tine. N-a reuşit să-şi păstreze bărbatul. Ducea o viaţă destrăbălată, îl făcea de râs pe soţul ei, n-o interesa nimic decât propria persoană, era egoistă şi de asta l-a pierdut. N-a reuşit să-şi păstreze propriul bărbat şi acum vrea să-l ia pe al meu. Eşti jalnică! strigă Willy bătând aerul cu mâinile. Nu-i de mirare că eşti o fantomă, un suflet rătăcit. Bărbatul tău n-a murit pe mare. Dacă ar fi fost aşa, atunci n-ai mai fi bântuit, ci ai fi stat alături de sufletul lui. Sufletul lui este acum în rai şi tu nu-ţi găseşti liniştea. Şi nu-i laşi nici pe alţii să trăiască. Eşti singură! Eşti părăsită.

Vrei să furi sufletul bărbatului meu, dar să ştii că nu te las! Ai dat de naiba cu mine! Nu-ţi merge! Ce poţi să-mi faci? Ha! Mi-e milă de tine. Eşti de plâns. N-ai reuşit să-ţi păstrezi bărbatul nici măcar un an de zile!

— Nu mai contează, suspină John. Willy, acuma sunt al ei.

— Ba nu eşti al ei! John adormi.

— John! Ce naiba? Cum vrei. Dormi. Dar să ştii că nu te las. N-o las să mi te ia.

Vântul zgudui puternic obloanele şi luminile din toată casa se stinseră.

— Ha! Crezi că mă sperii? Nimic nu mă sperie pe mine. Ştiu că nu tu ai oprit luminile. Aşa se întâmplă în Nantucket pe furtună. Văd pe fereastră că toate luminile din oraş sunt stinse. Eşti jalnică!

Willy alergă pe scări împiedicându-se, strângându-şi halatul gros în jurul ei şi se duse în bucătărie ca să ia nişte lumânări. Era pregătită pentru astfel de situaţii. Îşi făcuse un adevărat depozit de lumânări de diverse forme şi mărimi. Luă câteva lumânări groase şi o cutie de chibrituri, aprinse una şi începu să înainteze mai încet spre mansardă, încercând să nu stingă flacăra.

Trecând pe lângă camera ei de lucru observă că uşa era deschisă. Ţinea minte că o închisese înainte să urce la mansardă. Întinse mâna ca să apuce clanţa, dar în acel moment simţi că ceva nu mai era ca înainte.

Intră încet. Încăperea era scufundată în întuneric. Îndreptând lumina lumânării în faţă, Willy începu să privească împrejur. Camera ei preferată, la care muncise o lună de zile, era distrusă. Cutiile cu aţă colorată, acele erau aruncate care-ncotro, lucrările ei erau rupte, distruse, obiectele de porţelan erau sparte, cuvertura de la bunica ei era sfâşiată…

— Dumnezeule! Nu!

Abia acum Willy făcea cunoştinţă cu adevărata putere malefică a fantomei.

Alergă pe scări spre mansardă, cu lacrimile curgându-i pe obraji, dar mai hotărâtă ca niciodată. John

era mai important decât camera ei de lucru, decât lucrările ei, decât cuvertura de la bunica.

Intră în mansardă. John dormea în continuare. Willy se aşeză lângă el tremurând. Aimée îi privea speriată, cu simţurile alertate.

— Târfă proastă ce eşti! N-o să mi-l iei tu pe John! O să stau aici toată noaptea. O să stau aici, în întuneric, chiar dacă mi se termină toate lumânările. O să stau aici şi o să ascult vântul şi nu voi pleca, nu ţi-l voi lăsa.

Willy îşi turnă un pahar de brandy şi dădu băutura tare pe gât dintr-o suflare. Lichidul tare îi arse gâtul dar îi alină suferinţa. Aştepta. Nu ştia ce. Să vină lumina, să se trezească John, să se confrunte cu fantoma. Aştepta.

Un gând îngrozitor o lovi cu forţă pe neaşteptate, revelându-i un adevăr pe care nu-l sesizase până atunci. Cum de fusese aşa de oarbă, aşa de proastă? Fantoma n-o asculta pe ea. Nu-i păsa de prezenţa ei. I-l lua pe John. I-l lua pe John de sub ochii ei.

Cât de proastă fusese! John nu dormea. John era pe moarte!

Fantoma făcea cu ea un schimb. I-l lua pe John şi o lăsa pe ea îndurerată de gelozie şi disperare amară.

— Dumnezeule, ajută-mă! strigă Willy ridicându-se de la picioarele patului şi aruncându-se lângă soţul ei.

Îl luă în braţe încălzindu-l cu corpul ei, încercând să-i transmită viaţă. Inima lui încă mai bătea, dar parcă din ce în ce mai rar şi mai slab. Dacă John murea, dacă sufletul lui se ducea cu Jesse Orsa, şi ea murea. Sau dacă trăia, avea să-şi petreacă tot restul vieţii într-o disperare neagră.

Stând întinsă lângă John, Willy văzu conturându-se în faţa ei, lângă pat, o siluetă neclară, slabă, de femeie gârbovită.

Willy nu se mai gândea la ea sau la John, ci la suferinţa femeii care trăise acum o sută cincizeci de ani. Cât de mult trebuie să-şi fi iubit Jesse Orsa soţul şi cât de mult trebuie să fi suferit când aflase de trădarea lui. Fusese tânără când se măritase şi de atunci trăise o viaţă plină de regrete, disperare, dorinţă de dragoste, până

acum, când îl înlănţuise pe John. Aşa avea să se întâmple şi cu ea, cu Willy? Avea să sufere o viaţă după John şi apoi o întreagă veşnicie?

— Dumnezeule! ţipă Willy, îngenunchind în pat, lângă John. Dumnezeule, dacă exişti, te implor alină-i sufletul acestei femei. Salvează-i sufletul şi aşa ni-l vei salva şi pe al nostru. Nu ne lăsa. Nu mă lăsa!

Silueta de lângă pat dispăruse. Sau poate fusese doar în imaginaţia lui Willy. Începu să se roage. Dar numai rugăciunile n-o puteau ajuta. Trebuia să se ajute singură. Încercă să-l trezească pe John şi să-l convingă să iasă din casă. îl trase de mâini, îl scutură, dar nu obţinu nimic.

Alergă în dormitorul ei ca să dea un telefon la salvare. Dar telefonul era mort. îi venea să alerge pe străzi şi să convingă trecătorii, vecinii sau orice fiinţă umană s-o ajute să-şi scoată soţul din casă. Dar asta era o nebunie. Pe cine să cheme? Nu cunoştea pe nimeni.

Se întoarse în mansardă. John zăcea în poziţia în care îl lăsase ea. Aimée se plimba neliniştită prin încăpere, cu blana zbârlită.

Willy îl trase pe John de mâini cu toată puterea. Voia să-l ridice în picioare. Dar nu reuşi. îl trase cu ultimele puteri. Reuşi să-l ridice, dar John se prăbuşi peste ea şi căzură amândoi pe podeaua tare şi rece, peste lumânări, lovindu-se.

— Au! John, ce naiba! Trezeşte-te odată!

John zăcea peste ea inert, rece, rigid ca un mort.

— La naiba! icni Willy încercând să se strecoare de sub el.

În mansardă era îngrozitor de frig, dar ea transpirase. Pisica miorlăia sinistru.

Willy îngenunche lângă John şi îl luă în braţe, încercând să se ridice cu el. Reuşi, dar simţea cum i se rupe spatele în două. John era mult mai uşor din cauză că slăbise, dar faptul că era inert îi îngreuna mult truda lui Willy.

Începu să meargă cu spatele, trăgându-l spre scările care duceau la parter. Dar când ajunse în dreptul scărilor

simţi o rezistenţă. John parcă se îngreunase. Se îngreunase de zece ori mai mult, pentru că Willy nu mai reuşea să-l urnească din loc. Realiză că fantoma îi ridica obstacole. Încerca s-o împiedice.

O clipă renunţă. îl lăsă pe John pe podea şi începu să privească disperată în jur. Avea nevoie de ajutor. Nu se mai descurca singură. Privi spre luminator, atrasă de lumina pe care acesta o împrăştia. Noaptea nu mai părea aşa de întunecată. Fulgii de zăpadă şi norii albi luminau palid mansarda.

Nimeni n-o putea ajuta. Cum nu mai avea puterea să-l tragă pe John, începu să-l împingă spre scări. Spera că dacă ajungea la prima treaptă legea gravitaţiei avea să-şi facă datoria. Icnind, Willy împinse cu forţă şi reuşi să-l mişte pe John din loc. Cu efortul pe care-l depusese ar fi putut muta un pian.

Aimée se plimba neliniştită pe lângă ea, dându-i forţă şi curaj. Încet-încet reuşi să-l împingă pe John până la marginea primei trepte. John începu să se rostogolească pe scări. Willy alergă ca să-l prindă, ca nu cumva John să se lovească la cap, pentru că era inconştient. Nu reuşi să-l oprească. Ba mai mult, se simţi smulsă cu forţă şi ateriză împreună cu el pe palierul primului etaj. Trupul ei era prins sub al lui John şi o durea îngrozitor. Bine că el nu păţise nimic.

Dacă reuşea să repete manevra până la parter, era perfect. Spera că puterile fantomei încetau din acel punct. Începu să-l împingă pe John spre treptele care duceau la parter. Era la fel de greu. Willy se temea să nu-l lovească, dar nu avea de ales. Trebuia să-i salveze viaţa, cu riscul de a-l răni. Faptul că inima lui mai bătea îi dădea speranţe şi motiv ca să lupte.

Se aplecă şi începu să-l împingă, moment în care pisica scoase un mieunat înfiorător.

Willy se simţi apucată de două mâini puternice care o aruncară prin aer cu o forţă de neînchipuit. Ţipă şi încercă să se prindă de ceva. În cădere se agăţă de balustrada şubredă care cedă sub greutatea ei şi forţa cu care fusese

aruncată. Căzu de la etajul unu până pe podeaua de lemn a parterului.

Rămase un moment nemişcată, neştiind dacă mai trăia sau nu, dacă leşinase sau îşi rupsese vreun os. După ce reuşi să se dezmeticească, îngrozită de oroarea prin care trecuse, se ridică încet în picioare. Nu se mai temea pentru ea. Singurul ei scop era să-l salveze pe John.

Îşi ridică privirile spre etaj, acolo unde rămăsese el. Întunericul era mai profund. Acolo o aştepta fantoma, păzindu-l pe John. Pisica mieună de pe scări, făcându-i curaj. Willy deschise uşa de la intrare. Vântul rece intră în casă împrăştiind zăpadă pe covorul de la intrare.

Îşi făcu curaj şi începu să urce scările. Balustrada se rupsese, nu mai avea de ce să se ţină, aşa că urcă lipindu-se de perete. îl găsi pe John acolo unde-l lăsase. Se agăţă de el şi începu să tragă. O forţă invizibilă încerca s-o oprească, dar voinţa ei era de fier. Willy gâfâia obosită, dar nu se oprea. Cu fiecare treaptă pe care o cobora se simţea mai aproape de victorie.

Când ajunse la parter nu se opri. îl târî pe John care părea mult mai uşor, până la uşa deschisă de la intrare. Apoi se opri şi căzu. Rămase nemişcată câteva secunde. Nu putea să stea acolo. Ei nu-i mai era frig, dar John putea să îngheţe. Se ridică în picioare. Trebuia să-şi ia haina groasă ca să-l învelească pe John. Trebuia să-şi găsească cheile de la maşină, ca să-l ducă pe John la spital. Dar îi era groază să mai intre în casă. Cuierul se afla la câţiva metri distanţă de ea. Începu să tremure. Se simţea ca un copil în mijlocul unui coşmar.

Făcu un pas şi se opri. Casa se umpluse de zgomote sinistre şi atât de puternice încât trebuia să-şi pună mâinile la urechi. Respiră adânc şi intră în casă cu greutate, ţinută de o forţă nevăzută. Dar răzbătu. Îşi luă haina din cuier. Şi un alt semn de victorie: în buzunar erau cheile de la maşină!

Restul fu floare la ureche. Sau cel puţin aşa i se păru. Ca prin vis, îşi aminti mai târziu, cum condusese până la spital, unde medicul de gardă şi asistentele medicale îi

luaseră în primire. După ce John fusese dus la reanimare, Willy leşinase.

Capitolul 10

Îl ţinură pe John în spital trei săptămâni. Diagnosticul care îi fusese pus era malnutriţie severă şi cădere psihică. îl ţinură la reanimare cu perfuzii, hrănit intravenos. Semnele vitale erau stabile, dar el nu se trezi în prima săptămână.

Pe Willy o ţinură la spital o noapte. Era plină de zgârieturi şi contuzii şi se afla într-o stare de şoc emoţional. În dimineaţa următoare se trezi aptă să părăsească spitalul pe propriile-i picioare.

Willy trebuia să dea o explicaţie doctorilor. Le povesti că fusese plecată de acasă o lună de zile. Soţul ei era artist, preocupat de pânzele lui, uitase să se alimenteze. îl găsise în mansardă adormit şi nu reuşise să-l trezească. îl cărase singură pe scări şi căzuseră împreună, lovindu-se, până la parter. Nu reuşise să sune la salvare pentru că liniile telefonice căzuseră, ceea ce era adevărat. Povestea ei era veridică.

— Puteţi să plecaţi acasă, o întâmpinase sora medicală a doua zi de dimineaţă.

Acasă? Unde era casa ei? îi era teamă să se întoarcă în iadul acela. Casa de pe strada Orange nu mai era a ei.

Dar trebuia să se întoarcă pentru Aimée. Săraca pisică rămăsese singură. Se întrebă dacă uşa de la intrare mai era deschisă, aşa cum o lăsase.

După ce semnă nişte acte, îl mai vizită încă o dată pe John şi plecă spre casă. Era o zi frumoasă de sfârşit de iarnă, cu cer senin şi soare strălucitor. Nimic nu amintea de furtuna înfricoşătoare din noaptea trecută.

Uşa de la intrare fusese închisă de vreun trecător milos. Intră temătoare, gata să fugă la nevoie. Casa era luminată de soarele puternic, iar frigiderul zumzăia domestic. Singurul lucru care-i mai amintea de noaptea de coşmar era scara. Balustrada de lemn ruptă zăcea pe podea.

— Aimée? strigă Willy mai mult ca să-şi audă glasul şi

să se încurajeze. Aimée?

Willy se îngrijoră. Dacă i se întâmplase ceva pisicii? Dar Aimée apăru din spatele uşii mieunând fericită.

— Slavă Domnului! oftă Willy luând-o în braţe zâmbind.

Nu mai avea puterea să mai rămână în casa aceea. Îşi făcu curaj, alergă în dormitorul ei şi împachetă la repezeală nişte haine. Apoi o luă pe Aimée în braţe şi plecă fără să se mai uite înapoi.

Willy îşi petecu următoarele trei săptămâni la o gazdă. Vorbi cu un agent, dornică să-şi vândă casa cât mai repede. Agentul de vânzări îi spuse că nu era un anotimp potrivit pentru vânzarea caselor. Trebuia să mai aştepte până la primăvară. Dar pe Willy n-o deranja. Avea suficient de mulţi bani în cont. Nu se baza pe banii luaţi în urma vânzării casei. Dar nu voia să mai fie proprietara acelei case bântuite.

În prima săptămână Willy petrecu mult timp pe marginea patului de spital, lângă John, aşteptând ca el să-şi recapete cunoştinţa. Se gândi mult, dar se părea că gândurile ei alergau în cerc, pentru că nu ajunse la nicio concluzie. Când nu stătea lângă John, lua masa în camera de oaspeţi a pensiunii sau dormea. Era foarte obosită. Nu se refăcuse psihic, emoţional. Stătea în pat până dimineaţa târziu, cu Aimée ghemuită lângă ea, ascultând zgomotele oaspeţilor, care-i ofereau un confort psihic.

Prima săptămână nu-i sună pe Anne şi pe Mark. Era supărată pe ei. O părăsiseră atunci când avusese nevoie mai mare de ei.

La sfârşitul primei săptămâni John îşi recăpătă conştiinţa. Dar era încă slăbit. Deschidea ochii şi vorbea puţin dar inteligent cu Willy. Nu-i spunea mare lucru, ci doar cuvinte obişnuite pe care le-ar fi putut adresa şi unui străin, cum ar fi: „mulţumesc”, „bună”, „da”, „mă simt bine”. Dar nu-i luă mâna, nu dorea s-o simtă, nu-i spunea că o iubeşte. Nici măcar n-o întreba cum ajunsese la spital. Dar bine măcar că nu pomenea numele lui Jesse Orsa.

După încă o săptămână, Willy, stând la căpătâiul lui

John, începu să plângă. El era treaz, dar nu părea să-i pese de prezenţa ei. În seara aceea Willy îi sună pe Mark şi Anne.

— Willy! exclamă Mark. Ce bine că ne-ai sunat. Eram îngrijoraţi de moarte din cauza voastră. V-am sunat acasă de o mie de ori. Vi s-a stricat telefonul? De ce nu l-aţi reparat? De ce nu ne-aţi anunţat? Era cât pe ce să venim după voi ca să ne asigurăm că n-aţi păţit ceva.

Grija şi dragostea din vocea lui Mark îi înmuie inima lui Willy. Câteva secunde nici nu reuşi să vorbească din cauza nodului care i se pusese în gât. În cele din urmă, printre lacrimi, îl rugă pe Mark să vină cât mai repede la Nantucket. Avea nevoie de prietenii ei.

*

Se lăsase seara. Willy tocmai plecase de la spital. John stătea nemişcat în patul alb de spital. Nu era mulţumit. O muzică suavă şi tentantă îi gâdila plăcut urechile. Ştia că Jesse Orsa îl chema.

Îşi scoase perfuziile din braţe, se îmbrăcă şi ieşi fără să-l oprească nimeni din spital, îndreptându-se direct spre casa de pe strada Orange. Ştia că uşa de la intrare era deschisă. Ştia că Willy nu mai stătea acolo.

Casa era caldă şi tăcută. John urcă treptele, ademenit de chemările lui Jesse Orsa. Mansarda era luminată de felinarele galbene ale străzii. Văzuse balustrada ruptă, iar acum privea lumânările stinse de pe podea. Dar nu-i păsa şi nu se întreba ce era cu ele. Îşi privi cu regret pânzele întunecate. Ar fi vrut să mai picteze. Dar Jesse îl chema.

Vocea ei era ca un cântec de sirenă. John nu avea putere să-i reziste. Jesse era dragostea lui miraculoasă. Era ca un miraj, ca o reflectare în apa mării, ca un joc al minţii. Nu exista decât pentru el.

Deschise luminatorul şi aerul rece îi lovi obrajii, dar el îl simţi ca pe o mângâiere. Privi în larg, spre port. Zgomotele oraşului le auzea din ce în ce mai vag. Atenţia lui era îndreptată spre chemarea lui Jesse.

Fără ezitare ieşi pe acoperiş. Cu graţie, uşor, dintr-o singură mişcare, se aruncă în gol.

*

* * *

John stătea în patul de spital. Mintea lui zbura liberă. Poate că totul nu fusese decât o închipuire. Dar viziunea i se păruse incredibil de reală. Se văzuse aruncându-se în gol, cu inima uşoară şi cu un curaj inconştient. Se simţea ca un marinar care părăsea siguranţa portului pentru a naviga în ape necunoscute. Avusese un sentiment de eliberare şi triumf când plutise prin aer. În momentul în care trupul lui lovise violent pământul, sufletul lui se eliberase. Se ridicase deasupra acoperişurilor din Nantucket, privind în jos. Se petrecuse un miracol. Era mai fericit ca niciodată. I se păruse că găsise esenţa vieţii. Apoi totul în jurul lui se întunecase şi de undeva de departe o văzu venind spre el pe Jesse Orsa zâmbind, îmbrăcată într-o rochie de muselină roz. Ştia că ea îl aşteptase. Ştia că îl dorea. De ce spunea lumea despre fantome că erau înspăimântătoare? Jesse era cea mai frumoasă, seducătoare şi gingaşă fiinţă pe care o cunoscuse John în viaţa lui.

Dar înainte ca Jesse să ajungă la el, lui John începu să i se deruleze prin faţa ochilor cu o repeziciune de neînchipuit toată viaţa. Şi se opri asupra lui

Willy.

Willy, soţia lui, care fusese totul pentru el. Ea fusese femeia care-i alinase sufletul şi trupul opt ani de zile, cei mai frumoşi ani din viaţa lui. Willy fusese prietena, iubita şi mama lui. Făcea parte din el. N-o putea lăsa. Avea nevoie de ea. Voia să se întoarcă şi s-o ia şi pe ea în acea călătorie.

Dar Jesse stătea în faţa lui şi-l privea întrebător.

Jesse Orsa. Ce reprezenta Jesse pentru el? O simplă, dar puternică atracţie fizică. O femeie care nu-l iubea decât pentru trupul lui, pentru asemănarea cu soţul ei pe care-l pierduse. Jesse nu-i iubea sufletul.

Sufletul lui era legat de al lui Willy. Aşa că o alese pe Willy, devotata lui soţie.

Nu. Adevărata lui călătorie şi tentaţie era pe pământ.

Provocarea vieţii era mult mai tentantă.

Jesse întinse mâinile spre el. Nu-i vorbea. Nu mai aveau nevoie de cuvinte. Comunicau altfel acum.

John scutură din cap. Ochii lui Jesse se măriră de groază, apoi de furie. Dar John era hotărât. Rezistă eroic atracţiei fizice pe care Jesse o exercita supra lui. Scutură hotărât din cap. Convins.

Jesse era furioasă şi în furia ei era şi mai frumoasă. Dar încet-încet, John văzu cum conturul ei fizic începuse să pălească. Sau poate că el pălea. O lumină caldă începu să-i înconjoare, apoi se simţi supt de un vârtej. Leşină. Se trezi o clipă în patul alb de spital, apoi căzu într-un somn profund, vindecător.

*

* * *

Cei patru prieteni stăteau în camera de zi ai familiei Hunter. Râdeau şi beau şampanie relaxaţi. Aimée stătea ghemuită lângă Willy. Micuţul Peter se juca pe o pătură pe podea în mijlocul camerei, privind cu uimire şi curiozitate figurile vesele ale oamenilor mari din jurul lui.

— Trebuie neapărat să sunaţi la familia Martin, spuse Anne notând un număr de telefon pe o carte de vizită. O să vă simţiţi extraordinar de bine cu ei. Sunt foarte amuzanţi.

— Mulţumim, Anne. O să ne facem timp să-i sunăm, spuse Willy. Nu-i aşa, John?

— Sigur. Vom sta două luni în insulele Bermude. Vom avea nevoie de prieteni.

— Sigur, tu, John, o să fii ocupat şi cu picturile, spuse Mark. Am înţeles că te vei apuca iarăşi de lucru. Sper că n-o s-o laşi pe Willy singură, să se plictisească.

— N-o să mă plictisesc, spuse Willy liniştită. Cred că o să fiu ocupată să rămân însărcinată, râse ea.

— O să te ajut şi eu, doamnă, nicio problemă, spuse John pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios.

— Ce fericiţi trebuie să fiţi! exclamă Anne. Două luni de plajă, soare şi sex în insulele Bermude! Vă invidiez.

— Şi noi v-am invidiat. Este rândul vostru să ne invidiaţi, spuse Willy.

— Sunteţi doi oameni norocoşi, spuse Anne. Ştiţi bine că sunteţi.

— Ştim, spuse John luându-şi în braţe soţia şi sărutând-o.

— Hei, hei! exclamă Mark. Doar n-aveţi de gând să începeţi de-acum, pe canapeaua noastră, să faceţi copii.

Cei patru prieteni izbucniră în râs. Se simţeau bine. Erau fericiţi.

După ce Willy îl sunase pe Mark, familia Hunter, însănătoşită după răceală şi foarte îngrijorată, venise pe insulă ca să-şi ajute prietenii. În timp ce Willy şi John se recuperau, Anne avea grijă de ei şi Mark se ocupa cu formalităţile. îi ajută să-şi vândă casa mai repede, se ocupă cu transportul mobilei la Boston şi trimise picturile lui John la câteva galerii de pe insulă.

Pânzele întunecate nu avură succes. Dar primele schiţe ale lui John se vândură pe câteva sute de dolari. Nu era mult, dar era un început.

Anne umblă pe la toate agenţiile de turism din Nantucket şi le cumpără două bilete de călătorie în insulele Bermude. Şi John şi Willy aveau nevoie de o schimbare de peisaj. Aveau nevoie de mult soare şi căldură.

John se bucură mult când auzi că schiţele lui se vânduseră şi abia aştepta să picteze aceleaşi teme în insulele Bermude. Era fericit. Mai fericit ca niciodată. Şi se simţea mai viu ca niciodată. Se simţea *normal,* alături de Willy.

Willy era ancora lui, plasa lui de siguranţă.

Şi el era al ei.

El o alesese. Pentru el, Willy reprezenta viaţa. Poate că niciodată nu avea să trăiască cu Willy experienţele trăite în braţele lui Jesse Orsa. Dar Jesse Orsa nu fusese reală. Fusese un miraj. O tentaţie întunecată, malefică. Un spirit rău. Acum îşi dădea seama. Doar alături de Willy putea încerca să prindă esenţa vieţii. Era posibil să n-o găsească niciodată, dar nu conta. Importantă era călătoria, provocarea. Şi nu avea de ce să se teamă. Willy îi stătea

alături. Şi John îi stătea ei alături.

Pentru că şi Willy putea să aibă nevoie de el. Şi atunci el avea să fie ancora ei.

Poate că asta avea să se întâmple atunci când Willy se va apuca să brodeze. Sau când va fi însărcinată. Sau la noapte, când vor face dragoste.

Şi când Willy avea să strige în extaz: „Johnny, te iubesc!”, el avea s-o mângâie şi să-i aline sufletul luând-o în braţe şi şoptindu-i: „Şi eu. Şi eu te iubesc, Willy, dragostea vieţii mele”.

Sfârşit

Epilog

„O stradă din Nantucket…”. Aşa se numeşte acum aleea Hawthorn străjuită de măceşi spinoşi, cu ramuri întortocheate.

„Legenda spune că acei măceşi sunt fecioare nefericite reîncarnate, care şi-au pierdut iubiţii pe mare, sau ai căror bărbaţi au fost furaţi de femei din alte porturi, sau care n-au avut niciodată un iubit şi au trăit o viaţă lungă, chinuită de remuşcări şi dorinţe neîmplinite. O dată pe an, în mai, măceşii înfloresc. Florile lor sunt albe, virginale. O dată pe an, în octombrie, ramurile lor se umplu de fructe roşii ca picăturile de sânge dintr-o rană adâncă. Şi tot anul ramurile lor sunt pline de spini sălbatici”.

William O. Stevens, „Insula îndepărtată”.